

CONCETTA LA MAZZA

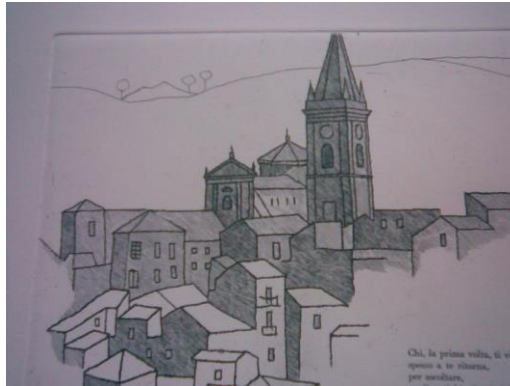
เกินกว่าห้องฟ้าสีคราม

ชีวประวัติ

Concetta La Mazza เกิดที่เมือง Novara di Sicilia ในปี 1936 เป็นลูกสาวคนโตของ Domenico La Mazza และ Teresa Correnti ในปี 1950 หลังจากช่วงเวลาอันเจ็บปวดของการ "มอบความไว้วางใจ" ให้กับป่าของเธอ เธอก็ไปสมทบกับพ่อแม่ของเธอที่โดมอดอสโซลา ซึ่งเธอยังคงอาศัยอยู่ร่วมกับสามีของเธอ จูเซปเป เขามีลูกสามคน: Armando, Luciano และ Daniela เมื่อเร็ว ๆ นี้ ความปรารถนาอย่างท่วมท้นที่จะจดจำวัยเด็กของเขาในโนวาราได้พุ่งเข้ามาในจิตใจของเขา และนี่คือจุดกำเนิดของไดอารี่ส่วนตัวที่ใกล้ขีด แต่เต็มไปด้วยเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยและการอ้างอิงถึงสภาพแวดล้อมในยุคนั้น: เมือง ชนบท ผู้คน นิสัย ประเพณีของดินแดนนั้นในช่วงปีมืดมนของสงครามโลกครั้งที่สอง

พลังดั้งเดิมของการเขียน

Little Concetta ได้รับความไว้วางใจจากลุงของเธอ และถูกบังคับให้ใช้ชีวิตใน Castrangia
ในบ้านพักห่างไกลจากเมืองและเพื่อนร่วมชั้นของเธอ ดังนั้นเขาจึงเดินทางผ่าน Via Crucis
ส่วนตัวอย่างสันโดษในช่วงหลายปีอันโหดร้ายของสงครามระหว่างความหิวโหย การไม่รู้เวลา ความเชื่อทางไสยศาสตร์
และการกระทำทารุณกรรม

หลังสงครามการอพยพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และการเริ่มต้นที่ยากลำบากตามธรรมชาติไปทางเหนือ

ทั้งหมดนี้บอกเล่าผ่านการจ้องมองของเด็กหญิงตัวเล็ก ๗
ที่หวนนึกถึงช่วงของการเติบโตของเธอเองในความทรงจำของเธอ
และผู้ที่ด้วยความสดชื่นอย่างน่าประหลาดใจและการประชดที่ละเอียดอ่อนทำให้เรามีความสุขในการอ่าน - ในที่สุด -
เรื่องราวที่เป็นสัญลักษณ์ของชุมชนครอบครัวของเรา สามารถขับเคลื่อนเราได้อย่างลึกซึ้งและเป็นของเราแต่ละคน

ในนวนิยายขนาดสั้นเรื่องนี้โดย Concetta La Mazza งานเขียนจะลุ่มลึกลับทุกข้อและหวนคืนสู่ต้นกำเนิด
ปราศจากแผนผังที่เป็นทางการใด ๆ ซึ่งขับเคลื่อนด้วยความมีชีวิตชีวาภายในอันลึกซึ้ง
มันกลายเป็นแม่น้ำที่โหมกระหน่ำที่ท่วมทับทุกสิ่ง มันเป็นฝนที่ตกหนักของดวงวิญญาณ

ร่างของลุงอันโตเนียและมิเคเล่ที่น่าจดจำ เช่นเดียวกับภาพลักษณ์ของโนวาราที่ไม่อาจลืมเลือน ใจกว้าง
ห่อหุ้มและอ่อนหวานพอๆ กับที่รุนแรงและรุนแรง

ในที่สุด การเปลี่ยนแปลงที่ยากลำบากไปสู่วัยรุ่นเมื่อสิ่งที่แก้ไขไม่ได้เกิดขึ้น
แต่คอนเซ็ตต้าตัวน้อยไม่ยอมจำนนต่อชะตากรรมอันน่าเศร้า
ต้องขอบคุณความกล้าหาญและความหวังที่ไม่สั่นคลอนของเธอในอนาคต
ต้องขอบคุณดวงตาของเธอที่สามารถมอง... เกินกว่า ห้องฟ้าสีคราม!

“สำหรับฉัน การทดสอบเริ่มขึ้น น่าจะเป็นวันที่อากาศร้อน ฤดูร้อนปี 2481 เริ่มต้นขึ้น
ฉันอายุได้ 2 ขวบ และป้าก็มารับฉัน เธอใส่เสื้อและกางเกงชั้นในสองชั้นในถุงผ้า
โดยที่เธอไม่รู้ว่าจะนำฉันออกจากบ้านไปทุกอย่างเลย ฉันยังเด็กมากจนไม่รู้ว่าจะ
ของฉันจะเริ่มต้นในวันนั้น”

เกินกว่าห้องฟ้าสีคราม

บทที่หนึ่ง - บ้านของพ่อ

ปัจจุบัน มันเป็นซากปรักหักพังเก่าแก่ที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ มีโยแมงมุมหายใจไม่ออกและถูกแมลงเม่าทะเล แต่เมื่อนานมาแล้ว ในเมืองโนวารา เมืองแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใต้ป้อมปราการอันสง่างามในภูเขาเมสซีนา ในตรอกในเขตเอนเกีย มีบ้านหลังหนึ่งอยู่ใกล้ๆ น้ำพุ. ประตูหน้าเปิดออกสู่บันไดภายในที่นำไปสู่ชั้นหนึ่งซึ่งมีห้องเล็กๆ ที่มีแผ่นไม้ มันคือห้องนอน คุณขึ้นไปชั้นบนแล้วมีห้องครัว ถ้าจะเรียกอย่างนั้น ในมุมหนึ่งมีแผ่นหินสำหรับจุดไฟและขาตั้งเหล็กสำหรับวางหม้อพาสต้า ด้านหน้า แขว่นอยู่บนผนัง สีดำราวกับขว้าง พลั่วไม้ ตะแกรงสองอัน เล็กหนึ่งอันและใหญ่หนึ่งอัน เตียบสำหรับอบขนมปัง ด้านข้างมีหน้าต่างเอนเสียครึ่งหนึ่ง โตะ หนึ่ง "ฟูร์ริชชี" สองตัว และถ่านแ่งนบางส่วน แก้ว. ในที่สุดก็มีห้องหนึ่งที่มีระเบียบเล็กๆ มองเห็นตรอก ซึ่งแทบไม่มีที่สำหรับเตียงเดี่ยวเลย หลุมนั้นเป็นอาณัติกรที่ปูซึ่งเป็นมายในปี พ.ศ. 2477

อาศัยอยู่ มีการสร้างส้วมหินพร้อมฝาไม้ไว้ใต้บันได
เนื่องจากไม่มีท่อระบายน้ำจึงต้องทำหน้าที่ลดกลิ่นเหม็นที่ปล่อยออกมา
โดยธรรมชาติแล้วบ้านนี้ไม่มีน้ำประปาและไฟฟ้า
ซึ่งเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่แม้แต่ขุนนางก็ไม่มีในสมัยนั้น ช่างๆ
มีประตูไม้ที่นำไปสู่ฟาร์มซึ่งมีไก่เกาะอยู่บนป่า

ในขณะนี้ นอกโลก แม่ของฉันซึ่งเป็นช่างเย็บผ้าอาศัยอยู่กับปู่ พี่ชายสองคน
และน้องสาวหนึ่งคนซึ่งอายุมากกว่าเธอ แต่งงานแล้วและอาศัยอยู่ในโนวาราด้วย
แม่ของฉันเป็นคนผมบลอนด์ ผอมเพรียว รูปร่างอ่อนแอมาก เธอมีลักษณะที่ละเอียดอ่อนมาก
และสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับใบหน้าของเธอ ขาวดูจ๋าน้ำนม
มีดวงตาสีฟ้าขนาดใหญ่สองดวง เกือบจะหวาดกลัวและเศร้าอยู่ตลอดเวลา
บางทีการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของแม่ของเธอเมื่อเธออายุยี่สิบสี่อาจเป็นสาเหตุของความแปร
าะบางทางร่างกายและศีลธรรมของเธอ

ไม่กี่ปีหลังจากคุณยายของฉันเสียชีวิต แม่ของฉันได้พบกับเจ้าชายชาร์มมิ่ง
ต้องขอขอบคุณการแทรกแซงของภรรยาคนหนึ่งของเธอ พ่อของฉันอยู่ในตระกูลขุนนางจาก
Badiavecchia ซึ่งเปิดโรงเตี๊ยมที่มีคนขายยาสูบและร้านขายของชำ
มันเป็นครอบครัวที่ทำงานหนัก และพ่อของฉันเป็นผู้ชายที่หล่อ สูง เข้ม
มีความมั่นใจในตัวเองและกล้าได้กล้าเสีย เขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่ห่างไกลจากตัวเมือง
เขาสามารถไปถึงที่นั่นด้วยความเร็วพอสมควรภายในครึ่งชั่วโมง พ่อของเขาลากถ่าน
แม่เป็นผู้หญิงที่กระตือรือร้น

ในตอนเช้าเธอไปที่โนวาราพร้อมกับพ่อเพื่อซื้อสินค้าที่มีจำหน่ายในร้าน ได้แก่ ยาสูบ เกลือ
และอาหาร เธอมักจะแต่งตัวหรูหราโดยมีผ้าคลุมไหล่สีดำผืนใหญ่พันรอบคอ
และแม่กระซิบซื้อหนังสือพิมพ์เพื่อแจ้งให้ลูกค้าของเธอทราบ
มันเป็นร้านค้าแห่งเดียวในหมู่บ้านเล็กๆ และบ้านนั้นก็ไม่เคยขาดความเป็นอยู่ที่ดีเลย
แม้ว่าจะมีปากไว่เลี้ยงแปดปากก็ตาม

ในช่วงเย็นเขาได้ช่วยลูกค้าและกระเป๋าสตางค์ของเขาอย่างโอ้อวดด้วยการเงาเงาไวน์ด้วยไซด

เธอแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องคนแรกของเธอ ซึ่งเพิ่งกลับจากทำงานในอิมโงค์เซมปีโอเน ซึ่งเป็นมายและมีลูกชายวัยสามขวบ ชายคนนี้ ลุงของฉัน Michele ลุง Micheri เป็นคนตัวเล็กและดูเหมือนสำเนาของ King Vittorio Emanuele III อย่างแท้จริง เขาอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาเป็นเจ้าของบนถนนที่มีลักษณะเฉพาะของเมืองซึ่งมีบันไดกว้างเกือบสองเมตร มันเป็นบ้านที่สวยงาม ชั้นล่างมีร้านช่างไม้ซึ่งมีเคาน์เตอร์กลางขนาดใหญ่พร้อมที่รองตู้ติดผนัง 2 ตู้สำหรับเก็บตะไบ สิว สวาน เซาะ และสวาน เครื่องกลึงสำหรับตีไม้โต๊ะที่เขาสร้าง ล้อเลียร์ซึ่ง ทำหน้าที่ลับเครื่องบินและใบมีด เตาไฟพร้อมกระทะสำหรับละลายกาว ไม้กระดานวางซ้อนกันทุกที่ เลื่อยสองสามอันติดกับผนัง เครื่องรางนำโชคบางอย่าง เช่น เกือกม้า เขาแพะ หนึ่งเตา กล่าวโดยย่อ หนึ่งโน้ตนั้น สถานที่เหล่านั้นซึ่งปัจจุบันเป็นเพียงโลกแห่งความทรงจำเท่านั้น

บันไดไม้นำไปสู่ชั้นหนึ่งซึ่งมีห้องกว้างขวางสองห้องปูกระเบื้องเซรามิก เป็นห้องหุหุราในสมัยนั้น ตู้ไฮด์บอร์ดที่ลุงทำขึ้น โซฟา โต๊ะและเก้าอี้บางตัวถักทอด้วยต้นปาล์มชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นเชือกฝักชนิดหนึ่ง จากระเบียงเล็กๆ ที่มองออกไปเห็นถนนในกลางเดือนสิงหาคม เมื่อขบวนแห่อีสเตอร์ขึ้นไปยังวัด บุคคลสามารถสัมผัสพระเศียรที่สวมมงกุฎของพระแม่มารีได้ด้วยมือข้างเดียว แต่จากชั้น 2 มองเห็น Rocca Salvesta และด้านหน้าผ่านรอยแยกระหว่างบ้านสามารถชมทิวทัศน์อันงดงามของภูเขาที่ค่อยๆ ทอดยาวออกไป พื้นที่ห้องฟ้าสีครามจนไปถึงทะเลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในวันที่อากาศเย็นสบายในฤดูใบไม้ผลิซึ่งไม่มีหมอก คุณสามารถมองเห็นวัลคาโนบนขอบฟ้า จากนั้นมองเห็นลิปารี สตรอมโบลี และเกาะอื่นๆ ทั้งหมด ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เป็นไปสการ์ตหลากหลายที่เปล่งประกาย

บันไดอีกชั้นขึ้นไปไปที่ชั้นหนึ่งซึ่งมีห้องครัวและห้องนอน บันไดขั้นแรกกว้างขวางมากมีเตาอบไม้สำหรับขนมปังและเตาถ่านหินเหล็กหล่อสำหรับทำอาหาร ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นบ้านที่สวยงาม นอกเหนือจากความไม่สะดวกในการใช้ห้องครัวโดยไม่มีอ่างล้างจานพร้อมท่อระบายน้ำเพื่อทำงานบ้านที่สำคัญที่สุด ในเวลานั้นความสะดวกสบายบางอย่างยังนึกไม่ถึง ในความเป็นจริง

น้ำถูกนำมาจากน้ำพุสาธารณะในถังสังกะสี
จากนั้นนำไปที่ชั้นสองเพื่อเทลงในอ่างดินเผาขนาดใหญ่สำหรับล้างจาน
เนื่องจากไม่มีท่อระบายน้ำในอ่างล้างจาน
น้ำจากอ่างจึงถูกนำกลับมาที่ชั้นล่างและโยนเข้าโถส้วม สำหรับผู้หญิงมันเป็นงานที่เหนื่อยมาก
สภาพทาสและนาอภัยสวดสูงจนถึงขีดสุดของความอดทนของมนุษย์
มาถึงจุดสูงสุดในเวลาอาหารเย็นเมื่อป่าอันโทเนียต้องทานอาหารจากจานเดียวกับที่เขาเคยกิน
มาก่อนด้วยความเคารพต่อสามีของเธอ และบางทีบางทีอาจจะเป็นลูกทูนหัว ข้าสิ่งเดียวกัน
แต่ฉันไม่มีความทรงจำที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้

ลูมิเคเล่เป็นคนมีดমনและบูดบึ้ง แม้จะทำงานหนักพอๆ กับโง่เขลา
เขามีค้อนหินทรายแทนหัวใจ
ฉันไม่เคยเห็นความอ่อนโยนหรือความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่นในสายตาของเขาเลย
เธอเก็บป่าไว้ที่บ้านเพื่อดูแลลูกชาย เธอต้องเตรียมอาหารให้เขา ทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ของเขา
และมักจะพูดว่า โช โช โช เขาไม่สามารถแม้แต่จะมองออกไปที่ระเบียง ไม่เช่นนั้นจะเกิดปัญหา
ในขณะที่เกือบทุกเย็นหลังเลิกงานเขาจะไปดื่มที่โรงเตี๊ยมกับเพื่อน ๆ

เขากลับบ้านด้วยความเซื่องซึม เหงื่อเปียกโชก และลมหายใจเหม็นจนไม่อาจอยู่ใกล้เขาได้
ในทางกลับกัน
ป่าของฉันกลับยืนรออยู่ริมตะเกียงน้ำมันจนตึกตื่นโดยไม่ได้รับประทานอาหารเลย
เมื่อพระราชาน้อยกลับมา บ่อยครั้งที่เขาไม่มีแรงแม้แต่จะปีนขึ้นบันไดด้วยซ้ำ
ด้วยความเหนื่อยล้า เขาจะทิ้งตัวเองไว้บนโถ้ทำงานที่เต็มไปด้วยฝุ่น
และอยู่ที่นั่นทั้งคืนเพื่อสงบสติอารมณ์ แม้ว่าป่าอันโทเนียจะทำทุกอย่าง
แต่ก็สวมเสื้อคลุมคลุมเขาและนั่งข้างๆ ด้วยความรักเพื่อดูแลเขาจนถึงเช้า หลายปีผ่านไป
และเพื่อแลกกับความชุ่มเหมามากมาย
เธอไม่สามารถแม้แต่จะไปเยี่ยมญาติของเธอเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ เขาซื้ออิฉฉา
ขึ้นน้อยใจ และเยอหยิ่ง ออกไปซื้อด้ายสัก หวี กีบติดผม และของอื่นๆ ให้กับเธอ
เพื่อป้องกันไม่ให้เธอออกจากบ้าน เมื่อได้รับเชิญไปงานแต่งงาน
ลูมิเคเล่ไม่ได้กลับบ้านจนวินาทีสุดท้าย และป่าอันโทเนียก็ไปคนเดียวไม่ได้จนกว่าญาติๆ

จะตามตามหาสามีของเธอได้ พวกเขาสามารถโน้มน้ำหนักเขาได้เป็นครั้งคราว
บางครั้งเขาก็มาถึงตรงเวลา แต่แล้วในระหว่างงานปาร์ตี้ เขาก็หายตัวไป
และป่าอันโตเนียผิดหวังและเสียใจ กลับบ้านอย่างหดหู่ใจ เมื่อเวลาผ่านไป
เธอสะสมความขมขื่นและความโศกเศร้า ไม่สามารถระบายกับใครได้เพราะเธอถูกโดดเดี่ยว
และตกเป็นเหยื่อของอาการปวดหัวและปวดฟันอย่างรุนแรงที่ทรมาณเธอเป็นเวลาหลายสัปดาห์

วันหนึ่งเพื่อนบ้านผู้ใจดีและเคร่งศาสนาคนหนึ่งโทรหาลุงมิเคเล่และตำหนิเขาสำหรับการกระทำ
ทารุณกรรมที่เขาทำให้ภรรยาของเขาต้องทนทุกข์: - คุณควรจะละอายใจ - เธอตะโกนใส่เขา -
ที่ทำให้ผู้หญิงต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนั้น... แอนโทเนียจำเป็นต้อง ออกไปสู่อากาศ
ไม่ต้องแยกเธอที่บ้าน เธอควรออกไป ไปทำบุญ ไปหาญาติ เหมือนที่คริสเตียนทุกคนทำ
เหนือสิ่งอื่นใด เธอต้องไปเดินเล่น นั่นเป็นวิธีเดียวที่อาการปวดหัวของเธอจะหายไป... -
เพื่อนบ้านหยุดพักครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ: -ไม่ถึงชั่วโมงจากที่นี่ เดินไปตามทางล่อ เราก็
มีที่ดินและบ้านหลังเล็ก ๆ

ที่เรียงรายพร้อมห้องครัวใต้หลังคาและอีกห้องที่ชั้นเล็กน้อยซึ่งสามารถใช้เป็นห้องนอนในฤดูร้อน
ได้ ในดินแดนนี้มีพีชเฮเซลนัท มะเดื่อ ส้มแมนดาริน องุ่น องุ่น ชีชีโซเล แอปเปิล ลูกแพร์
มะกอก สรุปล้วนๆ ก็คือ ทุกสิ่งที่ดีจากพระเจ้า

อย่างที่คุณทราบ หลังจากพี่ชายของฉันเสียชีวิต ฉันจะต้องดูแลป่าของฉัน
และฉันไม่สามารถดูแลชนบทได้อีกต่อไป ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมฉันถึงคิดขायมัน
ทำไมคุณไม่เชื่อมั่น? ด้วยวิธีนี้ภรรยาของคุณจะมีโอกาสได้สู่อากาศดีๆ...

ตอนแรกลุงมิเคเล่ลังเลแต่แล้วเขาก็ไปเยี่ยมชมและมั่นใจที่จะเชื่อมั่นด้วย
ในเวลาอันสั้นมีการลงนามในสัญญาและทรัพย์สินก็ตกเป็นของเขา ดังนั้นผู้มีลักษณะเหมือน
Vittorio Emanuele III ซึ่งฉลาดและทรยศมากขึ้นจึงเสนอให้ป่า Antonia: -
คุณจะได้เรียนรู้ที่จะเก็บมะเดื่อแล้วปล่อยให้แห้ง
เมื่อต้องซักเสื้อผ้าก็ลงแม่น้ำไปหาน้ำสำหรับดื่มและปรุงอาหารโดยการขุดหลุมทรายเพื่อชำระใ
ห้บริสุทธิ์ - เราจะเกษียณออกไปใช้ชีวิตในชนบทได้ฉันจะทำงานเป็นช่างไม้ให้กับ
ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ใกล้เคียง เช่น San Basilio, Vallancazza,

Badiavecchia

และ

Piano

Vigna

หน้าหนาวน้ำจะท่วมแม่น้ำจะเดือดแต่ผมจะผ่านอุปสรรคนี้ไปได้

ในทางกลับกัน

คุณสามารถเพลิดเพลินกับชนบทได้

เมื่อจ้องมองของเธอลดลง

ป่าอันโตนีเยก็ทำตามที่เราได้รับคำสั่งอีกครั้ง: - Cuomu tu voi, eu fazzu -

ตามที่คุณต้องการฉันจะทำมันเด็กหญิงผู้นำสงสารตอบอย่างเชื่อฟัง

บทที่สอง - ออกจากโลกนี้

ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิปี 1936 เด็กหญิงผู้นำสงสารและลุงของเธอ Micheri ย้ายไปที่ Castrangia ในชนบทใกล้กับลำธาร ในหมู่บ้านเล็กๆ หลายแห่ง เช่น Badiavecchia, San Basilio และ Vallancazza คำพูดดังกล่าวแพร่กระจายไปว่าเขายังคงว่างและผู้คนเรียกเขาให้หางานทำ ในสมัยนั้นมีธรรมเนียม แม้ว่าวันนี้อาจดูแปลกก็ตาม คือเมื่อพวกเขาต้องการโต๊ะ หน้าต่าง ประตู หรือตู้เสื้อผ้า พวกเขาเรียกช่างไม้มาต้อนรับเขาที่บ้าน พวกเขาจัดโต๊ะทำงานให้เขาและพวกเขาได้เตรียมไม้ที่จำเป็นไว้พร้อมใช้ ลุงมิเคเล้นำเครื่องมือมาและอยู่ที่ไซต์งานจนกว่างานจะแล้วเสร็จ

พวกเขาเรียกให้เขาตัดต้นไม้แล้วปล่อยให้แห้งเป็นเวลาสองสามปี จากนั้นจึงนำลำต้นของต้นไม้ไปตัดผนัง ช่างไม้ถือเลื่อยจากด้านบนและมีผู้ช่วยอยู่ด้านล่าง: "Serra serra mastro lascio che dumè fagimmo a cascia" (เลื่อยเลื่อยหรือปรมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ พรุ่งนี้มาทำหีบกัน)

ลำต้นของต้นไม้ถูกตัดไว้บนผนัง ด้วยเลื่อยขนาดใหญ่ พวกเขาได้กระดานมา และด้วยสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงสร้างหน้าต่าง เติง และตู้เสื้อผ้า เพื่อมาทำงานนี้ เขาตื่นนอนตอนตี 4 และออกเดินทางพร้อมกับกระเป่าและเข็ม เมื่อเขาถึงบ้าน ลูกค้ายื่นนมสดพร้อมหัวหอมและขนมปังชิ้นหนึ่งให้เขา ตอนเที่ยงงานพาสต้าและชีสหนึ่งชิ้น ตอนพลบค่ำเขาหยุดทำงานและพวกเขาก็มอบขนมปังโฮมเมดให้เขาเป็นเงินมัดจำครั้งแรกก่อน จะจ่ายบิลในวันอาทิตย์ที่โนวารา

ไม่กี่ปีผ่านไป

ลูกชาย

Turillu

เติบโตขึ้นและเข้าใจโดยตรงว่าเขาไม่ได้ตั้งใจไม่ว่าอะไรก็ตามในโลกนี้

ที่จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างโดดเดี่ยวในชนบท

เขาได้เรียนรู้อาชีพของบิดาแต่ต้องการเชี่ยวชาญและเป็นช่างทำตุ้

เขาพยายามโน้มน้าวให้พ่อส่งเขาไปยังเมืองที่มีความเป็นไปได้ที่จะเรียนรู้ศิลปะนั้น

เขาย้ายไปที่คาตาเนีย และหลังจากฝึกงานสองปี เขาก็เก่งมาก เขารู้สึกว่าพร้อมที่จะทำงานนั้น

และตั้งแต่ตอนนั้นเขาอายุได้ 19 ปี เขาคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องสร้างครอบครัวของตัวเอง

เขารู้จักลูกสาวของคนเลี้ยงแกะมานานหลายปี

และตัดสินใจแต่งงานกัน

แต่กลับขัดกับความปรารถนาของมิเชรี

ลูกของเขาที่อยากให้ลูกชายแต่งงานกับผู้หญิงวรรณะของเขา

ในสมัยนั้นช่างนำเหลือเชื่อ

แต่มันก็เป็นเช่นนี้ การที่ช่างฝีมือแต่งงานกับลูกสาวคนเลี้ยงแกะถือเป็นการอับอายอย่างมาก

ความขัดแย้งครั้งใหญ่เกิดขึ้นระหว่างพ่อและลูกชาย

ซึ่งทำให้

Turillu

ต้องแยกตัวจากพ่อและแม่เลี้ยงของเขาอย่างแน่นอน

กับครอบครัวใหม่ของเขา

เขาออกจากประเทศและย้ายไปโคโมที่ซึ่งเขาสร้างรายได้มหาศาลจากงานของเขา

พวกเขาไม่มีลูก ดังนั้น เมื่อทูลิลลูกจากไป พวกเขาจึงถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังโดยสิ้นเชิง

คนที่ทนทุกข์ทรมานมากที่สุดจากการโดดเดี่ยวนี้อีกคนป้าอันโทเนียที่ใช้เวลาทั้งวันพูดคุยกับ

นก แมลงวัน และยุงที่ส่งเสียงหึ่งๆ รอบตัวเธอ ในถ้าในชนบทเขาไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับใครเลย

เฉพาะในโอกาสวันหยุดสำคัญๆ เช่น คริสต์มาส อีสเตอร์ หรืองานฉลองของพระแม่มารี

อัสนตะ ในช่วงกลางเดือนสิงหาคมเท่านั้นที่เขาสามารถเข้าเมืองเพื่อเยี่ยมแม่ของฉันได้

ในระหว่างการเยี่ยมครั้งหนึ่ง

หลังจากบ่นเกี่ยวกับอาการของเธอมานาน

เธอเสนอกับน้องสาวของเธอ:

-

เรียนเธอ

ฉันสังเกตเห็นว่าคุณมีเรื่องมากเกินไปที่จะจัดการกับเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ

ๆ

สองคน

ฝากความไว้วางใจกับคอนเซตตาให้ฉัน

เพื่อที่คุณจะได้

มีอิสระมากขึ้นในการอุทิศตนเพื่อลูกน้อย

ฉันจะพาเธอไปยังชนบทที่มีอากาศดีขึ้นและจะทำให้เธอดีขึ้น - ในตอนแรกแม่ของฉันไม่แน่ใจ

แต่เช่นเคย

เธอได้แสดงอุปนิสัยที่เข้ากับเธอได้ง่าย

หลังจากที่น้องสาวของเธอยืนกรานอย่างแรงด่วน เธอก็เห็นด้วย

สำหรับฉัน การทดสอบก็เริ่มต้นขึ้น น่าจะเป็นวันที่อากาศร้อน ฤดูร้อนปี 2481 เริ่มต้นขึ้น ฉันอายุได้ 2 ขวบ และป้าก็มารับฉัน ในถุงผ้า ฉันใส่เสื้อ กางเกงชั้นใน 2 ตัว และไม่รู้ว่าจะออกจากบ้านไปจนหมด ฉันยังเด็กมากจนไม่รู้ Via Crucis ของฉันจะเริ่มต้นในวันนั้น

เราติดตามเส้นทางล่อจนกระทั่งผ่านไปครึ่งชั่วโมงหรืออาจนานกว่านั้นเราก็มาถึงสถานที่โดดเดี่ยวแห่งนี้พร้อมกับชื่อ Castrangia (Cassandra!) ที่ไม่มั่นใจนัก เกือบจะราวกับทำนายความโชคร้าย พุดสั้น ๆ ว่าชื่อนี้เป็นแผนทั้งหมดแล้วแม้ว่าฉันไม่สามารถตระหนักถึงมันในเวลานั้น ในตอนแรกสามีให้การต้อนรับฉันเป็นอย่างดี ป้าเป็นระยะๆ แล้วซื้อขนมให้ฉันเพื่อให้ฉันชอบ และเมื่อเธอพาฉันไปที่โนวาราเพื่อเยี่ยมแม่ เธอก็บอกฉันเสมอว่าฉันไม่ควรกลับบ้าน แต่จะดีกว่า เติบโตมากับเธอผู้อยู่คนเดียวและเธอจะเป็นแม่ของฉัน ฉันทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากเชื่อฟัง

ในขณะที่เดียวกัน พ่อของฉันกลับจากชาร์ดิเนีย พักอยู่เพียงสัปดาห์เดียวเพียงพอที่จะให้แม่ตั้งท้อง และจากไปอีกครั้ง มันคือปี 1939 และในปีต่อมา Antonietta ก็เกิด ฉันยังจำได้ไม่ชัดเจนว่าป้าอันโทเนียพาฉันไปที่โนวาราเพื่อพบแม่และฉันเห็นน้องสาวเป็นครั้งแรก ฉันอยากอยู่บ้านเพื่อกอด Antonietta ตัวน้อย แต่ป้าของฉันควบคุมชีวิตของฉันมากขึ้นเรื่อย ๆ และเข้มงวดเหมือนทหารบอกฉันว่า: - Turnemmu ที่บ้าน ฉันจะทำให้คุณมีสาเหตุที่สวยงาม - (กลับบ้านกันเถอะ, ฉันจะทำให้เธอเป็นตุ๊กตาที่สวยงาม)

เมื่อเราไปถึงกระท่อม เขาก็เอาตุ๊กตา "คอชิตต้า" ที่มีดวงตาสีแดงน่าสะพรึงกลัวใส่ไว้ในอ้อมแขนของฉัน ฉันกลัว. เป็นช่วงเวลาที่ฉันร้องไห้ตลอดเวลาเพราะอยากกลับไปหาปู่และแม่ที่โนวารา แต่ไม่มีวิธีใดที่จะโน้มน้าวลุงอันโตเนียได้ หัวใจของเธอแข็งทื่อและหุหนวกต่อทุกคำบ่นของฉัน

ในช่วงสามปีแรกเราใช้เวลาส่วนใหญ่ในบ้านในชนบทใน Castrangia
ซึ่งไม่มีวิญญาณมีชีวิตอยู่ มีเพียงน้อยครั้งเท่านั้นที่จะเห็นนักท่องเที่ยวในบ้านที่กระจัดกระจาย

ในวันอาทิตย์เราไปที่หมู่บ้านและไปเยี่ยมแม่ น้องสาว และปู่ของแม่ ปู่เป็นคนดีมีขนาด
เขาก็ก่อนดมกลืนซึ่งเขาสุดดมเป็นครั้งคราว

ในฤดูหนาวเขาจะพาฉันสวมเสื้อคลุมแล้วพาฉันไปที่จัตุรัสเพื่อซื้อขนมหวานและชิมไวน์ที่ร้าน
เหล้า "Sciancaditta" เหนือโรงพยาบาล ตอนเย็นเราก็กลับมาที่ Castrangia

บางเย็นลงไปซื้อหมักบววดนตรีโดยเล่นทรมโบนแล้วแะดิมเหล้าที่ร้านเหล้าและกลับไปสู่ชนบท
อย่างคึกคัก 500 เมตรจาก Castrangia เขาเริ่มเรียก "Concettina, 'ntoia..."
ระหว่างนี้ที่บ้านป่าก็เตรียมหม้อดินเผาไว้ต้มน้ำร้อนบนขาตั้ง
ปรุงอาหารได้ครึ่งทางเขาก็เห็นน้ำเดือดใส่ทัพฟิงไป บางทีอาจจะเพื่อกำจัดไวน์
ป่าของฉันเตรียมหัวหอมกับมะเขือเทศในกระทะเหล็กเพื่อปรุงรสพาสต้า
หัวหอมไม่สุกและทำให้ฉันอาเจียน "กินซะ ไม่อย่างนั้นฉันจะเอาสายรัดมาให้"

ในสมัยนั้นสตรีชาวเวนิสคนหนึ่งเป็นนางผดุงครรภ์ของซานบาซิลิโอ
เมื่อแม่ฉันมีน้ำท่วมในฤดูหนาว ลุมิเคเล่ก็อ้อมเธอบนไหล่ของเธอ (เขียนคาเลีย)
เพื่อไปซื้อของที่ร้านขายยาในโนวารา เขาหยุดอยู่ที่บ้านแล้วพูดว่า "อันโตเนีย
เอาผ้าคลุมไหล่ให้เธอหน่อย มันหนาว" ป่าผู้นำสงสาร
ฉันไม่รู้ว่าเธอเข้าใจหรือเปล่าว่าเธอเป็นคนรักของมิเคเล่

ตอนนี้ฉันอายุห้าขวบ โดดเดี่ยวอยู่ในชนบท โดยไม่ได้คุยกับใครเลย
ฉันกลายเป็นเหมือนสัตว์ป่า ฉันรู้สึกละอายใจกับทุกคน ตอนที่เราไปโนวารา
ฉันซ่อนตัวเพราะกลัวคน
เพื่อนบ้านตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงนี้จึงแนะนำให้ลุมส่งฉันไปโรงเรียนอนุบาล
โชคดีที่คุณลุมมั่นใจ
เช้าวันหนึ่งป่าของฉันจึงส่งลุมมิเคเล่ไปซื้อบิสกิตให้ฉันและใส่มันลงในตะกร้าฟางสีขาวที่คุณยา
ยของฉันมอบให้ฉัน พร้อมกับบิสกิตที่เขาวางใส่สด

เขาพาฉันไปที่สถานรับเลี้ยงเด็กซึ่งอยู่ใกล้กับวัดประจำหมู่บ้าน
เมื่อแม่ซีเปิดประตูต้อนรับฉันก็เริ่มกรีดร้อง ด้วยความกลัวฉันจึงโยนตะกร้าลงบนพื้น
ไขก็แตกและทิ้งสิ่งสกปรกไว้เต็มพื้น ป้าลงโทษฉันด้วยการตบฉันแรงๆ แล้วพาฉันกลับบ้าน
ตั้งแต่วันแรกของฉันอนุบาลจึงกลายเป็นวันสุดท้ายของฉันด้วย

มันเกิดขึ้นตั้งแต่ตอนที่ฉันอายุสี่ขวบ ลุงของฉันจะพูดว่า: - Concettina
ไปที่โนวาราลแล้วซื้อคาร์มิเอรี (ยากล่อมประสาท) มาให้ฉันแก้ปวดหัว
ฉันวิ่งไปตามรางล่อเหมือนคู้ยเซีย ผ่านเขต Greco บางครั้งก็แฉะที่น้ำพุเพื่อดับกระหาย
และมาถึงร้านขายยา "du Surcittu" เขาซึ่งเป็นเภสัชกรประหลาดใจมากและบอกเพื่อน ๆ
ว่าในเวลาอันสั้น ฉันจะไปและกลับจากโนวาราราวกับสายฟ้าแลบ เมื่ออายุได้ห้าขวบ
ฉันถูกญาติห่างๆ พาฉันไปบาร์เซิโลนา
ที่นั่นฉันเห็นและฟังด้วยความประหลาดใจเป็นครั้งแรก... วิทย์!

เรายังไปที่ร้านเพื่อซื้อผ้าสีถั่วผืนหนึ่งด้วย ผู้ช่วยฝ่ายขายเสนอว่า: -
ซื้อหมวกและผ้าพันคอสีขาวด้วย
ในที่สุดพวกเขาก็มีใจและผู้ช่วยร้านก็มอบผ้าซาตินสีน้ำเงินแวววาวและสีฟ้าอ่อนฟรีสองชิ้น
วันรุ่งขึ้นเราเอาผ้าไปให้แม่ทำเสื้อผ้าภายในไม่กี่วัน ในวันอาทิตย์
ฉันรู้สึกเหมือนเป็นลูกสาวของมาร์ควิสและบารอนแห่งโนวาราล

ในฤดูหนาวปี 1941 ท่ามกลางสงคราม พ่อของฉันหลังจากจบงานในซาร์ดีเนียแล้ว
ตัดสินใจร่วมกับเพื่อนคนหนึ่งว่าจะแสวงหาโชคกลางในเมืองทางตอนเหนือ
และใช้ชีวิตโดยกลับมาทำงานเดิมในฐานะช่างพายผลไม้
มีความรู้สึกในอากาศว่าแม่อยากอยู่กับพ่อ ฉันก็กังวลใจมาก จนวันหนึ่งฉันคลานอยู่ใต้เตียง
เปลื้องผ้า สังเกตข้าวสองเมล็ดในอนาคตหัวนมจะตกสะเก็ดเพราะป่าของฉัน ไม่เคยล้างฉัน
พวกเขาแย่งชิงพวกเขาไปจากฉัน ฉันจำได้ว่าเห็นเลือดเพราะฉันได้รับบาดเจ็บ
ฉันใส่เสื้อเชิ้ตผ้าใบที่จำเป็นทั้งกลางวันและกลางคืน จากนั้นจึงสวมชุดอีกครั้ง
โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

ก่อนออกเดินทางแม่พยายามจะออกจากบ้านปุ่ตามลำดับเพราะคนจนถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง
ทรงคิดจะติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างซึ่งสมัยนั้นเป็นอภิสิทธิ์ของขุนนาง ก่อนหน้านี้ "u lusu"

ใช้กับน้ำมัน

สิ่งนี้ทำให้ลุงมิเคเลรู้สึกไม่สบายใจ
ไม่กี่วันต่อมาเขาก็โทรหาช่างไฟฟ้าและให้เขาติดตั้งไฟในบ้านด้วย ดังนั้นเมื่อฉันไปที่หมู่บ้าน
ฉันก็ชอบแสงไฟเล็กๆ บนบันไดไม้สูงชันเช่นกัน เมื่อฉันต้องเข้าห้องน้ำ (latrea)
ซึ่งเป็นรูปธรรมดาๆ ที่อยู่ชั้นล่างด้านหลังห้องทดลองของเขา จะมีโคงศพซ้อนกันอยู่ข้างๆ เสมอ
ซึ่งลุงของฉันสร้างไว้เพื่อเตรียมพร้อมในกรณีที่มีคำขอ

เช้าวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2485 สามชุดผ้าซาตินสีน้ำเงิน แขนสีฟ้าอ่อน
พร้อมด้วยลุงและปู่ของฉัน ตอเร ฉันพาแม่และน้องสาวของเธอไปที่ที่ทำการไปรษณีย์ในจัตุรัส
Piazza di San Sebastiano นั่นคือใช่ ไปที่ รถบัสซึ่งจะพาพวกเขาไปที่สถานีรถไฟ
Vigliatore โรซา น้องสาววัย 4 ขวบของเธอไม่ยอมขึ้นไป
และลุงของเธอเพื่อให้น้ำเธอจึงบอกเธอว่า: - ถ้าคุณไม่ขึ้นไป คุณจะป่วย -
(ฉันจะพาลมคุณสองครั้ง)

ฉันซึ่งเป็นคนโตะซึ่งได้รับอิทธิพลจากป่าของฉันไม่ได้จากไปและยังคงอยู่ในโนวารา
ฉันไม่สามารถหยุดร้องไห้ได้ ฉันแสวงหาความสบายใจในอ้อมแขนของปู่
เขาเองก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังเช่นกัน และในวันนั้นฉันก็อยู่กับเขาเพื่อเป็นเพื่อนเขา
หลังจากนั้นประมาณยี่สิบวัน
จดหมายฉบับแรกจากผู้เป็นแม่ก็มาถึงเพื่อเล่าถึงความสำเร็จของการเดินทางครั้งนี้
พ่อพบอพาร์ทเมนต์แสนสบายของเธอที่มีน้ำในบ้านและเตาแก๊ส ซึ่งเป็นสิ่งใหม่สำหรับเธอ
เล่าต่อว่า วันรุ่งขึ้นหลังจากมาถึงเธอก็เรียกช่างทำผมมาที่บ้านเพื่อตัดผมทรงทันสมัยให้เธอ
ในหมู่บ้านผู้หญิงเกือบทุกคนจะไว้ผมยาวเป็นผ้าหุเป่
สรุปแม่มีความสุขและอึ้งใจเป็นครั้งแรกในชีวิต
ในตอนท้ายของเรื่องเขาแนะนำให้ฉันกับป่าของเขา
เขาไม่ได้จินตนาการถึงความทุกข์ทรมานของฉันใน Castrangia อย่างแน่นอน

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่เราจากไป
ป่าอันโทเนียวพาฉันกลับไปที่ชนบทและบอกสามีให้ซื้อหนังสือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
มาให้ฉันเพื่อสอนฉันเขียน เพื่อที่ฉันจะได้เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ในเดือนตุลาคมแทนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ฉันแยะ: ฉันเล่นไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

แต่มันต้องใช้เวลาเขียนการประมวลและตัวเลข บางครั้งครูจะเดินผ่าน Castrangia
ระหว่างทางกลับจาก San Basilio ที่ที่เธอสอน ชื่อของเธอคือมาเรีย
เธอเป็นลูกสาวของกัปตันที่ป่าของเธอรู้จัก เขายื่นแก้วน้ำให้เธอ
ระหว่างนั้นฉันก็ยื่นสมุดบันทึกให้เธอ ดู และเธอก็ลูบไล้ฉัน
เธอหยิบดินสอสีแดงออกมาจากกระเป๋าแล้วเขียนว่า “ทำได้ดีมาก” ช่างน่ายินดี
ช่างมีความสุขเหลือเกินที่ได้เห็นตัวเองได้รับคำชม ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษสำหรับฉัน
ฉันเศร้าโศกมากขึ้นทุกวัน ฉันขอร้องให้พวกเขาพาฉันไปหาลุงและป้าตายายของฉัน
แต่ป่าของฉันบอกว่าไม่จำเป็น

เขากลัวว่าฉันจะบอกพวกเขาว่าฉันได้รับการปฏิบัติและการเลี้ยงดูอย่างไร ในความเป็นจริง
อาหารไม่เพียงพอสำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่ต้องเติบโตและพัฒนา:
ในตอนเช้าพวกเขาให้ขนมปังแข็งกับชีสให้ฉันชิ้นหนึ่ง
ในตอนเที่ยงสลัดมะเขือเทศและมะกอกสองลูก ในตอนเย็น เมื่อสามีของเธออยู่ที่นั่น
ป่าอันโทเนียปรุงพาสต้าด้วยซอสแบบต้นสดที่ใช้หัวหอมดิบ
และถ้าฉันไม่กินมันฉันก็เสี่ยงต่อการถูกทุบตีมากมาย เพื่อความหลากหลาย
บางเย็นเขาปรุงพาสต้าและถั่วหรือโพเลนต้าแบบนุ่มๆ เฉพาะช่วงคริสต์มาส ปีใหม่
เทศกาลคาร์นิวัล และอีสเตอร์เท่านั้นที่พวกเขาฆ่าไก่หรือกระต่าย ในเดือนมกราคม
พวกเขาฆ่าหมูตัวหนึ่งซึ่งได้ซาลามิสเผ็ดและน้ำมันหมูมา แต่ต้องบริโภคที่ละหยด
ไม่เช่นนั้นจะไม่เพียงพอสำหรับทั้งปี ทุกๆ วันอาทิตย์ ลุงของฉันจะซื้อผ้าชีร้าวสกปรก
ซึ่งถึงตอนนี้ แค่คิดว่ามันทำให้ฉันรังเกียจ หรือมีลำไส้บางส่วนกองอยู่บนกิ้งพาร์สลีย์
หรือหอยเชลล์ที่น่าไปทอด พวกเขาทั้งหมดเป็นอาหารราคาถูกลง
เพราะเราไม่ควรสิ้นเปลืองเหมือนป้าตายายของเรา และพวกเขาก็พูดกับฉันว่า -
เห็นไหมว่าพวกเขามักจะมีกระหะที่เต็มไปด้วยไส้กรอกและพลาสติกอก พวกเขากินและดื่ม
เราต้องอยู่ห่างจากคนเหล่านั้น - พวกเขาพูด - ลุงของฉันกลัวว่าญาติคนอื่นๆ
จะโน้มน้าวให้ฉันยินยอมที่จะเข้าร่วมกับพ่อและแม่ของฉันในทวีปนี้
พวกเขาพยายามอย่างหนักที่จะทำให้ฉันเกลียดพวกเขา จนบางครั้งเมื่อฉันพบพวกเขา
ฉันก็เอามือปิดตาเพื่อไม่ให้มองเห็นพวกเขา

เดือนกันยายนมาถึงแล้ว และฉันต้องสอบเข้าชั้นสอง ลุงของฉันพาฉันไปที่หมู่บ้าน พวกเขาปรึกษาหารือให้จับตาดูฉัน ครูที่ฉันจะมีในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และครูคณะกรรมการสอบ พวกเขาทั้งหมดนำไขมาเป็นของขวัญเพื่อให้ฉันได้เลื่อนตำแหน่ง ฉันไม่เคยติดต่อกับคนเหล่านั้นเลย ห้องเรียนมีโต๊ะไม้สองที่นั่งพร้อมบ่อหมักอยู่หลายตัว มีเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ที่กำลังสอบซ่อมเสริมอยู่กับฉันด้วย พวกเขาให้ฉันแก้ปัญหาการบวกและการลบบนกระดานดำ ทั้งบ่อน้ำหมักและกระดานดำเป็นสิ่งใหม่สำหรับฉัน ฉันตัวสั้นราวกับไปไม้ด้วยความกลัวและความล่าบากใจ ฉันไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร เพราะป่าอันโตเนี่ยสอนให้ฉันเขียนตัวเลขตั้งแต่หนึ่งถึงสิบเท่านั้น จากนั้นพวกเขาก็ขอให้ฉันเขียนประโยคหนึ่งความคิดเล็กน้อยลงในสมุดบันทึก แต่ฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหน เมื่อเรื่องยุ่งๆ หมดไป ภารโรงก็พาฉันกลับบ้าน ป่าถามเธอว่าการทดสอบเป็นอย่างไรบ้าง ภารโรงตอบว่าสอบได้ไม่ติดนัก แต่การตัดสินใจขั้นสุดท้ายขึ้นอยู่กับครู

นำแปลกที่ผลออกมาเป็นบวกและฉันก็เข้าเรียนชั้นสองได้: ฉันพร้อมที่จะไปโรงเรียนแล้ว แต่ปัญหาเรื่องผ้ากันเปื้อนก็เกิดขึ้น ลุงมิเคเล่ไปที่ร้านเมื่อวันก่อนและซื้อผ้าสีดำที่เหลืออยู่ ป่าอันโตเนี่ยเย็บชุดยูนิฟอร์มให้ฉันภายในหนึ่งวัน จำเป็นต้องใช้เงินเพิ่มเพื่อซื้อโพลเดอร์ ลุงของฉันมีเงินแต่พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับการออม ดังนั้นเขาซึ่งเป็นคนซีเหินยวจึงพยายามอย่างเต็มที่และทำแฟ้มไม้อัดพร้อมคลิปหนีบหน้าต่างให้ฉัน พวกเขาไม่ได้ซื้อปากกาให้ฉันด้วยซ้ำ ลุงของฉันสร้างบ้านหลังหนึ่งด้วยไม้แผ่นบางๆ โดยมีปลายปากกาติดอยู่ที่ปลาย พวกเขาไม่สามารถแทนที่สมุดบันทึกสองเล่มและดินสอได้ จึงจำเป็นต้องซื้อมัน วันที่ 1 ตุลาคม 1942 ป่าของฉันไปโรงเรียนด้วย ชั้นแรกเธอไปที่โพลเดสตาเพื่อขอสูติบัตรที่โรงเรียนกำหนดให้เพราะฉันไม่ได้เรียน คุณครูมีน้ำใจและต้อนรับฉันอย่างอบอุ่น แต่ฉันกลับกลัวเธอ อาจเป็นเพราะแทนที่จะใช้แขนขวา เธอกลับสวมขาเทียมจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตอนเด็กๆ ในโรงงานพาสต้าของพ่อเธอ ฉันได้รับมอบหมายให้นั่งแถวหน้า เพื่อนใหม่ของฉันที่ไม่เคยเห็นฉันเมื่อปีที่แล้วต่างรู้สึกทึ่งกับการปรากฏตัวของฉัน พิมพ์กำกับ: -

เหตุใดสิ่งนี้จึงทำให้เกิดชีก้าชีก้า? - (สาวน้อยพอมคนนี่คือใคร?) ฉันกลัวและละอายใจมาก
อ้าปากค้างไม่ได้ และไม่ได้ตอบคำถามที่ครูถามฉันด้วยความรักด้วยซ้ำ

ฉันเป็นเด็กป่า และฉันไม่กล้าขอออกไปซื้อ แล้วพอนี่ตัวเองแล้ว เมื่อฉันกลับถึงบ้าน
ป้าก็ตีฉันเพราะเธอต้องช้กชุดของฉัน ซึ่งมันไม่แห้งทันวันรุ่งขึ้นอยู่แล้ว
วันเวลาผ่านไปและสิ่งเดียวกันก็เกิดขึ้นอีกทุกครั้ง ครูรู้เรื่องนี้ตอนเที่ยงวันก็ส่งฉันเข้าห้องน้ำ
แต่บางทีเธอก็ลืม ฉันเลยหยิบมันกลับมา
เพื่อนร่วมชั้นของฉันเพิกเฉยต่อฉันและหลีกเลี่ยงฉันราวกับว่าฉันถูกรังเกียจและไม่แม้แต่จะ
พยายามผูกมิตรกับฉันด้วยซ้ำ

รู้จักกันเพราะเจอกันในหมู่บ้าน ส่วนผมต้องเดินเกือบชั่วโมงกว่าจะถึงบ้านในชนบท
จึงไม่มีโอกาสได้เป็นเพื่อนกับพวกเขา บรรดาลุงๆ
จะมาในเมืองเฉพาะวันอาทิตย์เพื่อพบปะเพื่อนฝูง
และใช้เวลาแห่งความสุขร่วมกับพวกเขาหน้าชวดไวน์
แต่ส่วนใหญ่ป้าจะอยู่บ้านเพื่อรับคำสั่งงานให้สามี เมื่ออายุหกขวบ
ฉันเดินไปตามทางล่อขึ้นเนินยาว
ไปได้ครึ่งทางฉันก็หยุดหยิบสีม่วงจำนวนหนึ่งที่ล้อมรอบด้วยใบไม้มามอบให้อาจารย์

ฉันมาถึงโรงเรียนอย่างเหนื่อยล้า หลังจากเที่ยงวัน
ฉันกลับไปสู่ชนบทพร้อมกับเสียงจิ้งจกจิ้งจกร้องดังอีกทีกและแสงแดดที่แผดจ้า
โดยไม่เคยพบกับวิญญาณที่มีชีวิตเลย

ฉันขังตัวเองอยู่ในกระท่อมนั้นและอยู่คนเดียวเพื่อจินตนาการกับตัวเองในบรรยากาศที่เงียบสงบ
และป้าของฉันเริ่มเข้มงวดกับฉันมากขึ้น
ลุงเมื่อเลิกงานมักจะแวะที่โรงเตี๊ยมและกลับบ้านตีตื้นเมาตลอดเวลา
บางครั้งขี้เมามากกว่าปกติ เขาจะหลงทางและไม่กลับบ้าน
ป้าของเขาและเพื่อนบ้านบางคนออกตามหาเขากลางดึกริมลำธารพร้อมแสงตะเกียง
เมื่อพบว่าเขาล้มลงกับพื้นจึงโน้มน้าวให้เขากลับบ้าน

ในขณะที่เดียวกันฉันก็ทำอะไรดี ๆ ที่โรงเรียนไม่ได้ ในตอนท้ายของควอเตอร์แรก
ครูแจกการ์ดรายงาน จากนั้นก็มีเครื่องราชอิสริยาภรณ์ฟาสซิสต์
และน่าเสียดายที่มีวิชาไม่เพียงพอ บัตรรายงานของฉันยากจนที่สุดในชั้นเรียน
เพื่อให้กำลังใจป่าของฉัน ฉันบอกเธอว่าการ์ดรายงานอื่นๆ ก็เหมือนกับของฉันเหมือนกัน
และป่าของฉันก็เกือบจะตกเหยื่อไปแล้ว ดังนั้น วันแล้ววันเล่า
ฉันก็มีความกล้ามากขึ้นด้วยตัวเอง และในชั้นเรียน
ฉันก็พยายามผูกมิตรกับเพื่อนร่วมชั้นบางคน ฉันอยากจะเข้าไปหาพวกเขา
แต่พวกเขาก็กีดกันฉันออกจากบทสนทนา บางทีอาจเป็นเพราะในสายตาของพวกเขา
ฉันเป็นเด็กสาวบ้านนอกที่ยากจน

บทที่สาม - เกมบนผืนทราย

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาอย่างสันโดษใน Castrangia
เวลาไม่เคยผ่านไปเพราะสิ่งเดียวที่คุณทำได้คือฟังเสียงร้องของนกตลอดทั้งวัน
และในฤดูร้อนเสียงร้องของจิ้งจั่นที่ดังกึกก้องเมื่อ Sirocco ย่องเข้ามาจากทะเล
ไปตามทางซีกแซกของลำธารและทำให้หุบเขาลุกเป็นไฟ สัตว์ในชนบทเป็นเพื่อนของฉัน
ฉันจึงใช้เวลาเพื่อฝัน
ฉันสร้างโลกของตัวเองโดยเริ่มจากร่างที่ปรากฏต่อหน้าฉันบนพื้นหลังของท้องฟ้าหรือท่ามกลาง
กิ่งก้านของต้นไม้ สัตว์ป่าที่พูดได้ อัศวินที่ฉันเรียงแถวอยู่ริมขอบหินเฮดเซฟเวอร์
แล้วตามด้วยของฉัน พลังวิเศษที่เราทำให้พวกเขาล้มลง
ฉันเฝ้าดูพวกเขาถูกทำลายด้วยความกลัว จากนั้นฉันก็เปลี่ยนหินให้เป็นมังกรที่จู่ๆ
ก็แยกตัวออกจากภูเขา และบินสูงขึ้นไป กระจายความหวาดกลัวไปทั่วชนบท
ฉันเปลี่ยนเมฆซึ่งกลายเป็นเรือเหาะ
และฉันก็เดินทางบนท้องฟ้าโดยคิดว่าจะออกไปนอกทะเลอันไกลโพ้น
ที่ซึ่งแม่และน้องสาวของฉันกำลังรอฉันอยู่
ปูที่ขึ้นมาจากน้ำในลำธารและพองตัวจนกลายเป็นสัตว์ขนาดยักษ์ที่ถึงกับถอนรากถอนโคน
พืชเมื่อพวกมันเคลื่อนตัวไปในลำธาร

บางครั้งฉันก็จำใบหน้าอันไม่พึงประสงค์ของป่าอันโหดเหี้ยมได้ เธอไม่รักฉัน เธอไม่รักฉัน และฉันเกลียดเธอ แม่ของฉันฝากฉันไว้กับน้องสาวของเธอ แต่เธอก็สัญญากับฉันด้วยว่าวันหนึ่งเธอจะมารับฉัน ด้วยเหตุนี้ฉันจึงปีนต้นไม้บ่อยครั้ง กวาดตามองขอบฟ้า หวังว่าจะได้เห็นเธอเสด็จมาบนหลังม้าขาวกับพ่อของฉัน ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่ใกล้เคียงอย่าง San Basilio และ Vallancazza พวกเขาผู้ชายทั้งหมดก็ออกไปแล้ว เหลือเพียงผู้หญิง เด็ก และคนชราอีกสองสามคน พวกเขาเป็นหมู่บ้านเงียบสงบที่ชีวิตแทบไม่แตะต้อง เวลาหยุดหมุนและผู้คนเชื่อว่าทุกสิ่งจะเปลี่ยนไป วันหนึ่งเมื่อสงครามสิ้นสุดลง อารยธรรมจะเข้าสู่หมู่บ้านที่กระจัดกระจาย ตาย และสั่นคลอนอย่างมีชัย ฉันอยากจะมีเพื่อนฝูง ให้รู้ว่าฉันไม่ได้โดดเดี่ยวและถูกทอดทิ้ง ให้ได้รับการปกป้อง ได้รู้ว่าฉันสามารถหลบภัยอยู่ในบ้านของบุคคลนั้นหรือคนนั้นได้ ฉันไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะบอกว่าคุณไม่มีครอบครัว พ่อแม่ของฉันอยู่ห่างไกลออกไปอีกฝั่งตรงข้ามของทะเล เกินกว่าสี่ฟ้าอันไม่มีที่สิ้นสุดนั้น ระหว่างฉันกับพวกเขามีเหมือนภูเขาสูงที่ไม่สามารถผ่านได้ แต่ฉันกลับถูกบังคับให้อยู่กับป่าที่ทำร้ายฉัน เมื่อฉันคิดถึงเรื่องนี้และเห็นเธอปรากฏตัว เธอก็ทำให้ฉันหงุดหงิดด้วยเสียงแหลมและโหดร้ายนั้น เสียงที่ดังขึ้นเพื่อตะโกน กรีดร้อง ดูถูก และเหยียดหยาม

แม้แต่สัตว์ยังกลัวเสียงของเขา มีเพียงสามมีของเธอนั่นที่ทำให้เธอลดระดับลงและเสียงของเธอก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงจนกลายเป็นเสียงแคะร้อง ป่าของฉันคิดว่าเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอได้ ฉันไม่เพียงแต่เข้าใจทุกอย่างเท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้น ฉันไม่ได้นั่งเฉยหรือนิ่งเฉย มันเป็นการต่อสู้อย่างต่อเนื่อง การต่อสู้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดและเหนื่อยล้า ฉันคิดถึงอนาคตเป็นระยะๆ เธอแก่และทำอะไรไม่ถูก ฉันยังเด็กและเข้มแข็ง แต่ถึงแม้ฉันจะปฏิบัติกับเธอไม่ดีทุกอย่าง แต่มันก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของฉัน

บางครั้งผมจะเข้าไปใกล้แม่น้ำซึ่งผมจะเจอคนไปซักเสื้อผ้า ซักผ้า คือ ซักผ้าปูที่นอนและผ้าห่ม โดยเอาทุกอย่างไปแช่ในซีเถ้าก่อน

หรือเมื่อพ้นระยะตัดขนแล้วจึงมาซักขนแกะตากแดดให้ขาวแล้วใช้ขี้ดใส่ที่นอน

ฉันไปเก็บสะเก็ดที่หลงเหลืออยู่ระหว่างก้อนหินบนชายฝั่ง

และเอาตุ๊กตาเศษผ้าของฉันติดตัวไปด้วย

เมื่อฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ฉันก็เริ่มยกก้อนหินบนฝั่งล่าธารเพื่อค้นหากุ้งเครย์ฟิช

ฉันใช้นิ้วเกี่ยวพวกมันไว้เหนือหัวอย่างชำนาญ

เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้กรงเล็บของมันไปบีบนิ้วของฉัน

ฉันพาพวกเขากลับบ้าน

และในตอนเย็นเมื่อป่าของฉันจุดไฟฉันก็ย่างและกินมัน สำหรับฉันมันเป็นอาหารเย็นที่พิเศษ

บางครั้งแทนที่จะปู ทันที่หินถูกยกขึ้น กบตัวเล็ก ๆ ที่น่ากลัวก็กระโดดขึ้นไปในแนวตั้ง

ทำให้ฉันกระโดดด้วยความกลัว

ฉันคิดว่าพวกเขาเป็นเพื่อนเล่นของฉัน

และบางครั้งฉันก็เสียใจที่ต้องจากไป

ทิ้งพวกเขาไว้ตามลำพังในความมืดตลอดทั้งคืน

เมื่อฉันต้องกลับบ้านในตอนเย็น

ฉันตะโกนเรียกลูมิมิเคล่เสียงดัง

โดยใช้ประโยชน์จากเสียงสะท้อนที่ถูกรสร้างขึ้นในหุบเขา

บางครั้งในฤดูร้อนเมื่อมีครอบครัวสการ์ดีโนอาศัยอยู่ในบ้านที่อยู่ไกลออกไปในหุบเขา

ข้าพเจ้าก็จะไปเยี่ยมพวกเขา ฉันเล่นกับมิมมาซึ่งเป็นน้องชายคนสุดท้าย

กัปตันเคย์สร้างเก้าอี้และโต๊ะให้กับตุ๊กตา ช่วงดีเหลือเกินที่ได้ใช้เวลาสองสามชั่วโมงในบริษัท

ตอนเช้าพวกเขาโทรมาหาฉันตอนที่เดินไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำเพื่อช้อนนม

พวกเขามีถังให้เต็ม "คอนเซตตินา" ก็พอใจที่เห็นเขารีดนม เจ้าของวัว Micca a Cappellea

สงสารฉันและยื่นแก้วครึ่งแก้วให้ฉัน ในบ้านป่าของฉัน เราเห็นนมปีละสองครั้ง เมื่อเธอทำบิสกิต

และในวันอีสเตอร์

เมื่อเธอเตรียมนกพิราบด้วยไขว่งแหวนสี

เมื่อนมเดือดฉันก็ใช้มันพร่องมันเนยจนหมด

ในห้องของบ้านในชนบทมีเตียงของลุงถ้าจะเรียกว่าเตียงได้โดยมีกระดานวางอยู่บนโครงเหล็ก

องอันพร้อมที่นอนฟางเนื่องจากพวกเขาทิ้งขนม้าไว้ที่โนวารา

ฉันต้องนอนบนที่นอนฟางที่มีผ้าห่มทหารเก่าๆ

อยู่ด้านบน

มันเยิ้มและเป็นฝอย

ฉันเข้านอนโดยสวมเสื้อเชิ้ตผ้าแคนวาสที่ใส่มาตอนกลางวันโดยไม่ใส่กางเกงชั้นใน

ไม่อาจบรรยายถึงความหนาวเย็นที่ฉันต้องทนทุกข์ทรมานทุกคืน

เมื่อฝนตกต้องวางภาชนะเพื่อกักเก็บน้ำที่ทะลุมาจากหลังคา

ถ้าต้องนั่งตอนกลางคืนก็ต้องออกจากบ้านไปนี่ใกล้ชั้นบันได ถ้าฉันไม่รู้ว่าจะทำไมฉันถึงฝัน และฉันกำลังทำมันบนที่นอนฟาง ในตอนเช้าฉันก็จะถูกเขียนตัวอย่างหนักเช่นกัน ป้าอันโตเนียก็ไปนอนโดยสวมเสื้อเชิ้ตแบบเดียวกับที่เธอใช้ในระหว่างวัน ขณะที่ลุงมิเคเล่ขดตัวเหมือนแม่ของเขาทำ

พิธีนอนเกิดขึ้นตามพิธีกรรมปกติ: อันดับแรกฉันไปนอนแล้วถึงตาคุณป้าจากนั้นลุงก็ถอดกางเกงและกางเกงชั้นในผ้าใบลายทางออก ด้วยเสื้อเชิ้ตที่ค่อนข้างหลวมในตอนกลางวันเขาเดินไปที่เตียงแล้วปิดตะเกียงน้ำมันที่วางอยู่บนโตะขีดผนัง ฉันซึ่งเป็นคนซุกซนแสร้งทำเป็นไม่มองและแอบดูอยู่ดี เมื่อเขาก้มลงเพื่อดับไฟ ฉันเห็นเงาของเขาฉายอยู่บนผนังเหมือนเงาเงินโดยมีดวงดอหน้อยอยู่ – โอ้ช่างดีจริงๆ! “เขาพูดเพราะเหล่าองุ่นที่เขาดื่มเข้าไปทำให้เขาร้อนมาก” ข้างเตียงมีฟาสองใบ นั่นคือตะกร้าอ้อยขนาดใหญ่สองใบสำหรับเก็บมะเดื่อแห้ง พวกเขาคลุมพวกเขาด้วยผ้าซีริวที่สกปรกและมันเยิ้ม และอย่างหลังคือชุดชั้นในที่สะอาดของลุง ในกล่องใกล้เตียงของฉัน พวกเขาเก็บขนมปังและผ้าพันคอที่พันรอบศีรษะของฉันเมื่อฉันไปโรงเรียนในฤดูหนาว ชุดชั้นในและป้าของฉัน ฉันใช้มันเฉพาะวันอาทิตย์ตอนที่เราไปมิสซาที่โนวาราลุงบอกว่าไม่ควรใส่ไปต่างจังหวัดเพราะจะใส่ออกไปเปล่าๆ

ในเดือนมกราคมพวกเขาฆ่าหมู พวกเขาเตรียมไส้กรอกและใส่น้ำมันหมูเค็ม ห้าตุ้มถูกเก็บรักษาไว้ในหม้อดินเผาที่แช่อยู่ในน้ำมันหมู โดยปกติจะรับประทานร่วมกับถั่วปากอ้าสดในเดือนพฤษภาคม เนื่องจากเมื่อก่อนไม่สามารถรับประทานได้ ครั้งหนึ่งเป็นเดือนเมษายน ฉันถามป้าเพราะหิวมากไม่รู้จะกินขนมปังกับอะไร ป้าของฉันเริ่มกรีดร้องว่าฉันบ้าไปแล้ว วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังกลับจากโรงเรียน ฉันได้พบกับไอเฟลเลียกับพี่สาวของเธอตามทางล่อ พวกเขาสูญเสียแม่ไปและกลับมาพร้อมพ่อจากฝรั่งเศส

พวกเขาหน้าซีดกว่าฉันมาก ฉันส่งสารพวกเขาและบอกพวกเขาว่า เข้ามาที่บ้านของฉัน ตอนนี้ป้าของฉันออกไปตักน้ำ ในเตาอบมีหม้อใส่อาหาร เอาไป เลี้ยงตัวเอง แต่อย่า

อย่าพูดอะไรกับใครเลย-

พวกเขาขอบคุณฉันและด้วยความหิวโหยจึงทำตามคำแนะนำของฉันโดยไม่ลังเล

ในเดือนพฤษภาคม เมื่อลุงปรุงถั่วปากอ้าแล้ว พวกเขา ก็ไปหาตีนหมู

แต่กลับพบแต่หม้อที่มีน้ำมันหมู ย่อมคิดว่าเป็นฉัน

พวกเขาโกรธแค้นฉันอยู่หลายวันเพื่อให้ฉันต้องชดใช้

ครั้งนั้นฉันรู้สึกภูมิใจมากเพราะเป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกยินดีที่ได้ชนะการต่อสู้อันยิ่งใหญ่กับความ

โลกของพวกเขา เนื่องจากขาดสุขอนามัย หมัดจึงไม่ถูกรบกวนทั่วทั้งบ้าน

พวกเขากัดคอฉันตอนกลางคืน

และป่าของฉันทาน้ำมันมะกอกทุกเย็นเพื่อป้องกันไม่ให้หมัดดูดเลือดของฉัน

ในตอนเช้าคอของฉันดูเหมือนถูกทาสี เช่นเดียวกับป่าของฉัน

ฉันก็เคยเป็นเหาเหมือนกันโดยที่ไม่คุ้นเคยกับการล้างหัว ในทางกลับกัน

ป่าของฉันเคยม้วนผมและทาด้วยน้ำและน้ำตาลเพื่อให้ผมอยู่ทรง

ในทางกลับกัน เพื่อนร่วมชั้นของฉันเป็นคนสะอาดอยู่เสมอ

แม้แต่คนที่ยากจนที่สุดก็ไม่สกปรกเท่าฉัน

ครูยังสนับสนุนงานลดความเหลื่อมล้ำด้วยการผลักฉันออกจากทุกคนไปยังโต๊ะสุดท้าย

ร่างกายของฉันสกปรกอย่างอธิบายไม่ได้ พวกเขาอาบน้ำให้ฉันในแม่น้ำปีละครั้ง

เนื่องในเทศกาล Ferragosto ซึ่งถือเป็นเทศกาลที่สำคัญที่สุดในเมือง

ครั้งหนึ่งขณะที่ฉันคิดถึงแม่ ฉันอายุประมาณเจ็ดขวบ ฉันตกลงไปในเก้าอี้ที่เดือดพล่าน

ฉันมือขวาใหม่ ส่วนป่าไม่พาไปหาหมอ แต่รักษาด้วยสมุนไพรทุกวัน

ฉันมีฟองสบู่สองฟองที่คล้ายกับไขนกกพิราบสองฟอง ฉันกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด

แต่เธอก็ไม่เคยขยับเลย ฉันดูเหมือนกำลังถูกหนูแทะ

ฉันฟื้นตัวอย่างน่าอัศจรรย์หลังจากผ่านไปสองสามเดือนและฉันยังคงมีสัญญาณอยู่

ระหว่างที่โรงเรียน ขณะที่ฉันอยู่บนระเบียงในวันอาทิตย์วันหนึ่ง เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ

คนหนึ่งที่กำลังลงมาถามฉันว่าฉันอยากจะไปเรียนบทเรียนคำสอนของมิสวินเซนซินากับเธอ

หรือไม่

ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไรเพราะว่าป่าของฉันพาฉันไปมิสซาเฉพาะวันหยุดที่สำคัญที่สุดเท่านั้น

ฉันไม่เข้าใจว่าการไปโบสถ์หมายถึงอะไร หลวงพ่อผู้มี อาศัยอยู่ตรงข้ามบ้านเรา
แต่ผมพบเขาไม่กี่ครั้งและมองดูเขาอย่างไม่เต็มใจ ป้าของฉันย้ำกับฉันด้วยอาการคลีนไใส่ว่า
"ถ้าคุณคุยกับเขา พระสงฆ์นั้นจะตัดลิ้นของคุณออก" อยากรู้ก็ตาม
ฉันขออนุญาตและได้รับอนุญาตให้เรียนบทเรียนคำสอนโดยไม่คาดคิด
ฉันรู้สึกสบายใจทันทีในสภาพแวดล้อมนั้น หญิงสาวให้หนังสือเล่มเล็กและหนังสือพิมพ์แก่ฉัน
ฉันรู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู วันหนึ่ง
พระองค์บอกฉันว่าเขาจะเตรียมฉันให้พร้อมสำหรับการรับศีลมหาสนิทครั้งแรก
ฉันคุยเรื่องนี้ที่บ้านแล้วพวกเขาบอกฉันว่าฉันยังเด็กเกินไป
ฉันตอบไปแบบโกหกว่าสาว ๆ ในกลุ่มคงทำกันหมด ในความเป็นจริง
พวกเขาได้รับการยืนยันแล้ว อยากรู้ก็ตาม
หญิงสาวและข้าพเจ้ายังคงตกลงกันและกำหนดวันที่กับนักบวชแห่งซานนิโคลา:
วันแห่งคอร์ปัสคริสตี

ปัญหาชุดขาวก็เกิดขึ้นแต่มีคนมาแจ้งป้าว่าแม่ซีให้เขา วันที่รอคอยมานานมาถึงแล้ว
ในตอนเช้าเขาพาฉันไปอดอาหารในโบสถ์ด้วย เธอคิดว่าเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ
อยู่ที่นั่นเพราะเธอไม่เคยริเริ่มติดต่อกับสตรีคำสอนคนนั้นเลย
เมื่อตระหนักว่าฉันอยู่คนเดียวเธอก็จึงดูถูกฉัน: "คนโกหกหยาบคาย"
เช้าวันนั้นครูของฉันก็ร่วมมิสซาคับคนอื่นๆ ด้วย ผู้หญิงบางคนในปัจจุบันทำให้เธอสงบลง
พระสงฆ์เข้ามาจับมือข้าพเจ้าแล้วพาข้าพเจ้าไปถวายสารภาพบาป
เขาบอกข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำอันไพเราะซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินมาก่อน
ฉันรู้สึกเหมือนกำลังบินไปสวรรค์ และพูดกับตัวเองว่า:
"ไม่เป็นความจริงเลยที่นักบวชตัดลิ้นออก ตรงกันข้าม
พวกเขาวิธีที่จะเข้าใจความทุกข์ทรมานของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ"
ถ้าฉันทำได้ฉันจะกอดและจูบเขาด้วยความยินดี

เขาให้ฉันพูดวันทามารีย์ห้าครั้งเป็นการปลงอาบัติ แล้วฉันก็กลับไปนั่งที่
ป่าถ้ามฉันหันหน้าฉันบอกอะไรให้บาทหลวงอยู่ที่นั่นมานานแล้ว และฉันก็พูดว่า: -
หญิงสาวสอนฉันว่าคำสารภาพเป็นความลับ - - ใช่ แต่คุณต้องบอกฉันครั้งแรก -

ยีนกรานฮาร์ปี ไม่มีทาง. มีพิธีมิสซา ศีลมหาสนิท
 และระหว่างทางออกไปพวกเขาบังคับให้ฉันจูบมือลุงของฉันแล้วพูดว่า: "โปรดอวยพรฉันด้วย"
 ฉันเริ่มต้นด้วยปุของฉัน วลีเดียวกันเสมอ จากนั้นฉันก็ไปหาญาติทั้งหมด
 ป้าเกตาน่าให้หนังสือเล่มหนึ่งแก่ฉัน ฉันหิวแต่ไม่มีใครให้อาหารฉันเลย โดยปกติแล้ว
 เมื่อพิธีเสร็จสิ้น เป็นธรรมเนียมที่จะต้องไปที่บาร์เพื่อซื้อกรานิต้ากับบิสกิต
 แต่พวกเขาก็ถูกเอาชนะด้วยความคลั่งไคล้ในการประหยัด ตอนเที่ยงเรากินพาสต้าหนึ่งจาน
 และในช่วงบ่ายเราก็ไปหาช่างภาพเพราะ ญาติแนะนำให้ส่งรูปแม่มา

ฉันเรียนจบชั้นสองและสอบผ่านด้วยคะแนนต่ำมาก ปีนั้นเราต้องอยู่ในชนบทตลอดฤดูร้อน
 ฉันคัดค้าน: - อย่างน้อยวันอาทิตย์ฉันต้องไปร่วมมิสซาและไปเยี่ยมปู่ที่อยู่คนเดียว -
 เขาเป็นคนดีมาก เป็นโรคหอบหืด
 ลูกสาวละเลยเขาส่วนหนึ่งเป็นเพราะความประมาทเลินเล่อส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอถูกสามีของเธอ
 กำหนดซึ่งมักจะโกรธเพื่อนบ้านญาติและพ่อตา

ฉันเอาผ้าไปซักแล้วเอาไปให้ป้าแอบจากมิเชลิลโล ไม่มันคงเกิดปัญหา
 เขาไม่รู้ลึกถึงความรักต่อพ่อเลย วันหนึ่งพี่สาวต่างมารดาของเขามาที่ Castrangia
 เพื่อบอกพวกเขาว่าเขาเสียชีวิตแล้ว "ถ้าคุณไม่ออกไป ฉันจะเตะก้นคุณ" เขาบอกเธอ

เมื่อมีงานปาร์ตี้ในหมู่บ้าน สมาชิกของวงดนตรีจะได้รับ "pezzo duro" ซึ่งเป็นไอศกรีมที่เรียกกันว่ามีความคงตัวเป็นพิเศษ ลุงมิเคเลไม่เคยชัดเจนเลยว่าเป็นเพราะเขาไม่ชอบมัน หรือเพราะเขาถูกผลักดันให้ทำท่าทางมีน้ำใจที่ไม่ธรรมดา เมื่อเห็นฉันผ่านไปเขาก็เรียกฉันว่า: "คอนเซตตินา มารับไอศกรีมหน่อย" ดังนั้นฉันจึงถือโอกาสเพลิดเพลินไปกับสิ่งดีๆ ในบางโอกาสที่หายากเหล่านั้น

เมื่อไม่นานมานี้ ดร. โคเซนติโนจากบาเซโนทำให้ฉันนึกถึงรายละเอียดที่สูญหายไปในความทรงจำของฉัน ขณะที่วงดนตรีเล่นไปตามถนนในเมือง เด็กๆ ก็พยายามเข้าร่วมขบวนพาเหรด แต่เพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นถึงการมีอยู่ของพวกเขา จำเป็นต้อง "รู้จัก" สมาชิกคนหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเอามือล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต ด้วยวิธีนี้ ฉันจึงติดตาม Michele ลุงของฉัน ในขณะที่ Gianni Cosentino ลูกชายของครูโรงเรียนประถมและลูกกำพร้าพ่อก็เอามือล้วงกระเป๋าของหัวหน้าแก๊งค์

ท่ามกลางสงคราม ระเบิดบางส่วนเริ่มตกลงมาที่โนวารา ทุกคนวิ่งหนีไปและคนรู้จักบางคนก็ไปหลบภัยที่ Castrangia กับเรา สำหรับฉันมันเป็นงานปาร์ตี้เพราะฉันสามารถอยู่ในกลุ่มได้ บางครั้งคุณจะได้ยินเสียงนกหวีดของเศษกระสุน ชาวเศร่ายังมาถึงว่าลูกชายของเจ้าของร้านขนมออร์แลนโดถูกระเบิดฉีกเป็นชิ้นๆ แม่โนโดโมดอสโซลา ซึ่งตั้งครรภ์เป็นครั้งที่สี่ ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังกับโรซาและอันโตเนียตตา พ่อของฉันถูกเรียกกลับไปซิซิลีเพื่อเป็น Bersagliere ไม่กี่เดือนหลังจากจากไป เขารู้ว่าแม่ของเขาให้กำเนิดเด็กหญิงตัวเล็ก ชื่อเอ็มมา และเขามีความเป็นไปได้ที่จะกลับบ้านเนื่องจากเขาคาดว่าจะได้รับการยกเว้นพร้อมกับลูกสี่คน

น่าเสียดายที่เมื่อเขามาถึง Domodossola เขาพบกับความประหลาดใจอันขมขื่น นั่นคือ Emma เสียชีวิตลงหลังจากผ่านไป 12 วัน สองวันต่อมาเขาต้องกลับมาที่แนวหน้า ไม่กี่เดือนต่อมา ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งความไม่แน่นอนและความไม่มั่นคงหลังจากวันที่ 8

กันยายน เขาสามารถหลบหนีการรับราชการทหารได้
และกลับมาที่โนวาราเพื่อรอให้สงครามยุติเพื่อไปสมทบกับแม่ของเขา
เขาเปิดร้านทำรองเท้าเล็กๆ ทุกๆวันฉันไปหาเขา ชี้อายุแต่ฉลาดตามวัยของฉัน
ฉันมีสัญชาติญาณว่าพ่อจะไปนอนกับผู้หญิงที่แต่งงานแล้วแต่กับสามีทหาร
วันหนึ่งฉันเข้าไปในบ็อกซ์ออฟฟิศบนถนนขึ้นเขาใน Piazza Bertolami
คนจากร้านถัดไปกำลังคุยกับพ่อ
ฉันกระโจนโดยใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางควักดวงตาของพ่อที่กำลังนอกใจแม่
เพื่อนบ้านพยายามรั้งฉันไว้ ในขณะที่พ่อพูดด้วยรอยยิ้มว่า “ไปเรื่องของตัวเองเถอะ” ในปี 44
มีเด็กชายผมสีเข้มคนหนึ่งถือกำเนิด ผมหยิกเหมือนเขา...

ในเมืองบาเดียเวกเกีย ปู่ของเขาล้มป่วยด้วยโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร
ฉันได้รับอนุญาตจากป้าให้ไปพบเขา ฉันมักจะลงมาจาก Castrangia และเดินไปตามแม่น้ำ
ฉันจำเขาบนเตียงได้อย่างสงบ คุณยายยังคงยุ่งอยู่กับร้านและมีเวลาทำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
เธอวางกิ่งมะกอกในมือของเขาเพื่อไล่แมลงวัน แต่เขากลับแยงและไม่มีกำลังอีกต่อไป
ฉันจึงไล่พวกมันออกไปจากเขา เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2487 สิริอายุได้ 66 ปี
พระองค์ได้เสด็จขึ้นสวรรค์ พ่อยังอยู่ที่ซิชิลี ลุงของเขาก็เข้าร่วมงานศพด้วย

ฉันได้รับจดหมายจากแม่เป็นระยะๆ ในปี 1945 พ่อกลับมาที่ Domodossola และในปี
1946 Giuseppe น้องชายของฉันก็เกิด

บทที่สี่ - น้ำมัน โยเมงมูม และดวงตาปีศาจ

สงครามดุเดือดไปทั่วโลก การสื่อสารทำได้ยาก และเราไม่ได้ยินเสียงแม่อีกต่อไป
โชคดีที่พ่อของฉันถูกเรียกตัวกลับซีซิลีในกองกำลัง Bersaglieri
และเมื่อเขามีอิสระได้สองสามวันเขาก็มาเยี่ยมฉัน
เนื่องจากสงครามทำให้มีผู้คนจำนวนมากในชนบท ผู้พลัดถิ่นมักจะพักอยู่เป็นเวลาสิบห้าวัน
แต่แล้วเมืองก็ตกอยู่ในอันตรายจากระเบิด และพวกเขาเลือกที่จะอยู่ในชนบทตลอดทั้งปี

ฉันลี้ภัยกับคนเหล่านั้นเป็นครั้งคราว
มีครอบครัวหนึ่งที่มีลูกสี่คนซึ่งมีจิตใจดีอยู่เสมอแม้ว่าจะขาดอาหารก็ตาม
ฉันเห็นความโลภของลุงของฉันที่มีมะเดื่อแห้งมากมายจึงไม่ยอมให้ใครเลย
ฉันจึงหยิบกำมืองามๆ ขึ้นมาแอบนำมาให้พวกเขา
ฉันเก็บถั่วที่พวกเขาให้ฉันไว้เป็นอาหารเช้าให้พวกเขา แม้แต่ขนมปังเนื้อแข็ง:
ชิ้นที่ป่าของฉันใส่ในกระเป๋าออกไปโรงเรียน ฉันแบ่งปันกับเด็กๆ เหล่านั้น
และพวกเขาก็ให้กระดาษมาให้ฉันเขียนเป็นการแลกเปลี่ยน พวกเขาให้ฉันเล่นเบนซิงซ่า
และหนึ่งในนั้นก็ทำของเล่น แก้ว และ เตียงสำหรับตุ๊กตาที่เธอให้ฉันและน้องสาวของเธอ
ในขณะที่พี่สาวของเธอทำตุ๊กตาเศษผ้าให้เรา

บางครั้งข้าพเจ้าลงไปแม่ น้ำ ซึ่งพวกผู้หญิงจากบริเวณนั้นไปซักเสื้อผ้าด้วยซีเก้า
ข้าพเจ้ายืนมองดูไฟที่จุดให้น้ำร้อนในภาชนะที่ถือหินใหญ่สองก้อนด้วยความประหลาดใจ.
ฉันไม่เคยเห็นป่าของฉันทำการผ่าตัดเหล่านี้เลย

เขาแทบไม่เคยซักเลยหรือไปที่แม่น้ำตอนที่ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเพื่อไม่ให้เห็นเสื้อผ้ามันเยิ้มและสกปรกมาก

บางครั้งข้าพเจ้าสังเกตเห็นพวกผู้หญิงบุผ้าลินินที่บ้านบนก้อนหินเป็นเวลาสองหรือสามวัน พวกเขาทำให้แห้งและตากแดดแรงๆ จนกลายเป็นสีขาว ป้าของฉันมักจะโทรหาฉันที่บ้าน แต่ฉันแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน ในช่วงสงคราม ลูกสะใภ้ของเธอก็กลับมาจากตุรกีพร้อมกับเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ด้วย ด้วยความเคารพต่อซัลวาทอเร ลูกเลี้ยงของเธอ เธอได้รับการปฏิบัติราวกับราชินี ในช่วงเวลานั้นพวกเขายังคงอยู่ในหมู่บ้านและในโอกาสนี้ป้าก็หยิบสบู่หอม ผ้าเช็ดตัว เครื่องอบผ้า ผ้าปูโต๊ะ และผ้าเช็ดปากออกมาเพื่อสร้างความประทับใจ แต่ฉันได้รับการปฏิบัติเหมือนคนรับใช้ที่ถูกส่งไปทำธุระและตักน้ำจากน้ำพุเพราะการสงแหกเป็นเรื่องน่าอับอาย

คริสต์มาสมาถึง และตามธรรมเนียมทางภาคเหนือ ในตอนเช้าเจ้าสาวได้รับของขวัญที่สวยงามจาก Baby Jesus ให้กับลูกสาวของเธอ นั่นคือชุดหม้อและจานรองที่สวยงามสำหรับตุ๊กตา ฉันดีใจกับเธอ แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็โกรธจัดเพราะสิ่งเหล่านั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันเลย ฉันยังอ่อนแอลงเรื่อยๆ มีงุ่นง่านอยู่แต่ชีวิตที่จะกิน: ต้องค้นเอาเหล้าองุ่น คุณสามารถกินได้เฉพาะอันที่ขโมยมาจากเพื่อนบ้านเท่านั้น เฮเซลนัทเก็บมาแต่จะขาย ฉันแอบกินบ้างเหมือนกระรอกในป่า ลูกของฉันซื้อนมในช่วงคริสต์มาสและอีสเตอร์เพื่อทำบิสกิตเท่านั้น และฉันก็ใช้ช้อนชาพรมันเนยในขณะที่กำลังเดือด ป้าของฉันไม่ค่อยเตรียมใจดาวให้ฉัน ฉันหวังอยู่บ่อยๆ ว่าเธอจะทอดให้ฉัน: - เอาไปทิ้งเถอะ พอเรามีบ้างแล้วการวางใจก็ผ่านไป (เขาเป็นชายหนุ่มจากเมสซิงาที่เดินไปตามชนบทเพื่อเก็บไข่และส่งต่ออย่างสดใหม่) เราขายก็ได้เงินแล้ว- เขาเก็บไข่ไว้สองเดือนแล้วขายไป

ชาวเมสซิงาที่ซื้อไข่อาจมีลูกไก่อยู่ในมือ ต้องจับผลมะเดื่อ รับประทานได้เพียงไม่กี่ผล ส่วนผลอื่นๆ นำไปตากแดดเพื่อขายหรือเก็บรักษาไว้สำหรับฤดูหนาว ในเดือนตุลาคมจะมีการทำเกาลัดที่สวยงามในตอนเย็น ถ้ามีเปลือกเหลืออยู่

ลูกก็จะทิ้งไว้บนโต๊ะในห้องเล็กๆ (ไม่ใช่บนจาน แต่วางไว้บนเสื่อที่ทาน้ำมันที่หยดจากตะเกียงไว้)
และในตอนเช้าเมื่อลุกขึ้นที่

เมื่อสีโมงไปทำงาน

เขาจะปลุกฉันแล้วยืนเกาหลังให้ฉันแล้วพูดกับฉันว่า

"กินข้าวเช้าแล้ว"

ฉันเชื่อฟังและกินพวกมันด้วยความหิว

แต่พวกมันมีรสชาติเหมือนน้ำมันและทำให้ฉันรู้สึกปวดท้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ลุงคุยโว: -

ฉันรักหลานสาวของฉัน ฉันเตรียมเกาหลังให้เธอตอนดึกด้วย -

ในความเป็นจริงลุงของฉันมีความเกลียดชังในสายตาของเขา

บางครั้งพวกเขาาก็กลายเป็นสีเหลืองแดงเพลิงเมื่อเขาโกรธ แม้ว่าดวงตาเหล่านั้นจะเล็ก

แต่ดวงตาเหล่านั้นก็บุกเข้ามาที่ใบหน้าของเขา พวกมันมีขนาดเล็กและลึกเหมือนรูแคบๆ

ที่มีความเกลียดชังหลังไหลออกมาจากพวกมัน

ในขณะที่เดียวกันโรคบิดและหนองก็ได้รับชัยชนะ

ป่าของฉันให้น้ำมันฉันหนึ่งช้อนชาเป็นครั้งคราว สิ่งนี้จะไล่หนองออกไป

เธอพิมพ์เพื่อให้น้ำมันตัวเอง... จากนั้นเธอก็เริ่มด้วยคำว่า "prichentu": - Mazzai un

vermu gruossu quennu ia pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian

หรือวันจันทร์ก็ได้ยิน หรือวันอังคารก็ได้ยิน วันพุธก็ได้ยิน หรือวันพฤหัสบดีก็ได้ยิน

หรือวันอาทิตย์ก็ได้ยิน หรือซาบุดูกี้ก็ได้ยิน มัทเทีย ดู จูร์นูแห่งอีสเตอร์ u viermu sturdudu a

tierra casca.-

(ฉันเคยฆ่าหนองวันตัวหนึ่งเมื่อตอนที่ฉันยังเป็นคนต่างศาสนา และตอนนี้ฉันฆ่ามันในฐานะคริสเตียน
ในวันจันทร์ศักดิ์สิทธิ์ วันอังคารศักดิ์สิทธิ์ วันพุธศักดิ์สิทธิ์ วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์
วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ เช้าวันอีสเตอร์ หนองตะลิ่งก็ล้มลงกับพื้น)

ฉันไม่รู้ว่าฉันรอดมาได้อย่างไร

ที่นี่เราเปิดวงเล็บ

หลายปีผ่านไปฉันปวดท้อง

พวกเขาให้ผ้าขาวมาให้ฉันเพื่อดูว่ามีแผลหรือไม่

ฉันไปเอ็กซ์เรย์ด้วยเครื่องขนาดเท่าห้อง

นำเสียดายที่ไม่มีอะไรสามารถมองเห็นได้

นักรังสีวิทยายกขาว่าเป็นโรคกระเพาะ และให้ยาปรับระดับประคองเพื่อบรรเทาอาการปวด
ฉันมาถึงจุดที่ฉันไม่สามารถดื่มน้ำหนึ่งช้อนได้ ฉันอายุประมาณห้าสิบปี เปาโล
เพื่อนของอาร์มันโดจากปิอาเซนซาเสนอให้พาฉันไปพบผู้เชี่ยวชาญ
เขามาหาหมอมาซเซโอด้วย อุปกรณ์ส่องกล้องไม่สามารถเข้าไปเกินคอได้
“ฉันไม่รู้ว่าจะช่วยผู้หญิงคนนี้ได้อย่างไร” แพทย์กล่าว “ไฟโลเรอสปิดแล้ว”
ทุกคนที่ได้รับการผ่าตัดส่องกล้องทางเดินอาหารก็ออกจากห้องด้วยเท้าของตนเอง
ฉันอยู่บนเปลพร้อมกับ IV แพทย์สั่งยารักษาให้ฉันเป็นเวลาสองเดือน พอคืนเครื่องก็ยังไม่ผ่าน
การรักษาที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้นอีกครั้งเป็นเวลาสามเดือน

ห้าเดือนหลังจากการเย็บครั้งแรก เครื่องดนตรีเริ่มทะเล่ไฟโลเรอส "ความมหัศจรรย์!"
ดร.มาซเซโอกล่าว เมื่อถอดสายยางออกแล้ว
เขาถามคำถามฉันมากมายเพื่อทำความเข้าใจว่าสายยางนี้เกิดขึ้นมาแต่กำเนิดหรือเกิดจากสา
เหตุใด ฉันเริ่มร้องไห้: "บางทีนี่อาจเป็นน้ำมันที่ Zizi ให้ฉันเป็นระยะๆ สำหรับนอน"
หมอเอามือป้องผม: "น้ำมันเธอ แล้วคุณยังมีชีวิตอยู่!" ฉันยังคงทำการรักษาต่อไป
โดยส่องกล้องตรวจกระเพาะอาหารซ้ำเป็นครั้งคราว

ขอบคุณหมอมาซเซโอที่ช่วยชีวิตฉันไว้ หลายปีต่อมา
ฉันสามารถผลิตพลังงานกับอาหารได้โดยใช้ยาคุมเพียงบางชนิดเท่านั้น

เมื่อมีคนโทรหาเธอจากระเบียง ป้าของเธอเอาแต่หัวหมุน
จากนั้นพวกเขาแนะนำให้เธอดื่มเพอร์โครินแก้วเล็กขณะท้องว่าง เธอโน้มน้ำหนักให้ซื้อมัน
และในตอนเช้าเธอก็ให้ฉันแก้วหนึ่งด้วย

นอกจากนี้ ไสยศาสตร์ยังครอบงำอยู่ในบ้านหลังนั้นด้วย
ลุงของเขามักจะปวดหัวจากไวน์ที่เขาดื่ม แต่สาเหตุมาจากนัยน์ตาปีศาจของใครบางคน
ภรรยาต้องปิดเขา: เธอหยิบจานใส่น้ำเทเกลือและน้ำมันหนึ่งหยดแล้วเริ่มด้วย prichentu
สำหรับอาการปวดหัว: - Ogliu biridittu, ogliu santissimu มาที่บ้านนี้แล้วไล่ล่าสิ่งนี้ไป
โมรอกคิโอ โอกลิว บิริดิตโต ออกไปไล่มันมักจะหนีออกไป... (น้ำมันศักดิ์สิทธิ์ น้ำมันศักดิ์สิทธิ์

เข้าไปในบ้านนี้และไล่ดวงตาปีศาจนี้ออกไป
และไล่ปีศาจนี้ออกไป...)

น้ำมันศักดิ์สิทธิ์

เข้มแข็งขึ้น

จุดที่น้ำมันศักดิ์สิทธิ์นี้ขยายตัวออกไป บัดเป้านัยน์ตาปีศาจตามความเชื่อของพวกเขา
ไม่นานหลังจากนั้นก็พรมน้ำที่มุ่มทั้งสี่ของห้อง อาการปวดหัวก็หายไป

เพื่อรักษาบาดแผล มีการใช้ไยแมงมุมผสมกับน้ำมันและเนื้อชิ้นเล็กๆ เพื่อทำน้ำชุบ
พวกเขาบอกว่าส่วนผสมที่น่าสยดสยองนั้นไม่มีข้อผิดพลาด!

ในตอนเช้าพวกเขาให้น้ำหนึ่งแก้วที่มีแมกนีเซียมให้ฉัน หลังจากนั้นไม่นานฉันก็ตัวสั่นไปหมด
ฉันจึงต้องออกไปท่ามกลางความหนาวเย็นเพื่อปลดปล่อยตัวเอง เมื่อฉันหายดีแล้ว

พวกเขาก็ส่งฉันไปหาผู้หญิงคนหนึ่งที่เล่นมายากล เธอวัดฉันตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยเชือก
และวัดแขนในแนวนอนด้วยวิธีเดียวกัน หากชิ้นส่วนหายไปก็ช่วยป้องกันไม่ให้เสียชีวิตในปีนั้น

แม้ว่าลุงจะมีศรัทธาในพระเจ้า ในวิสุทธิชน และมาดอนนาในแบบของพวกเขาเองก็ตาม
ในวันที่ 8 กันยายนของทุกปี พวกเขาเดินไปที่ Tindari ไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่อุทิศให้กับ
Black Madonna ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณสี่สิบกิโลเมตร
ตั้งแต่อายุได้ห้าขวบฉันต้องทำการปลงอาบัตินั้น

เนื่องในโอกาสเดินทางไปแสวงบุญที่วิหาร Tindari หนึ่งวันก่อนที่ป่าจะหิบบแคปปินี
(รองเท้าแตะ) ออกจากผ้าชีริ้ว

ลุงออกไปล่าสัตว์ตรงเวลาและนำกระต่ายป่าหนึ่งหรือสองตัวกลับบ้านมาทำอาหาร
เพื่อสร้างความประทับใจที่ดี ปากก็เตรียมมะเขือยาวยัดไส้ด้วย
เขามองในกระจกแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้า ในตอนนั้นเพลง "Where is zaza, my beauty"
กำลังเป็นที่นิยม และฉันก็ติดนิสัยชอบเรียกมันว่า "zizi"

เราออกเดินทางไปยัง Tindari ประมาณสิบเอ็ดโมงเย็นเพื่อไปถึงรุ่งเช้า
ฉันเหนื่อยและอ่อนเพลียเพราะความเปราะบางของฉัน ฉันจึงขอน้ำจืดหลายครั้ง

แต่พวกเขาไม่ได้ซื้อจากแผงขายของเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เห็นเหนื่อย
พวกเขาเข้าคิวที่น้ำพุแห่งเดียวที่อยู่ใกล้โบสถ์ซึ่งมีน้ำร้อนไหลออกมา

มันไม่ได้ช่วยให้ความร้อนสงบลงได้ ตามประเพณี พวกเขาซื้อถั่วชิกพี ถั่วปากอ้า

และถั่วแคนเนลลินี จากนั้นพวกเขาก็ไปร่วมพิธีมิสซา สวดมนต์ Madinuzza
และระหว่างทางออกไป พวกเขาได้พบกับเพื่อนชาวบ้านและญาติบิดาของฉัน
เที่ยงเราก็ไปกินข้าวใต้ต้นมะกอกที่อยู่รอบๆ เสียหายที่เหนื่อยมากจริงๆ
วันนั้นมักจะมีอาหารนำรับประทานมาสร้างความประทับใจต่อหน้าเพื่อนๆ อยู่เสมอ
อาหารกลางวันประกอบด้วยกระต่ายป่าปรุงในเตาอบ ซึ่งลุงมักจะไปล่าสัตว์เมื่อสองสามเย็นก่อน
มะเขือม่วงยัดไส้พริก องุ่น และบิสกิตโฮมเมด ในการกลับบ้านเพื่อน ๆ ต้องใช้วิธีการเดินทาง:
รถยนต์หรือรถลากม้า ฉันเฝ้าดูลาออกแล้วเพื่อกลับมาเดินเท้า ถ้ามีลุงฉันก็สามารถขี่มาได้
ไม่อย่างนั้นก็จะเจ็บปวด

บทที่ห้า - นกฮูก

ยังคงอยู่ในเรื่องของศาสนา เนื่องจากลุงของฉันเป็นสมาชิกของกลุ่มภราดรภาพ พวกเขาจึงมีหน้าที่ต้องสารภาพและสื่อสารในวันปาล์มชั้นเดียวในโบสถ์ซานจอร์โจ พิธีนี้จัดขึ้นตอนห้าโมงเช้า โดยบาทหลวงจะสารภาพผู้ชายทุกคนในโบสถ์ก่อน จากนั้นจึงเดินไปที่พิธีสารภาพบาปให้กับผู้หญิง

เมื่อถึงตาคุณป้าของเธอซึ่งสวมผ้าคลุมไหล่สีดำผืนใหญ่ เธอก็นำเสื้อผ้ามาไถ่ตะแกรงเพื่อปกปิดตัวเองให้มากที่สุด ดูเหมือนว่าเธอจะต้องสุดตมดอกคาโมมายส์ เขาสารภาพแล้ว: - ตอนนีถึงตาคุณแล้ว - เขาบอกฉัน แม้ว่าฉันอยากจะสารภาพในระหว่างปีฉันก็ทำไม่ได้ ป้าดูฉันว่า "เธอไม่ควรล้อเลียนพระเจ้า ปีละครั้งก็เพียงพอแล้ว ไม่เช่นนั้นเธอไม่คู่ควรที่จะรับเจ้าภาพ เพราะเธอสามารถทำบาปได้แม้เพียงมองด้วยตาเปล่า"

ประมาณ 09.00 น. มิสซา ศิลมหาสนิท และกลับบ้านทันที ตามปกติแล้ว ด้วยเหตุผลเล็กน้อย ลุงของเธอเริ่มสับสนและเธอก็มีอาการไออย่างประหลาด ฉากที่อธิบายไม่ได้เกิดขึ้น: ถ้าวันนั้นมีคนจำเป็นต้องทำอย่างนั้นด้วยเหตุผลบางอย่าง พวกเขาจะคายไม่ออก ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะโยนพระเจ้าออกจากปากของพวกเขา หากเกิดเหตุร้ายก็หยิบผ้าเหยือก ถ่มน้ำลายลงไปแล้วดื่มน้ำและน้ำตาลอีกครั้ง ในช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนจะอยู่ในเมืองแม่ในเวลากลางคืนเพื่อเข้าร่วมฟังเทศน์ช่วงเย็นของพระภิกษุ ในวันพฤหัสบดี เตรียมโคลอมเบ ซึ่งเป็นแป้งบิสกิตรูปทรงต่างๆ พร้อมไข่ต้มสุกต้มกับน้ำและอเนลลา ซึ่งเป็นส่วนผสมของสีที่เป็นพิษ

ในวันศุกร์ประเสริฐในช่วงเช้าของการอดอาหาร
เราไปเยี่ยมโบสถ์ทุกแห่งที่ประดับด้วยต้นข้าวสาลี จากนั้นเราก็กลิ้งไบหลานสาวสามใบ
(สมุนไพรที่มีกลิ่นหอมเข้มข้น) ซึ่งรับประกันความเป็นอยู่ที่ดีตลอดทั้งปี

คุณไม่จำเป็นต้องทำงานในระหว่างวันเพื่อหลีกเลี่ยงการทำร้ายพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน
ถ้าคุณเย็บเข็มจะเจ็บ ถ้าคุณเห็นว่ามีความเสี่ยงที่จะทำร้ายร่างกายของคุณ และอื่นๆ ในวันนั้น
ไม่ว่าฉันจะทำอะไร ฉันไม่โดนโจมตีด้วยซ้ำ ไม่อย่างนั้นพระเยซูก็จะทรงร้องไห้
เวลาสิบเอ็ดโมงของวันเสาร์ มีพิธีมิสซาแห่งสันติภาพและการฟื้นคืนพระชนม์ เด็กๆ
ทุกคนนำนกพิราบมาเพื่อรับพรจากปุโรหิตแล้วจึงกินเข้าไป
ฉันไม่สามารถลบความพึงพอใจนั้นออกไปได้เพราะฉันต้องช่วยนกพิราบของฉันด้วยไข่สองฟอง
สำหรับการทัศนศึกษาที่จัดขึ้นในวันอังคารหลังอีสเตอร์ ฉันต้องเอาไข่ไปให้ครู
ในวันอีสเตอร์พวกเขาซื้อลูกแกะที่ทำจากพาสต้าหลวงให้ฉันตัวหนึ่ง
ซึ่งเป็นลูกแกะที่เล็กที่สุดเพื่อไม่ให้ใช้ง่ายมากเกินไป
ลุงซีเหนียวมากจนเอาเขามาจากกระทะที่ติดไฟมาสองรองเท้า
ถ้าป่าของฉันรู้ว่าเขาทำงานเสร็จแล้วและพวกเขาหาเงินมาทำงาน เธอก็นำฉันว่า:
"ลองถามลุงของคุณดูว่าเขาเอาเงินมาให้หรือเปล่า"

เธอและฉันเกือบจะต้องชื่นชมเขาเหมือนทาสตัวน้อยสองคนจนกระทั่งเขาสะเทือนใจและมอบลิ
ออร์สลิปตัวให้เธอและฉันห้าตัว
ฉันไม่สามารถใช้เงินได้เพราะมันถูกกำหนดไว้สำหรับกระปุกออมสิน
ครั้งหนึ่งฉันบอกป้าว่าอยากเล่นลอตเตอรี่ เธอเห็นด้วยเพราะเธอหวังว่าจะชนะ
ของฉันมันเป็นเรื่องโกหก ในความเป็นจริง
ฉันรู้สึกบกพร่องในการแต่งตัวเมื่อเทียบกับเพื่อนร่วมชั้น พวกเขามีกระเป๋าไปร
แต่ป่าของฉันไม่ชอบพวกเขา และฉันถูกบังคับให้สวมชุดเต็มยศ
พวกเขาทั้งหมดสวมถุงเท้ายาวถึงเข่าผ้าฝ้ายสีขาว สีน้ำตาล หรือสีน้ำเงิน
ฉันต้องทำถุงเท้าที่เธอทำเป็นสีส้ม ซึ่งเป็นสีที่ราคาถูกกว่าสีอื่นๆ
ฉันสวมมันไว้เหนือเขาโดยมียางยึดรัดไว้ แต่ปัญหาใหญ่ที่สุดคือถ้าไม่มีเท้า

ก็จะยาวไปถึงข้อเท้าได้ ฉันสวมถุงเท้าสั้นมีปลายแขนข้างหนึ่ง
ฉันถูกทำให้เป็นคนชายขอบมากพอแล้วและฉันต้องโดดเด่นในเรื่องเสื้อผ้าด้วย
ด้วยถุงเท้าห้าสี ฉันวางแผนจะซื้อถุงเท้าดีๆ สักคู่ที่จะใส่ในตอนเช้าก่อนเข้าชั้นเรียน
วันนั้นร้านปิด ฉันไม่สามารถกลับบ้านพร้อมเงินได้เพราะป่าของฉันจะหามันเจอ
ฉันคิดว่าจะซ่อนพวกมันไว้ใต้ก้อนหินตามทางล่อ ฝนตกในตอนกลางคืน
และเนื่องจากทำจากกระดาษ พวกมันจึงพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง
เมื่อฉันตระหนักได้ในเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อฉันไปเก็บพวกมัน

สิบห้าวันผ่านไป ป่าถามฉันว่าฉันถูกลอตเตอรี่หรือไม่
ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ซื้อสตั๊ดและตอบตกลง เงินนั้นไม่เคยมาถึง ในวันศุกร์ประเสริฐ
ระหว่างขบวนแห่เพื่อเป็นเกียรติแก่แม่พระแห่งความโศกเศร้า
ทรงพบครูเพื่อขอคำอธิบายจากเธอ ฉันกำลังจะตายด้วยความอับอาย
แน่นอนว่าเธอไม่รู้ทุกอย่าง
ดังนั้นฉันจึงได้รับการตบสองครั้งจากป่าของฉันภายใต้สายตาทิรุนแรงของเธอ
ฉันไปโรงเรียนด้วยความเต็มใจเสมอ แต่ผลการเรียนไม่ดี
ไม่มีใครเข้าใจฉันเลยและฉันก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งอยู่เสมอด้วยคำแนะนำต่างๆ
ดังนั้นแม่ของฉันจึงสงบสติอารมณ์ที่พวกเขาให้ฉันเรียนอยู่เสมอ แค่เลี้ยงแมวฉันก็สบายดี
จนกระทั่งวันหนึ่งลุงซีเมากลับมาจากเมืองพร้อมผ้าซีริว
และเจ้าสัตว์ก็หยิบชิ้นหนึ่งมาเลี้ยงตัวเอง
เขานำปืนคาบศิลาที่ทหารทิ้งไว้และสังหารเขาในชนบทที่เปิดโล่ง
มันเป็นความผิดหวังครั้งใหญ่สำหรับฉัน

ตอนนวดข้าวฉันไปเก็บเมล็ดข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ที่ทิ้งไว้ในฟาร์มของเพื่อนบ้าน
ใส่ในถุงแล้วนำไปที่โรงสีของคุณตินดาราติมแม่น้ำ
ฉันจึงนำแป้งไปให้นาวาราให้ลูกพี่ลูกน้องของแม่ซึ่งเป็นมายมีลูกเล็กสองคนไปเก็บฟืนในป่าในต
อนเช้าและเปิดเตาอบเพื่อเตรียมขนมปังให้คนที่นำแป้งมาให้เธอหารายได้และ
ขนมปังเล็กน้อยสำหรับเด็กๆ

ในเดือนกันยายน เมื่อลูกมะเดื่อสุก ฉันก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้และเก็บผลไม้รสอร่อย
ใส่ไว้ในตะกร้าอ้อยที่ห้อยด้วยตะขोजากกิ่งไม้ ตัดผลมะเดื่อแล้วตากแดดบนหลังคา
หลังจากนั้นไม่กี่วันก็แห้ง ปลุกในตะกร้าใบใหญ่ไว้รับประทานในฤดูหนาว
ในช่วงเวลาที่สวยงามเหล่านั้น นางมาเรีย เพื่อนบ้านจากชนบทมาเตรียมมะเดื่อแห้ง
ฉันไปหาเธอบ่อยๆ เธอเป็นแม่ของลูกๆ มากมาย หนึ่งในนั้นคือคาร์เมล เป็นโรคลมบ้าหมู
เป็นครั้งคราวเขาก็ไม่พบอีกต่อไป
แม่ที่เป็นกังวลจึงไปหาเขาและฉันก็พาเธอไปด้วยเกือบจะสนุกสนาน

ตอนที่ฉันอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 คุณครูขอให้เราบอกพ่อแม่ว่าจะพาเราไปดูหนังเรื่อง The
Little Alpine ลุง: "อย่าไปเห็นขยะนั่นนะ" หลานชายของนักบวชที่อยู่ตรงข้ามได้ยื่น:
"คุณต้องส่งเธอไป ฉันก็ไม่เห็นเขาเหมือนกัน" จากนั้นพวกเขาก็ถูกย้ายและฉันก็สามารถไปได้

พัสดุมาถึงจากแม่พร้อมขนมหวาน ฉันเอาบางอย่างไปโรงเรียน
มันเป็นช่วงเวลาแห่งความอดอยากและแม้แต่ขนมหวานก็ขาดแคลน
พี่สาวครูของฉันสอนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ขณะที่ฉันอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
เธอขอขนมให้กับเด็กผู้หญิงที่ยากจนกว่าฉันที่ป่วย และฉันก็ทิ้งทั้งหมดให้เธอ

ในปี 1945 พ่อของฉันกลับมาที่โตโมดอสโซลา ฉันพบเขาอีกครั้งในเดือนเมษายน พ.ศ.
2489 และแม่ของฉันที่กำลังตั้งท้องอยู่กับเขา

ฉันใช้เวลามีความสุขกับพ่อแม่ประมาณสิบวัน ฉันมักจะไปเยี่ยมปู่ย่าตายายและลุงๆ ของฉัน
ดังนั้นฉันจึงกินเท่าที่ฉันต้องการและดื่มโซดามากมายจากคุณยายที่ขายพวกเขา
ในที่สุดแม่ของฉันก็อยากจะพาฉันไปที่อิตาลีตอนเหนือด้วย
แต่ป่าของฉันซึ่งมักจะเสแสร้งและเห็นแก่ตัวมักจะโน้มน้าวให้เธอทิ้งฉันไว้กับเธอ
ฉันอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต้องดิ้นรนอยู่เสมอเนื่องจากความเปราะบางของฉัน
ในช่วงวันสอบข่าวการเกิดของน้องชายคนเล็กก็มาถึง มีความสุขมาก
แต่ในขณะเดียวกันฉันก็ร้องไห้ด้วยความดีใจและเจ็บปวด
บางทีอาจเป็นเพราะเหตุนี้ครูจึงเลื่อนตำแหน่งฉันแม้ว่าฉันจะไม่ได้เปิดปากระหว่างการสอบก็ตาม

ในปีนั้นพวกเขาก่อตั้งแผนกโรงเรียนมัธยมในหมู่บ้านและเพื่อนร่วมชั้นเกือบทั้งหมดของฉันก็เตรียมตัวสอบเข้าเพื่อเข้าเรียน สำหรับฉันมันไม่มีโอกาสเลย
ลุงของฉันเชื่อว่ามีเพียงนกฮูกเท่านั้นที่เข้าเรียนในโรงเรียนประเภทนั้น ในความเป็นจริง
เมื่อพวกเขาเรียนจบมัธยมปลายแล้ว พวกเขาต้องไปที่เมสซีนาเพื่อศึกษาระดับปริญญาโท
พ่อแม่ของฉันต้องคิดจะส่งเงินไปซื้อหนังสือ จะได้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

ฉันร้องไห้เพราะอยากเรียนต่อ

จากนั้นพวกเขาก็เสนอโอกาสให้ฉันลงทะเบียนเรียนหลักสูตรวิชาชีพลูกสองปี

ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมต้นที่ยากจนมากซึ่งมีระยะเวลาสองปี คนที่ยากจนที่สุดไปที่นั่น
ไม่ว่าในกรณีใดฉันก็ยอมรับ เดินไปมาเข้าและป้ายฉันเข้าร่วมหลักสูตร

โรงเรียนมีความหลากหลาย

ผู้ชายที่เกะกะมากที่สุดยกมือขึ้นต่อต้านผู้อำนวยการที่สอนคณิตศาสตร์

พวกเขายังทำให้ครูชาวอิตาลีและฝรั่งเศสสะดุดด้วย

งานบ้านถูกสอนให้เด็กผู้หญิงและความรู้ด้านการเกษตรให้กับผู้ชาย ในความเป็นจริง
เราไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย กำไรของฉันคือการเป็นคนขี้อายและกระหายการเรียนรู้อย่างมาก

ก่อนสิ้นปีการศึกษา คณะครูได้เตรียมการแสดงละครการกุศลให้กับเรา
ฉันต้องแต่งตัวเหมือนแม่ข้างถนน มีหมวกของลุงของเขา กางเกงขาสั้นหายไป เมื่อฉันบอกป้า
เธออุทานว่า "คุณเป็นคนโง่ที่ผูกมัด" ฉันไม่ท้อถอย: ฉันไปหา Liezza
ภรรยาของช่างตัดผมเพื่อขอยืมกางเกงของลูกชายเธอ ดังนั้นในตอนเย็นของการแสดง
ฉันจึงแต่งกายเหมือนคนเร่ร่อนข้างถนน
ท่ามกลางเสียงปรบมือและความสิ้นหวังของลุงที่มาร่วมฟังในโอกาสนี้

น่าเสียดายที่แม้สองปีจะผ่านไปและฉันเรียนจบโรงเรียนโดยคิดว่าฉันยังคงโง่เขลาเหมือนเดิมและ
มากขึ้นกว่าเดิม

บทที่หก - โปรดยกโทษให้ฉันด้วย (แสงแห่งดวงดาว)

ตอนที่ฉันอายุ 12 ขวบ
แม่มาเยี่ยมฉันในเดือนสิงหาคมกับพ่อและน้องชายที่ฉันเห็นเป็นครั้งแรก การได้เห็นหน้าเล็กๆ
ของเขาทำให้ฉันมีความสุข และฉันก็จำได้ว่าวันนั้นเป็นหนึ่งในวันที่ดีที่สุดในชีวิตของฉัน
พ่อแม่ของฉันตั้งใจว่าจะพาฉันไปโรงเรียนด้วย
แต่ป่าของฉันห้ามพวกเขาจากแนวคิดนี้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว
เธอจะส่งฉันไปเป็นช่างเย็บที่มีโอกาสเรียนรู้การค้าเป็นอย่างดี
และมันก็เกิดขึ้นโดยขัดกับความประสงค์ของฉัน พ่อแม่ของฉันจากไป
และฉันยังคงอยู่ในซิซิลีเหมือนคนงี่เง่า
ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ไม่มีความสุขและมักจะร้องไห้อย่างลับๆ
ลุงของฉันบอกว่าพ่อแม่ของฉันคงไม่รักฉันเหมือนพวกเขาอย่างแน่นอน
พวกเขาเลี้ยงดูฉันเหมือนลูกสาว (ลูกสาวจะต้องเจ็บปวดเช่นเดียวกับฉันอย่างแน่นอน)
วันหนึ่งป่าของฉันไปหาช่างเย็บที่เก่งที่สุดในเมือง ซึ่งแม่ของฉันได้เรียนอาชีพนี้มาด้วย
เพื่อถามเธอว่าเธอจะจ้างฉันหรือไม่
ช่างตัดเสื้อตอบว่ามีเด็กหญิงแปดคนแล้วและไม่สามารถเพิ่มจำนวนได้
วันรุ่งขึ้นป่าของเธอนำไขมาให้เธอเพื่อโน้มน้าวเธอ และเธอก็พูดว่า: -
กลับมาอีกครั้งในอีกหนึ่งเดือน บางทีเด็กฝึกงานคนหนึ่งอาจจะออกเดินทางไปตุริน
และที่ว่างสำหรับหลานสาวของคุณ - ผ่านไปหนึ่งเดือน

ป่าของฉันก็ส่งฉันไปที่ห้องทดลองอย่างหันเหทางที่
หญิงสาวที่สูงไม่เกินหนึ่งเมตรครึ่งกล่าวต้อนรับฉันว่า "โอเค ฉันจะพาเธอไปเพราะฉันสงสารเธอ
ฉันคิดว่าเธอคงอยากมาหาฉันมากกว่าอยู่ต่างจังหวัด กับป่าของคุณ"
เขาไม่ผิดเลยที่คิดเช่นนั้น วันรุ่งขึ้นตอนแปดโมงฉันก็ปรากฏตัว "เริ่มกวาดห้องแล็บซะ"
เขาบอกฉัน "แล้วคุณจะทำพื้นที่" เรื่องราวเริ่มมีกลิ่นเหม็นสำหรับฉัน
ฉันตั้งใจทำความสะอาดให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันตัวเล็ก ฉันอายุสิบสองปี
แต่นั่นดูแปดขวบแล้ว

ฉันล้างพื้นไม่เป็น:
ในชนบทมันทำจากหินและในหมู่บ้านที่มีกระเบื้องอยู่ป่าของฉันไม่เคยล้างมันเพื่อไม่ให้มันหมด
สภาพ ฉันพยายามทำให้ดีที่สุด แต่ช่างเย็บเรียกฉันว่าไอ้โง่เพราะฉันซักผ้าไม่ได้
เก้าโมงคนงานมาถึงและเริ่มสนใจสาเหตุใหม่ (สาวน้อย)
พวกเขาทั้งหมดมองมาที่ฉันด้วยความสงสาร
ฉันได้ยินคำพูดของพวกเขาและตกตะลึงโดยที่ไม่รู้สิ่งสำคัญของชีวิต
บ้างก็ล้างช่างเย็บผ้าให้ฉันบ้าง สิ่งที่ไม่ชอบทำ มักจะขมขื่นเพราะเรียนหนังสือไม่ได้
วันนั้นก็มิขอดีคือ ตอนเที่ยง ไม่ต้องกลับต่างจังหวัด ฉันกินข้าวที่บ้านเงียบๆ
ปูผ้าเช็ดปากบนโต๊ะ จัดแก้ว ขวดน้ำ และจาน กล่าวโดยสรุป
การได้กินขนมปังเนื้อแข็งและชีสสักชิ้น ฉันสนุกกับการจัดโต๊ะเหมือนคนทั่วไป
หลังอาหารกลางวัน ฉันไปหาเพื่อนบ้านที่อายุมากกว่าฉันเก้าปีและเป็นช่างเย็บผ้า
เธอช่วยเปิดตาของฉันให้เห็นความไร้เดียงสาของฉัน
แม่ของเธอซึ่งเป็นน้องสาวมีขาข้างและพิการอีกคนหนึ่งอาศัยอยู่กับเธอ

บางครั้งพวกเขาก็ชวนฉันไปกินซุปลักซาม
ช่างเย็บขอให้ฉันช่วยเธอปักครอสติชกับเสื้อผ้าเด็ก
ครั้งหนึ่งผมมีวิกฤติแห่งความโศกเศร้าและออกจากงานไปครึ่งหนึ่งแล้ว อีกครึ่ง
แต่ฉันเอาชี้ออกจากเตาอังโล่มาหว่านตามบันได พวกเขาบอกว่า: "มีใครอยู่บ้าง?
ฉันจะติดโรคไหม?" ในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจฉันและยกโทษให้ฉัน

บางครั้งฉันก็ขึ้นไปหาแม่ซีของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าอันโตเนียโนเพื่อเล่นกับเด็กกำพร้า
ฉันอิจฉาพวกเขานิดหน่อยเพราะพวกเขาใช้ชีวิตตามลำดับ
พวกเขารับประทานอาหารโดยจัดโต๊ะไว้อย่างดี จากนั้นพวกเขาก็เล่น
และในที่สุดพวกเขาก็อุทิศตนเพื่อการอุทิศตนของพระเจ้าโดยการอธิษฐาน ฉันคิดว่า: -
โชคดีที่พวกเขาไม่มีพ่อแม่อีกต่อไป แต่พวกเขาก็อาศัยอยู่กับแม่ซีได้ดีในขณะที่ฉันมีพ่อแม่
แต่ถูกบังคับให้อยู่กับลูกหมี่เหล่านี้ - โดยที่พวกเขาไม่รู้
เพื่อหลีกเลี่ยงการสอบปากคำที่น่าเบื่อในภายหลัง
ฉันจึงไปเยี่ยมป่าของพ่อที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเป็นระยะๆ
ฉันขอเงินเธอเพื่อส่งจดหมายถึงพ่อแม่เพื่อขอร้องให้พวกเขาพาฉันไปด้วย

ในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี พวกเขาพาฉันไปงาน Sant'Ugo ซึ่งจัดขึ้นที่ Piano Vigna
ในสถานที่นี้
ปู่ย่าตายายได้ตั้งโรงเก็บของสำหรับเตรียมเนื้ออย่างและใส่กรอกโดยชายพร้อมไวน์ดีๆ สักแก้ว
สำหรับฉัน มันเป็นโอกาสที่จะได้อยู่ร่วมกับญาติๆ ของพ่อ ลิ้มรสเนื้อดีๆ และดื่มโชดาหลากสี
ชมแผงขายเตาอั้งโล่ ตะเกียง หม้อดินเผา ควอรัต และบัมบาเอลลี

วันรุ่งขึ้นเราไปที่ Badia Vecchia อีกครั้งเพื่อร่วมงานเลี้ยง Sant'Ugo ซึ่งเป็นพิธีมิสซา
ขบวนเล็กๆ และอีกครั้งที่ร้านของปู่ย่าตายายที่ยื่นใส่กรอก ขนมปัง และโชดาให้ฉัน
โดยเทจากขวดเล็กๆ ที่ปิดด้วยลูกบอล ที่ภายใน

ครั้งหนึ่งก่อนวันคริสต์มาสเราไปที่เมสซีนาเป็นเวลา 3 วัน เรานอนกับญาติ
ฉันไม่ชอบเธอเลยสักนิด เธอบอกลุงของเธอว่าเธอขโมยไข่จากชานาที่ตลาด
ทำให้เธอเสียสมาธิ ฉันได้เรียนรู้ในคำสอนว่าคุณไม่ควรขโมย
ตอนเย็นเราไปกับลูกสาวไปหาสุภาพบุรุษที่สร้างรูปปั้น เพื่อความมีน้ำใจ
ลุงของฉันให้เงินฉันซื้อพวกเขา บนโต๊ะที่ทาน้ำมันของ Castrangia
ฉันสามารถสร้างฉากการประสูติได้ ด้วยกิ่งหน่อไม้ฝรั่งและเกล็ดฝ้ายฉันจึงสร้างกระท่อมขึ้นมา
ในตอนเย็น

ฉันเพลิดเพลินกับบรรยากาศของเทียนสองเล่มที่สร้างจากเปลือกวอลนัทแช่ในน้ำมัน
และมีเชือกเส้นหนึ่งอยู่ข้างๆ Baby Jesus

ลุงมิเคเล่ก็ชื่นชมแนวคิดนี้เช่นกันและต้องการตอบแทนฉัน: "นโทเอีย ปอกลูกแพร์เต็มไปด้วยหนามสองลูก" แล้วป่าของฉันก็ไปเอาพวกมันไว้ใต้เตียงที่เก็บไว้

เมื่อฉันหยุดนอนในโนวาราทตามลำพัง ในช่วงเทศกาลคริสต์มาส ฉันได้ไปกับเพื่อนบ้านอันโตเนียตตาไปร่วมพิธีซึ่งจัดขึ้นตอนตี 5 ในโบสถ์อันนุนซิอาตา ที่ด้านหลังโบสถ์ นักบวชได้จัดเตรียมแก้วไวให้โดยมีค่าธรรมเนียม เราพาพวกเขามาจากบ้าน ระหว่างทางกลับ เราไปเยี่ยมแคโรไลนา พนักงานซักผ้าของวิศวกร ซึ่งทำงานได้บันไดแต่เข้าประตู ในเวลานั้นเธอได้ไปตักน้ำจากน้ำพุชาน ฟรานเชสโกเป็นควอดใหญ่มาเติมลงในอ่างไม้แล้ว เขาพูดว่า: "Caùsi รอยูที่นี่ ฉันจะดูว่าเมื่อคืนนี้สุขภาพบุรุษมีขนมปังกรอบเหลืออยู่หรือไม่ เพื่อให้คุณได้รับประทานอาหารเช้า" เขาแทบไม่เคยกลับมามือเปล่าเลย ฉันเชิญอันโตเนียตต่าขึ้นมา แล้วเราก็จุดเตาอั้งโล่ เมื่อแคโรไลนาไม่สามารถหาอะไรกินได้อีก ฉันก็ไปที่ห้องครัวเพื่อซื้อขนมปังเนื้อแข็งสักชิ้นและน้ำ "บัมบาเอลโล" สักแก้ว เราแะทำผ้ารองจานจนถึง 8 โมงเช้า แล้วเราก็กล่าวคำอำลา ฉันไปเวิร์คช็อป แอนโทเนียตตาไปที่บ้านของเธอเพื่อช่วยแม่ของเธอ เนื่องจากเธอเป็นลูกสาวคนเดียวที่มีน้องชาย 8 คน

ในโนวาราเพียงแห่งเดียว ฉันรู้สึกเหมือนเป็นพลเมือง เมื่อฉันไปเยี่ยมคุณปู่ ทูริ ฉันทำความสะอาดหน้าต่างของเขา และเขาก็ให้ "ทิบ" แก่ฉัน ฉันไปซื้อยาทาเล็บ ฉันยังซื้อตัวทำละลายเพื่อเอาออกเมื่อรู้สึกว่าจะได้ไปพบกับลุงของฉันด้วย ฉันใช้แปรงฝุ่นเป็นแปรง อนิจจา: วันหนึ่งฉันทิ้งมันไว้บนใบหน้าและเผชิญกับปัญหาการตบและการดูถูก "คุณไปเอาเงินมาจากไหนสำหรับขยะพวกนี้" และฉันก็พูดว่า: "คุณไม่เห็นหรือว่ามันเป็นแปรง" ขณะเดียวกันเพื่อนบ้านก็ย้ายไปอยู่ละแวกอื่นแล้ว วันหนึ่งพวกเขาชวนฉันไปชมละครสัตว์ "ฉันไม่มีเงิน..." ฉันพูด พวกเขาให้ฉันยิ้ม ในช่วงบ่าย ลุงเรือไปยังห้องปฏิบัติการเพื่อผลิตเพลนกับการแสดง: ลิงบนราวสำหรับออกกำลังกาย เด็ก ๆ บนหลังม้า ช้าง ตัวตลก สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน นำเสียดายที่ฉันต้องได้รับ 8 lire

ไม่กี่วันต่อมา ขณะที่ฉันกำลังจะไป Castrangia ในเมืองซาน ซัลวาโตเร ฉันได้พบกับแม่ของเพื่อนร่วมโรงเรียนคนหนึ่งพร้อมกับผักที่ซื้อมาจากชานาเต็มถุง

เขากามฉันว่าฉันจะกลับเมืองได้ใหม่

(เนื่องจากตอนนั้นเขารู้สึกละอายใจที่ต้องไปที่จัตุรัสพร้อมกระเป๋!)

ฉันเห็นด้วยโดยคิดว่าจะหาเงินด้วยทิป น่าเสียดายที่เมื่อถึงบ้านของเธอด้วยความยากลำบาก เธอจึงให้รางวัลฉันด้วยถั่วลิสงสี่ลูก ฉันไม่ได้เสียหัวใจ

ฉันได้รับสิริจากการขายผ้ารองจานให้ผู้หญิงจากแฟนตินา

ฉันสร้างพิน็อกคิโอจากกระดาษแข็งโดยใช้ขาและแขนขยับด้วยเชือก

เด็กบางคนซื้อมาในราคาไม่กี่เซ็นต์ ไอเดียอีกอย่าง: แวนกันแดดสำหรับเด็กยากจน

ฉันกำลังมองหากระดาษห่อขนมสีใส่อยูหน้าบาร์

ฉันตัดกรอบออกด้วยกระดาษน้ำตาลและสามารถกู้เงินอื่น ๆ ได้

หลังจากสองเดือนฉันก็สามารถคืน 8 lire ได้

แม้ว่าปู่จะอายุมากแล้ว แต่ยังมีโรคหอบหืดและไส้เลื่อนที่เขาเป็นตั้งแต่อายุ 5 ขวบ พยายามหันเหความสนใจของตัวเองไปในชนบท เนื่องจากลูกสาวแทบไม่เคยไปเยี่ยมเขาเลย เขาสบายดีในช่วงสองเดือนของฤดูร้อนเมื่อลูกสะใภ้ของเขามาจากเมสซึนา เธอซักเสื้อผ้าของเขาและคว่ำบ้านลงเพื่อทำความสะอาดทุกสิ่งทีสะสมในระหว่างปี

เมื่อเราพบกันเขาจะพูดกับฉันว่า: "ป่าของคุณช่างน่าอัศจรรย์

คุณไม่สามารถทำให้คนแก่ที่ยากจนต้องทนทุกข์กับความโศกเศร้าแบบนั้นได้"

ในตอนเย็นฉันไปรายงานตัว แต่ป้าวิพากษ์วิจารณ์พีสะใภ้: -

เธอเป็นพลเมืองเธอคิดเองได้ว่าต้องการอะไร -. และฉันตอบว่า: "คุณพูดถูก

ฉันเคยเห็นที่คุณทำความสะอาดแล้ว

คุณล้างโถปัสสาวะด้วยกรดแล้วมันก็กลับมาเงางามอีกครั้ง"

ถึงจุดนี้เขาก็ตบผมเพราะเรื่องพวกนี้ไม่ควรพูดถึงและผมนารังเกียจ

วันหนึ่งปู่ของฉันให้เงินฉัน และฉันก็ซื้อหนังสือเพลงที่สวยๆ ในเวิร์คช็อปพูดถึง

ฉันสามารถซ่อนมันได้บางครั้ง แต่เย็นวันหนึ่งฉันไม่มีเวลาและลุงสังเกตเห็นก็เริ่มสบถ: -

แม้แต่ขณะที่น่าเกลียดนี้ตอนนี้คุณก็กลายเป็นคนพาลแล้ว -.

ด้วยคำพูดเหล่านั้นฉันก็โยนมันใส่หน้าเขาก่อนที่เขาจะทำ เขามองไม่เห็นการกบฏของฉัน

ตั้งเข็มขัดกางเกงของฉันลงและเริ่มหุบตีฉันอย่างรุนแรง ฉันอายุประมาณ 13 ปี

และเป็นครั้งแรกที่เขาพูดกับภรรยาของเขาว่า: -

ฉันได้ยินมาว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไปอิตาลีตอนเหนือ

ติดตามหลานสาวของคุณไปที่หมู่บ้าน และส่งเธอไปหาพ่อแม่ของเธอด้วย -

ขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเป็นสุข

ลืมแม้กระทั่งความเจ็บปวดจากการถูกทุบตีแล้วจึงไปนั่งพิจารณาบนพื้นหญ้า

ฉันคิดว่าความมืดเริ่มลดลงแล้ว

ขณะที่เงามืดยามราตรีแทรกซึมเข้าไปในกิ่งก้านของต้นไม้และมีลมเย็นเบาๆ พัดมาจากแม่น้ำ

ฉันฟังต้นวอลนัทแล้วกลับไปมองเมฆ ฉันฝันมาก ผงความฝันหลากสีสัน สายลมอ่อน ๆ
กระทบใบหน้าของฉัน

ฉันลืมตาขึ้นและรู้สึกประหลาดใจที่ฉันชอบสถานที่ที่ฉันเกลียดมาโดยตลอด

และฉันก็ตระหนักได้เป็นครั้งแรกด้วยความประหลาดใจว่าสถานที่ที่นั่นส่องสว่างด้วยแสงจากดวง
ดาวเท่านั้น ฉันปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพถูกละทิ้งนี้ ฉันฝันอีกครั้ง

ความสุขราวกับของเหลวลึกลับเข้ามาในตัวฉันทีละหยด ฉันไม่ใช่เด็กหวาน

เท่าของฉันมีรอยยิ้มเพราะพวกเขาได้เดินบนก้อนกรวดแหลมคมของลำธาร

แต่ทั้งร่างกายของฉันและแม้แต่จิตวิญญาณของฉันตอนนี้คุ้นเคยกับการรังเกียจทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจดู
อ่อนหวานและอ่อนโยน แต่ฉันสารภาพว่าการนอนหลับช่วงสั้นๆ ในเย็นวันนั้นช่างวิเศษจริงๆ

และฉันก็ไม่เคยพบมันอีกเลย บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมฉันถึงยังจำมันได้
ทันใดนั้นก็ยังมีอวางบนไหล่ของฉัน ป้าอันโตเนียก็มาถึงและปลุกฉันตามทางของเธอเอง:

"กลับบ้านกันเถอะ เมื่อเรามาถึง คุณจะจูบมือลูขของคุณแล้วบอกเขา - โปรดยกโทษให้ฉันด้วย
-" และมันก็เป็นเช่นนั้น

เย็นวันนั้นฉันเข้านอนตัวสั้น คินนั้นฉันนอนไม่หลับ
และใช้เวลาหลายชั่วโมงไปกับการรอคอยวันนั้นอย่างบ้าคลั่ง ถ้าฉันเผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ฉันก็คงจะสะดุ้งราวกับมีเสียงเรียกหรือสติสัมปชัญญะ ทำให้ฉันต้องตื่นตัวและเจ็บปวด
และไม่ยอมผ่อนปรน ฉันใช้เวลาที่เหลือโดยลืมตา

ตรวจตราสัตว์ประหลาดที่ความมืดมืดแห่งรัตติกาลดึงมาบนผนัง และเมื่อไม่มีแรงจะทำอะไร
ฉันก็ร้องไห้และร้องไห้ แต่มันไม่ใช่การร้องไห้ที่น่าเศร้า แต่เป็นอย่างอื่นที่ฉันไม่สามารถรับรู้ได้

วันรุ่งขึ้น ฉันไม่ได้ไปห้องทดลองเพราะร่างกายของฉันดูเหมือนแผนที่
ฉันกลับมาหลังจากหนึ่งสัปดาห์เท่านั้นเมื่อสัญญาณเริ่มจางลง

มันช้ามาก

บทที่เจ็ด - เอมีเลีย

ในบ่ายวันอาทิตย์ ฉันไปสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากับเพื่อน
แม่ซีคนหนึ่งอธิบายข่าวประเสริฐให้เราฟังอย่างดีพร้อมเรื่องตลกที่เกี่ยวข้อง
ช่างเป็นความสุขอย่างยิ่งที่ได้ใช้เวลาชั่วโมงนั้นอย่างมีความสุข
วันหนึ่งเขาบอกเราว่าบิชอปแห่งเมสซีนาจะมาถึงในเดือนตุลาคมเพื่อยืนยัน
- ยกมือขึ้นถ้าคุณต้องการศีลระลึกนี้เพื่อที่ผมจะได้สื่อสารกับอัครสังฆราช ซัลวาตอเร
อับบาเดสซา - ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร ผมจึงยกมือขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ
ไม่กี่วันต่อมาฉันก็บอก Zizi เธอเขินอายเราต้องมองหาแม่อุปถัมภ์
ฉันเสนอให้เธอเป็นลูกสาวของบรูโน่ไปรษณีย์ นางสาวริน่า ซึ่งเป็นครูสาว
เราจะถามเขาได้อย่างไร? วันรุ่งขึ้นเราไปที่บ้านของเธอและเธอก็ตอบตกลง
ในช่วงบ่ายของวันที่ 9 ตุลาคม 1948 ฉันไปกับเพื่อนที่โบสถ์แม่เพื่อสารภาพ วันรุ่งขึ้น
ฉันไปที่บ้านแม่อุปถัมภ์ในตอนเช้า และมอบสร้อยข้อมือลวดลายถักรูปหัวใจดวงเล็กๆ ให้ฉัน
ฉันเริ่มชื่นชมยินดี เมื่ออายุ 11 ขวบ เราไปโบสถ์
พระสังฆราชมาถึงและเริ่มประกอบพิธีมิสซาคดีสี่พิธี
ในช่วงเวลานั้นเราเข้าแถวกันที่ทางเดินกลางและพระองค์ทรงยืนยันเราทีละคน
เมื่อพิธีมิสซาเสร็จสิ้น ลุงก็ไม่เอากาแฟให้แม่อุปถัมภ์ด้วยซ้ำ
พวกเขาหักทลายเธอด้วยการเรียกเธอว่า "คอมมาเร"

ข้าพเจ้าจำได้ว่าสมัยเด็กๆ เมื่อเรากลับจากคาซรานเกีย
ก่อนมาถึงหมู่บ้านมีห้องสวดมนต์ที่อุทิศแด่พระผู้ช่วยให้รอด
ซีซีหยุดครู่หนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงอันดังว่า "โอ้ คุณแม่ โอ้ คุณแม่..."

ฉันคิดว่ามันเป็นคำอธิษฐาน เมื่อฉันโตขึ้น ฉันเข้าใจว่าเขาเรียกแม่ที่เสียชีวิตแทน
เนื่องจากสุสานตั้งอยู่เหนือโบสถ์น้อย ฉันไม่เคยไปสุสานเพราะ zizi
ไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยงนักบุญด้วยซ้ำ
ฉันรู้ว่าในโอกาสนั้นผู้คนซื้อดอกไม้จากนางสาวซินญอรินโนในสถานที่ที่เรียกว่า "ฟุสซาเดลโล"
และเกือบจะแห่ไปตกแต่งหลุมศพของผู้ที่พวกเขารัก เมื่อฉันเสนอ zizi:
"ทำไมเราไม่ไปเยี่ยมหลุมศพแม่ของคุณด้วยล่ะ?"

เธอตอบว่าเธอจะเสียใจ - มันไม่มีประโยชน์ที่จะเรียก "แม่ - แม่"
ถ้าไม่อยากเอาดอกไม้มาให้เธอด้วยซ้ำ - เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้เขาเกือบจะขยับตัว เราไป
Fussadello เพื่อซื้อดอกเบญจมาศ ในวันนักบุญอุปถัมภ์
ฉันไปโทรหาคุณปุทริเพื่อพาเราไปที่หลุมศพของ "แม่" สำหรับฉันคุณย่าโรซา
ปู่ของฉันเพิ่งสร้างสุสานนั้นขึ้นมาใหม่ เพราะในช่วงสงคราม
ระเบิดลูกเดียวที่ตกลงในสุสานได้ทำลายมัน

แม้ว่าฉันจะภูมิใจที่ชนะการต่อสู้อีกครั้ง แต่ฉันก็คิดถึงพ่อแม่ทั้งวันทั้งคืน
ฉันพยายามหันเหความสนใจของตัวเองเมื่ออยู่ในห้องลับ ฉันเริ่มสนุกกับการตัดเย็บ:
ฉันเตรียมแผนใยสำหรับรองเท้า และเป่าเตารีดถ่าน เมื่อเหล็กร้อน
สาวใหญ่ก็รีดชิ้นนั้นมาทำเป็นเสื้อผ้า เพื่อให้ตั้ง
จึงมีการติดตุ้มน้ำหนักระหว่างริบบิ้นสองเส้นไว้ที่ชายเสื้อ
ฉันไปซื้อมันจากพ่อทูนหัวของฉันที่ขายวัสดุปีนไโรเฟิล มันเป็นเม็ดที่ฉันต้องทุบให้แบนด้วยค้อน
บางครั้งฉันก็แบนนิ้วด้วยซ้ำ... ขณะเดียวกัน
คุณนายออร์แลนโดจัดหลักสูตรการตัดขนสำหรับเด็กผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าโดยได้รับค่าตอบแทน
ฉันกำลังนั่งอยู่ห่างไกลแต่ฉันกำลังฟังเพื่อทำความเข้าใจบางสิ่งจากบทเรียน
ครั้งหนึ่งคุณลุงบอกว่าเราจะไป Fantina เพื่อเยี่ยม "commare" และ "compare"
พวกที่มานอนกับเราเมื่อมาที่ Novara เพื่อทำธุระสำคัญ ครั้งหนึ่งแม่อุปถัมภ์ถามซีซีว่า
"คุณอายุเท่าไร?" และซีซี: - ตาคล้า จำไม่ได้ - (ถ้าไม่เห็นก็จำไม่ได้)

ด้วยคำแนะนำของคุณปุทริ
ฉันไปซื้อผ้าสีเขียวผืนหนึ่งเพื่อทดสอบความสามารถของฉันที่ได้ทำกระโปรง

วันออกเดินทางของ Fantina มาถึงแล้ว (เดินสองชั่วโมง) เราตื่นกันตอนตี 4
ฉันอยากจะเซอร์ไพรส์ซิชี่ด้วยการสวมกระโปรง มันแคบจนแทบจะเดินไม่ได้
เมื่อพวกเขาเห็นสิ่งสร้างของฉัน พวกเขาเริ่มพูดว่า: - เราเลี้ยงดูมัน และตอนนี้มันเริ่มเติบโต
มันก็ทำหน้าที่เหมือนนกฮูก มันทำให้เราละอายใจ และฉันก็ซิชี่ให้เห็นว่า: "ฉันไม่เอาสิ่งนี้ออกไป
ถ้าคุณต้องการให้เป็นแบบนี้ ไม่อย่างนั้นก็ไป!" แต่ในใจก็คิดอยู่ว่า
"กระโปรงรัดรูปจะเดินเข้าไปได้อย่างไร..." เราก็มาถึงที่หมายกันแล้ว
คอมมาเร่ถามว่าฉันเคยทำกระโปรงสวยๆ แบบนี้ที่ไหน - Sa figi illa - (เธอทำเอง) ตอบ zizi -
ดังนั้นเวลาเราต้องเย็บอะไรเราก็มาหาเธอ-. ความภาคภูมิใจของนกฮูก...

บางครั้งในเมืองฉันเห็นสิ่งที่ทำให้ฉันเสียใจ เอมีเลียเป็นใบ้หูหนวก บางทีอาจเป็นคนไร้บ้าน
เกือบทุกวันเขาเดินผ่านถนนที่ฉันอาศัยอยู่ ถ้าเจอใครก็เอามือปิดปาก
บางครั้งผู้คนยื่นขนมปังให้เธอ
แต่มีบางคนที่เอาเปลือกชีสให้เธออย่างไม่รอบคอบแล้วจึงซ่อนตัวเพื่อดูปฏิกริยา
เด็กหญิงผู้นำสงสารนั่งอยู่บนชั้นบันไดประตูแล้วเอาหัวโขกกับผนัง
วันหนึ่งขณะไปที่ร้านเพื่อซื้อถ่าย ฉันได้ยินเสียงดังของอันโตนิโอ ชายตาบอด
จากวัดที่อยู่ด้านบนสุดของเมือง พระองค์ทรงประกาศว่าปลาซาร์ตินมาถึงแล้ว
ด้วยเงินไม่กี่สิราจากทิปของปู่ที่ฉันเหลืออยู่ ฉันจึงไปตลาดปลาเพื่อซื้อเงินสองสามออนซ์
ตอนเที่ยงวัน ฉันจุดเตาด้วยถ่าน ประุงปลาซาร์ตินแล้ววางลงในกระดาดน้ำตาล
เมื่อฉันเห็นเอมีเลียผ่านไป ฉันจึงมอบให้เธอ
เธอมองพวกเขาด้วยความประหลาดใจและยิ้มเล็กน้อยเพื่อขอบคุณฉัน
ฉันเห็นเธอนั่งอยู่ที่ทางเข้าประตูปกติ ไม่เอาหัวโขกกำแพง แต่เอานิ้วเรียวยาวเล็กปิดปาก
วันนั้นฉันไม่ได้กิน:

ฉันต้องทำความสะอาดเตาจากถ่านที่เหลือเพื่อไม่ให้ลุงเข้าใจความคิดริเริ่มของฉัน

แองเจลาเดินผ่านถนนสายนั้นประมาณเที่ยงวันพร้อมกับนีโน ลูกชายของเธอ
ซึ่งเป็นชายพิการที่เดินได้แต่พูดด้วยท่าทาง
พวกเขาไปกับถั่งเพื่อไปเอาซูปจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
วันหนึ่งนีโนอยู่กับถั่งของเขาตามลำพัง ใกล้บ้านของฉัน

มีเด็กชายสองคนปล้นเขาแล้ววิ่งหนีไป เขาดึงกางเกงขึ้นไม่ได้ เขาไม่มีชุดชั้นใน
ฉันลงไปแต่งตัวเขาอย่างซื่ออายุ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นชายเปลือยกาย
วิบัติถ้าพวกลุงรู้คงเป็นเรื่องอื้อฉาว

ในจดหมายฉบับหนึ่งที่ส่งถึงพ่อแม่ของฉัน ฉันได้แสดงความอยากได้นาฬิกาข้อมือ
เมื่อทราบนางอาโกสตินามาจากโดโมตอสโซลา ข้าพเจ้าจึงไปพบเธอ หันที่ที่เขาเห็นฉัน
เขาก็กอดฉัน และมอบพัสดุที่พ่อแม่ส่งมาให้ฉัน
ฉันเปิดมันออกมาและต้องประหลาดใจเมื่อพบเสื้อคลุมขนสัตว์แกะสีน้ำตาลที่มีลอนใหญ่เท่ากับ
นี้ หมวกสักหลาด และกล่องใสนาฬิกา
ฉันตัวสั่นด้วยความดีใจขณะที่ผู้หญิงคนนั้นวางมันไว้บนข้อมือของฉัน
เขาให้นำหนึ่งแก้วเพื่อช่วยให้ฉันหายดีแล้วฉันก็วิ่งกลับบ้าน
วันรุ่งขึ้นเมื่อลุงของฉันมาที่โนวารา พวกเขาบอกว่าถ้าฉันสวมขนสัตว์นั้น
พวกเขาจะคิดว่าฉันบ้า ไม่มีใครในเมืองนี้เป็นเจ้าของของแบบนี้
ฉันสวมมันด้วยความภาคภูมิใจอยู่แล้ว
ฉันจะม้วนแขนเสื้อกลับเพื่อให้ทุกคนสังเกตเห็นนาฬิกาเรือนเล็กๆ ฉันให้เชือกมันบ่อยๆ
ไม่นานมันก็ขาด การไป Castrangia ฉันได้พบกับผู้สูงอายุบางคนที่ยามเวลากับฉัน
เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความรู้สึกแยๆ
ฉันมองไปที่นาฬิกาที่พังซึ่งแก้ไขไม่ได้แล้วและบอกว่าฉันลืมโซลาน - ขอบคุนมาก -
พวกเขาหักทลายฉันและเดินทางต่อ

เมื่อเทียบกับเพื่อนๆ ของฉัน ฉันตัวเล็กและผอม ทุกคน "ได้รับการพัฒนา"
ในจดหมายที่แม่ถามซิวว่าฉัน "พัฒนา" เหมือนโรซาน้องสาวของฉันหรือไม่
แต่สำหรับซิวการพูดเรื่องพวกนี้ถือเป็นเรื่องต้องห้าม เขาไม่รู้ว่าฉันรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิต
ฉันยังดื้อเหมือนเดิมบอกเธอว่า "ฉันไม่ 'คิดถึง' เพราะฉันขาดสารอาหาร" และเธอ: -
คุณกำลังพูดอะไร? เราสนับสนุนคุณมาโดยตลอด เย็นวันหนึ่ง ฉันกำลังนอนหลับอยู่ใน
Castrangia และรู้สึกไม่สบาย ฉันรู้สึกเหงื่อออกมาก เมื่อคิดว่ามันจบแล้ว ฉันจึงสวดภาวนา
ร้องไห้ และออกไปในความมืดเพื่อฉันสักสองสามหยุด และพวกเขาพูดว่า:
"ถ้าคุณลุกขึ้นอีกครั้งฉันจะตีคุณ!" บางทีมาดอนน่าแห่งทินดารีอาจปกป้องฉัน

ฉันกลับไปอยู่ที่นอนฟางและผล็อยหลับไป

วันรุ่งขึ้นที่ห้องปฏิบัติการโนโนวารา

มีสอัสซุนตาเห็นฉันซีดกว่าปกติ

เมื่อพนักงานเสิร์ฟนำกาแฟและนมพร้อมขนมปังปังมาให้เธอเหมือนทุกเช้า เธอก็ยื่นให้ฉันด้วย

บทที่แปด - การบินของนกนางแอ่น

การใช้เวลาส่วนใหญ่ในโนวาราทำให้ชีวิตดูเปลี่ยนไป บางทีอาจเป็นเพราะฉันไปเยี่ยมคุณปู่ทวดและพูดคุยกับเขาอย่างมีความสุขอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงบ่าย เขาเล่าเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับชีวิตของเขาให้ผมฟัง และความยากลำบากในการดำรงอยู่ของเขาครั้งหนึ่ง นอกจากนี้ เมื่ออาศัยอยู่ที่โนวารา ฉันยังมีโอกาสได้เห็นเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในเมืองอีกด้วย เห็นสิ่งอื่นใด งานทางศาสนาขนาดใหญ่ ขบวนแห่ พิธีบัพติศมา การยืนยัน แต่เห็นสิ่งอื่นใดคือพิธีแต่งงาน ทำให้ฉันประทับใจ ย้อนกลับไปตอนนั้นมีการเฉลิมฉลองงานแต่งงานในตอนเย็น ฉันมักจะออกไปดูรอบๆ กับเพื่อนๆ ในโบสถ์ซานนิโคลาเกือบทุกครั้ง

เย็นวันหนึ่ง ฉันเห็นเจ้าสาวชุดขาวออกไปข้างนอกพร้อมกับพ่อของเธอ ขาราวหิมะ เธอดูเหมือนตึกตา เธอสวยมาก! คาร์เมลินาแต่งงานกับฟิลิปโป ฉันเห็นอกเห็นใจและฝันกลางวันอย่างเต็มที่: "ใครจะรู้สักวันหนึ่งมันอาจจะเกิดขึ้นกับฉันเหมือนกัน..."

ในสมัยนั้นฉันรู้สึกแปลกๆ มีสิ่งใหม่ๆ แปลกๆ ลอยอยู่ในอากาศ ฉันมีลางสังหรณ์ ฉันกระสับกระส่ายและรอให้เหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้น และอันที่จริงเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นอีกไม่นานนัก ประมาณเที่ยงๆ บุษไปรษณีย์ก็มักจะมา

วันหนึ่งในเดือนมิถุนายน ฉันได้ยินเสียงของเขาตะโกนว่า "คัมโป มีจดหมายอยู่"
ฉันรีบจดหมายมาจาก... โดโมดอสโซลา! แม่เขียนถึงน้องสาวของเธอ

เปิดกะทันหันจนเกือบฉีกอ่าน มีข่าววารอมาทั้งชีวิต ประมาณวันที่ 12 กันยายน
แม่จะมาซิชิลีเพื่อมารับและพาขึ้นเหนือ! ตอนนี้ฉันยังเป็นสาว อนาคตรอฉันอยู่
และฉันต้องหางานทำ เมื่อรู้ถึงปฏิภริยาที่ป่าของฉันจะได้รับ ด้วยความรอบคอบ
ฉันจึงขออนจดหมายไว้ที่กันขวดที่มีขยะมากมาย ถ้าซิชีได้อ่าน ฉันก็น่าสงสารนะ...
บางครั้งลูมิเชอริลโล เมื่อเขาไม่ได้อ่าน ทำงานในหมู่บ้านเล็ก ๆ มาที่ร้านโนวารา
บางครั้งเขาก็มาพร้อมกับ zizi และพูดด้วยความตกใจว่า "แม่ของคุณไม่ได้เขียนมาสักพักแล้ว
มีบางอย่างเกิดขึ้นกับเธอแน่..." ในทางกลับกัน

ฉันกลัวว่าจะมีจดหมายอีกฉบับมาถึงพร้อมกับคำใบ้บางอย่าง จริงๆ แล้ววันหนึ่ง
มีคนหนึ่งมาถึง แต่โชคที่ไม่มีการอ้างอิงถึงการเดินทางไปซิชิลี ฤดูร้อนค่อยๆ ผ่านไปอย่างช้าๆ
สำหรับฉัน ฉันแทบจะรอให้การรอคอยอันบ้ำคั้งนั้นจบลงไม่ไหวแล้ว
งานช่วยให้ฉันไม่ต้องคิดและฆ่าเวลาจนแม่มาถึง สำหรับงานฉลองอัสสัมชัญในวันที่ 15
สิงหาคม ผู้คนต่างต้องการอวดความสง่างามของตนเอง

และในห้องแล็บก็มีกิจกรรมให้ทำมากมายมากกว่าปกติ
ผู้หญิงหลายคนอยากอวดชุดใหม่ของตน วันที่ 13 สิงหาคม
อุทิศให้กับคนงานที่สามารถตัดเย็บเสื้อผ้าของตัวเองได้

ฉันขอให้ziziซื้อผ้าให้เท่ากับเพื่อนของฉัน
เธอเห็นด้วยและฉันเลือกผ้าสีเบจราคาถูกที่มีดีไซน์ไปมสีน้ำเงิน
หญิงสาวในโรงงานตัดเย็บให้ฉันและขอให้คนงานที่มีอายุมากกว่าช่วยเย็บให้ฉัน
ในวันงานปาร์ตี้ฉันก็มีชุดใหม่เหมือนคนอื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีคนรู้จักที่มาจากแฟนตินาด้วย
หนึ่งในนั้นเคยเห็นกระโปรงรัดรูปอันโด่งดังของฉัน เขานำผ้าผืนหนึ่งมาและถาม zizi:
"หลานสาวของคุณต้องทำชุดให้ฉัน เธอเก่งมาก!" ฉันเอาการวัดของเธอ
ฉันมีโมเดลที่คุณอัสสุนตะทำไว้ให้กับลูกค้าอยู่ในใจ ผมขอเวลาตัดแล้วลองทำดูครับ
“ไม่เป็นไรค่ะ ผ้าจะหนักนิดหน่อย เหมาะกับฤดูใบไม้ร่วง จะมาประมาณวันที่ 20 กันยายนค่ะ”

ในขณะที่เดียวกัน คาร์เมลลินา เด็กสาวจากห้องทดลองได้เชิญเพื่อน ๆ
ทุกคนของเธอมางานแต่งงานของเธอ
โดยเฉลิมฉลองเป็นวันหนึ่งในเดือนกันยายนที่โบสถ์เมทริกซ์ เมื่อได้รับอนุญาตจาก zizi
ฉันจึงได้ไปร่วมพิธี ในบรรดาแขกรับเชิญ ยังมีผู้หญิงคนหนึ่งจาก Domodossola
ที่ประกาศการจากไปของเธอ: "Concettina วันของคุณถูกกำหนดไว้ที่โนวารา
แม่ของคุณจะมารับคุณในไม่ช้า"

หลังจากดื่มเครื่องดื่มอันอุดมสมบูรณ์แล้ว ฉันก็กลับบ้านอย่างมีความสุข
หลายวันผ่านไปและเทศกาล Tindari มาถึงในวันที่ 8 กันยายน
ในปีนั้นเส้นทางยาวมากที่ตัดผ่านแม่น้ำนั้นดูไม่ลำบากและไม่มีที่สิ้นสุดเหมือนครั้งแรกเลย
รู้สึกราวกับว่าฉันกำลังบินอยู่ เมื่อเรากลับมาที่ Castrangia ฉันแจ้ง zizi
ว่าฉันจะพักอยู่สองสามวันโดยมีข้ออ้างที่ว่าห้องปฏิบัติการจะปิดจนถึงวันที่ 12
เช้าวันนั้นใจฉันเต้นแรง เราเก็บมะเตื่อเพื่อนำไปให้เพื่อนบ้านและมุ่งหน้าไปยังโนวารา
ครึ่งทางฉันเห็นแม่เดินไปตามทางล่อมาแต่ไกล
ฉันวิ่งไปหาเธอและกอดเธอด้วยแรงทั้งหมดที่ฉันมีในอ้อมแขนเล็กๆ ของฉัน Zizi เริ่มตะโกนว่า
"ทำไมจู่ๆ คุณถึงมาล่ะ คุณคิดว่าจะพา Concettina ออกไปได้ไหม?" "ใช่ - แม่ตอบ -
เราจะออกเดินทางในสามวัน" "ทำไมได้ ต้องเตรียมชุดให้สาวฟานตีน่า"
มันเป็นข้อแก้ตัวอีกประการหนึ่งที่จะรังฉันไว้ เขาตะโกนอย่างต่อเนื่อง
ฉันสัมผัสห้องฟ้าด้วยนิ้วอย่างไม่อดทน
สิ่งเดียวที่ฉันเสียใจก็คือไม่สามารถไปเยี่ยมคุณปู่ทูลรีได้อีกต่อไป

ในเย็นวันที่ 14 เรารับประทานอาหารเย็น ซีซีเพียงแต่เปิดปากจะดูถูกแม่ของฉัน:
"คุณกล้าดียังไงพรากเธอไปจากฉัน คุณไม่มีหัวใจ คุณทำให้ฉันต้องทนทุกข์ทรมานมากเกินไป
ฉันไม่คิดว่าคุณเป็นน้องสาวอีกต่อไป" ฉันเห็นมิเชอริโล่ทั้งน้ำตาเป็นครั้งแรก
ภายใต้เปลือกที่หยาบและแข็งเหมือนไม้
เห็นได้ชัดว่ามีหยดมนุษย์ชาติบางส่วนยังคงถูกคุมขังอยู่ ในทางกลับกัน
ฉันกลายเป็นคนเย็นชาเหมือนหินอ่อนและไม่ขยับเลย

ฉันไม่ได้นอนขยิบตาในตอนกลางคืน ความคิดนับพันวิ่งไล่กันอย่างสับสนในใจ และแทบรอไม่ไหวที่จะมาถึงตอนเช้าจึงจะจากไป ผู้เป็นแม่สั่งแท้กซีจากสุภาพบุรุษชื่อเล่นว่า "cauzi i lupi" (กางเกงหมาป่า) รุ่งเช้าเรลุกขึ้น หยิบกระเป๋ากระดาษแข็งเป็นครั้งสุดท้าย และกล่าวคำอำลากับลุงของเรา เมื่อออกไปแล้ว ป้าก็เดินออกมาจากห้องทั้งน้ำตา ทั้งผมร่วง หรดตัวลงแทบเท้าแม่ ขอร้องว่า "ฉันจะฆ่าตัวตาย แล้วแกจะต้องตายจากมโนธรรมของเธอไปตลอดชีวิต" ชีวิต ได้โปรดฉันขอคุกเข่า - เธอพูด - ฉันเป็นเพียงผู้หญิงยากจนอยู่คนเดียวและปฏิบัติราวกับสัตว์ร้ายโดยสามีจอมปลอมไม่มีใครรัก ฉัน น้องสาวของฉัน ฉันขอให้คุณอย่าพรากเธอไปจาก ฉันขอความเมตตา คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะทิ้งฉันไว้ตามลำพัง เธอเติบโตท่ามกลางพวกเราเหมือนดอกไม้ และตอนนี้ไม่มีความกตัญญู!"

ด้วยผมที่ไม่เรียบร้อยและใบหน้าที่เต็มไปด้วยโคลน เขาชกพื้นดินและสาปแช่งทั้งจักรวาล แม่ของฉันเข้าใจว่าน้องสาวของเธอกลายเป็นตัวอันตรายและกำลังจะเสียสติเธอใจร้อน อย่างไม่รู้ก็ตาม เธอไม่ขยับ เธอไม่ปล่อยให้ตัวเองรู้สึกสงสาร เธอหุหนวกเพราะอาการหลงผิดของเขา เธอมองไปในระยะไกลและรอให้ละครของเธอจบ เมื่อป้ารู้ว่าแม่ยืนกราน เธอก็รีบเข้าไปในห้องของเธอและปฏิเสธคำลาครั้งสุดท้ายของเรา หันไदनั้นเราก็กจากไป เธอกลับมาที่ถนนด้วยคำสาปแช่ง ขณะที่เราเดินจากไป เราเห็นเธอหดตัวลงจนกลายเป็นลูกบอลสีดำเล็กๆ ที่กลืนไปกับก้อนหิน บางทีฉันอาจโหดร้ายกับเธอเหมือนเด็ก ๆ เท่านั้น แต่ฉันจำได้ว่าเมื่อฉันเดินออกจากบ้านของเธอซึ่งได้รับการปกป้องด้วยมือของแม่เมื่อฉันเห็นว่าเธอกำลังจะหายไปจากสายตาของฉันความไม่พอใจทั้งหมดของฉันก็กลายเป็นเสนาหา และฉันรู้สึกเห็นอกเห็นใจเธอ (ฉันรู้ทีหลังว่าเป็นเวลาสองสามเดือนที่เธอร้องให้ตามถนนราวกับว่าฉันตายไปแล้ว)

ใน Piazza Bertolami ประตูแท้กซีเปิดออก ฉันโบกมือให้ทุกคนที่ฉันเห็นจากหน้าต่างจนสุดเมือง ระหว่างการเดินทางฉันเฝ้ามองภาพพาโนรามาและประเทศที่ค่อยๆ ละสายตาไปอย่างช้าๆ ในใจ เราต่างเสียบอยุนานจนมองเห็นทะเล ตอนนี้ฉันอยู่ไกลจากโนวาราลแล้ว!

ความคิดที่ขัดแย้งกันต่อสู้กันในใจ และฉันไม่สามารถควบคุมความคิดเหล่านั้นได้
จากนั้นฉันก็ตื่นขึ้นมาเมื่อแม่ลูบไล้ฉัน เตือนฉันว่าเรามาถึงแล้ว
แล้วฉันก็รักประเทศที่ฉันเกลียดชังมานานเพราะชีวิตที่แสนเศร้าที่ฉันดำเนินอยู่ ที่สถานี
Vigliatore เกิดความสับสนอย่างมาก
หลายคนเหมือนกับพวกเรากำลังออกเดินทางไปทางเหนือพร้อมกระเป๋าเดินทางกระดาษแข็งแล
ะกระเป๋าอื่นๆ

ลมพัดเบาๆ จากทะเล และฉันรู้สึกได้ถึงกลิ่นที่ปรุปรุริมฝีปากของฉัน
ความรู้สึกที่สวยงามที่ฉันรู้สึกเป็นครั้งแรก เรารอรถไฟประมาณครึ่งชั่วโมง
สำหรับฉันมันเป็นอากาศใหม่ ประชาชนร้องเพลงดัง "อาจารย์บอกหนอย อะไรเกิดก่อน
ไก่อหรือไข่" ทุกคนกลับมาจากวันหยุดในทวีปนี้ เมื่อเรามาถึงเมสซีนาแล้ว
ฉันเห็นรถม้าขึ้นเรือข้ามฟากด้วยความประหลาดใจ มันเป็นช่วงกลางเดือนกันยายน
และบนท้องฟ้าสีครามเหนือช่องแคบ นกนางแอ่นนับพันตัวบินวนอยู่
ด้วยการโบยบินของพวกเขา พวกเขา กำลังถักทอความฝันของฉัน:
ในที่สุดก็ได้กลับไปอยู่กับครอบครัวของฉัน
ฉันพยายามมองเห็นพระเจ้าในใจกลางของพื้นหลังที่สดใส และถึงแม้ว่าฉันจะไม่เห็นพระองค์
ฉันก็ขอบคุณพระองค์จากกันบั้งของจิตวิญญาณดวงเล็กๆ ของฉัน
หลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง เราก็ลงจากรถที่โรมเพื่อนั่งรถไฟไปมิลาน
ซึ่งมีการเปลี่ยนรถไฟไปโดโมดอสโซลาอีกครั้ง มันเป็นความฝัน บนรถไฟขบวนนั้น
คุณแม่ทั่วยุโรปหลายคนที่เรารู้จัก ทุกคนถามว่าเธอมาจากไหนและผู้หญิงที่อยู่กับเธอเป็นใคร
พวกเขาไม่รู้ว่าเรามีลูกสาวอีกคน

ฉันสังเกตเห็นทัศนวิสัย: ฉันเห็นทะเลสาบมัจจอเรและหมู่เกาะต่างๆ
ตามด้วยภูเขาด้วยความประหลาดใจ
ผมถามว่าอีกนานแค่ไหนกว่าจะมาถึงก็รู้ว่าเมืองนี้อยู่ในหุบเขาที่รายล้อมไปด้วยภูเขา เรามาถึง
Domodossola ในช่วงสายๆ ห้องฟ้าเป็นสีเทา ถนนก็ดูเหมือนจะมีด
ผู้คนเดินด้วยก้าวอย่างขมขื่นขณะมองดูพื้น แม้แต่เสื้อผ้าของพวกเขาก็ยังมืด ที่สถานี
พ่อกำลังรอเราอยู่กับน้องชายคนเล็กที่ฉันเคยเห็นในซิซิลีเมื่อสองปีก่อน จวบและกอด.

ขณะที่เรากลับบ้าน ฉันพยายามค้นหาสถานที่ที่จะกลายเป็นเมืองของฉันในไม่ช้า ฉันนับหน้าตาต่างของบ้านต่างๆ แต่มีมากมายจนฉันลืมการคำนวณไป มีหน้าตาต่างมากเกินไป และมีบ้านทับซ้อนกันมากเกินไป มันอยู่สูงมากจนดวงตาของฉันหายไปในห้องฟ้า

ฉันรู้สึกเวียนหัว คำถามมากมายผุดขึ้นมาในหัวของฉัน เข้ามาเรื่อยๆ อย่างไม่อดทน ระหว่างการเดินทางฉันไม่สามารถพูดอะไรได้แม้แต่คำเดียว

จากนั้นที่บ้านฉันก็แปลกใจอีกครั้งเมื่อเห็นพี่สาวน้องสาวซึ่งฉันจำได้จากรูปถ่ายเท่านั้น สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกอย่างคือห้องครัวพร้อมอ่างล้างจาน ก๊อกน้ำ และเตาแก๊ส (ในบ้านโนวาราไม่มีน้ำและเราปรุงอาหารด้วยไม้) ในตอนเย็น Comare Grazia มาเยี่ยมเราพร้อมกับ Caterina ลูกสาวของเธอ แม้แต่เพื่อนบ้านก็อยากพบฉัน เย็นวันรุ่งขึ้นพ่อพาฉันไปดูหนัง

หนึ่งในคำคืนที่สวยงามที่สุดในชีวิตของฉันที่ฉันจะจดจำตลอดไปจบจนวันสุดท้าย ในที่สุดฉันก็ได้อยู่กับพ่อ ก่อนที่ฉันจะรักเขาเหมือนรักพ่อที่หายไป ตอนนี้ฉันชื่นชมเขา และในที่สุดก็เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกได้รับการปกป้องราวกับว่าฉันเป็นเจ้าของของเขา พูดสั้นๆ ว่าฉันรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่บนเนื้อเมฆ และได้ลงจอดในอีกจุดหนึ่งของจักรวาลแล้ว

บทที่เก้า - ประตุสูสวรรค์

ก่อนออกจากซีซิลี
และหลังจากนั้นสองวันเธอก็มาทำงานกับฉันด้วย
ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากกับข่าวนี้

แม่หางานให้ฉันที่ร้านขนมของ
เราออกจากบ้านแต่เช้า:

ที่ทางเข้าฉันได้รับการต้อนรับจากคุณทิลเด่ซึ่งยิ้มกว้างให้ฉันและจับมือฉันซึ่งเป็นผู้หญิงที่เป็นมิตรและเป็นมิตร ทิลเด่พูดกับฉันเป็นภาษามิลานว่า "สวัสดี เบลลา ทูซา (เด็กผู้หญิง) มาให้ฉันแนะนำสาว ๆ ที่ร่วมงานกับฉันหน่อยสิ เนลลาและเทเรซีนา พวกเขาดีใจที่พบคุณมากมาย พวกเขาจะสอนวิธีทำงานให้คุณ ถ้ามี ปัญหาอะไร - เธอเสริม - "ไม่ต้องอายที่จะถาม". ดังนั้นในพริบตาฉันก็พบว่าตัวเองได้งานใหม่แล้ว

ฉันรู้สึกโตขึ้นแล้ว และเพื่อเฉลิมฉลองการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเบลลา ทูซา ประจำเดือนของเธอมาถึงเป็นครั้งแรก เธอไม่รู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้นมากนัก แต่จากเรื่องราวที่เธอได้ยินจากเพื่อนเก่าของเธอในโนวารา เธอเข้าใจว่านี่คือวิธีที่คนเรากลายมาเป็นหญิงสาว เธอเข้าใจว่าเธอไม่ต้องการสัญญาณนั้นในการเป็นผู้หญิง เธอเป็นอยู่แล้วเพราะทุกสิ่งที่คุณได้เรียนรู้ รู้จัก และรัก

มันไม่ได้เป็นหนอนอีกต่อไปและได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงเป็นผีเสื้อแล้ว
เขามาจากแดนไกลและเพียงไม่กี่นาทีเขาก็จากโลกหนึ่งไปอีกโลกหนึ่ง
เธอพบว่าตัวเองอยู่ตามลำพังและภูมิใจกับมันมาก

ระหว่างนั้นฉันก็เริ่มคุ้นเคยกับงานใหม่แล้ว
สมัยนั้นมีการใช้ปลอกคอขนสัตว์เพื่อติดกับเสื้อโค้ท
หนังถูกชุบด้วยฟองน้ำและในที่สุดก็ตอกเข้ากับกระดานไม้โดยดึงจากทุกด้าน
ฉันนึกถึงตอนที่อยู่ในห้องทดลองในซิซิลี ฉันบดขี้ส่ายเพื่อสวมไว้ที่ด้านล่างของเสื้อผ้า
ที่นี่ก็มีการทុบน้ำด้วยเช่นกัน หากมีแสงแดดส่องบ้าง พวกมันจะถูกตากให้แห้งในสวนบนถนน
ฉันจึงต้องทำหน้าที่เป็นยามสำหรับหนังแกะเปอร์เซีย สุนัขจิ้งจอก หนังมิงค์
และหนูมัสก์อันล้ำค่า ขณะที่ฉันดูแลพวกเขา ฉันชอบดูรถและผู้คนที่สัญจรผ่านไปมา
ฉันสุดดมคว้านไอเสียรถยนต์และพยายามสูดกลิ่นของเมืองนั้น
ซึ่งเป็นกลิ่นที่ใหม่และน่าหลงใหลสำหรับเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่เติบโตมาในอากาศบริสุทธิ์
เมืองผ่านไปก่อนที่ฉันจะจ้องมองและฉันก็ลืมเวลาไป
พ่อของฉันอธิบายให้ฉันฟังว่าวันนั้นแบ่งออกเป็นชั่วโมง ในขณะที่ฉันอาศัยอยู่ที่ Castrangia
ฉันรู้แค่เวลาขึ้นและตกของดวงอาทิตย์เท่านั้น บางครั้งในขณะที่ฉันกำลังดูแลผิวอยู่
มีหญิงสูงอายุจากชั้นบนเข้ามาเป็นเพื่อนฉัน
เขาพูดเป็นภาษาพีดมอนต์ที่เข้มงวดและฉันไม่เข้าใจอะไรเลย:
"ช่างเป็นเรื่องตลกที่สวยงามจริงๆ da ndua ti vegnat (คุณมาจากไหน) Cuma ti se
ciamat (คุณชื่ออะไร)" ฉันเปลี่ยน. "ติ มี คาปิซัต มีอา (คุณไม่เข้าใจ)?" เมื่อหนังแห้งแล้ว
มีสทิลเดก็ตัดทรงคอให้ช่างเย็บที่สั่งทำ

ฉันเรียนรู้ที่จะใส่แผ่นรอง Frisellin ที่ละเอียดที่ละเอียด ห่วงรอบ ๆ และซับใน
ด้วยความสามารถของฉัน ฉันจึงเริ่มได้รับเงินค่าขนมรายสัปดาห์ และในไม่ช้า
ฉันก็ถูกจัดให้ปฏิบัติตามเครื่องหมายบ้านาญ ฉันรู้สึกแก่กว่า ในห้องทดลองมีวิทยุ
ฉันสนุกกับการฟังเพลง ตูเย็นไม่ธรรมดาในสมัยนั้น
แต่หญิงสาวเป็นเจ้าของกล่องน้ำแข็งซึ่งเธอเต็มไปด้วยก้อนน้ำแข็งที่สุภาพบุรุษจัดหาให้ซึ่งขับ
กวีขึ้นไปตามถนนในเมือง การดื่มน้ำสะอาดเช่นนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับฉัน

เตาไม้ราคาถูกให้ความร้อนแก่บ้าน เขาไม่มีโทรทัศน์แต่เมื่อเขาต้องการโทรหาลูกค้า เขาส่งฉันไปหาป่าของเขาซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทก่อสร้างที่มีคนงานหลายคน ในจำนวนนี้บังเอิญได้เห็นครั้งแรก...แต่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งถ้ามีเวลาและแรงใจจะเล่าให้ฟังทีหลังครับ

ที่บ้านฉันกินเก่ง
ตอนเย็นเราออกไปเยี่ยมชมใจกลางเมืองที่มีหลังคาหินและร้านค้าที่มีหน้าตาต่างสวยงาม
ในวันเสาร์ ฉันไปกับแม่ไปตลาดซึ่งครอบคลุมพื้นที่ที่ดีของศูนย์
ตอนที่ฉันออกจากงานประมาณเที่ยงวัน เราซื้อผ้ามาทำเสื้อโค้ทให้ฉัน มันถูกตาหมากรุก
ฉันเปิดตัวด้วยการเดินวางสิ่งของของฉันในพิธีมิสซาเที่ยงคืนในวันคริสต์มาส
สรุปคือชีวิตมีความสุข

คาร์นิวัลมา เราเข้าร่วมงานปาร์ตี้ส่งท้ายปีเก่าที่โรงละคร Galletti กับครอบครัวที่อยู่ใกล้เรา มันเป็นความฝันที่ได้เห็นลูกบอลสวมหน้ากากท่ามกลางการแสดงแสงพลูออเรสเซนซ์

วันเสาร์ถัดมาเมื่อฉันตื่นขึ้นมามีบางอย่างผิดปกติ ฉันร้องไห้เพราะแม่ไม่ได้ให้แมกนีเซีย San Pellegrino ให้ฉัน ลูกพี่ลูกน้องของเขามาจาก Martigny เขากินข้าวเที่ยงกับเรา ช่วงบ่ายฉันรู้สึกแปลกๆ เหมือนความสุขกำลังจะหมดลง พ่อพาลูกพี่ลูกน้องขึ้นรถไฟ จากนั้นเราก็กินอาหารเย็น

เราไม่ได้ออกไปเดินเล่นในเย็นวันนั้น พ่อพูดกับแม่ว่า “ฉันจะไปเยี่ยมเพื่อนที่บาร์” ประมาณ 22.00 น. เขากลับบ้านพร้อมกับคร่ำครวญและหอบด้วยใบหน้าซีดเขียว และรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอกอย่างแรง “เทเรซา ช่วยซงคาโมมายส์ให้ฉันหน่อย” ขณะที่พ่อกำลังหายใจไม่ออกอยู่บนเตียง ฉันก็วิ่งกับป่าไปเรียกหมอซึ่งอยู่ห่างออกไป 50 เมตร เขามาทันที แต่ระหว่างนี้พ่อของฉันก็หยุดมีชีวิตอยู่ เราทราบภายหลังว่าเอออร์ตาแตก ยิ่งงะก็คงไม่มีอะไรทำพ่อเดินผ่านประตูสวรรค์แล้วบินไปสวรรค์ เป็นวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2494 ตลอดทั้งคืนฉันยังคงจ้องมองไปที่ร่างที่ทำอะไรไม่ถูกของพ่อ ศีรษะของฉันกำลังหมุนเป็นส่วนผสมของไมเกรนและเวียนศีรษะที่เกือบจะพาฉันออกไปจากห้องนั้นซึ่งสิ่งของทั้งหมดกลายเป็นความเกลียดชังเพราะพวกเขาเป็นพยานถึงการเสียชีวิตอย่างไม่ยุติธรรม

ฉันไม่เคยหยุดคิดถึงพ่อของฉันและชะตากรรมอันโหดร้ายที่รอฉันอยู่ในโดมดอสโซลา
น้ำตาของฉันไม่สามารถไหลออกมาจากดวงตาของฉันได้อีกต่อไปเพราะมันแห้งเหือดจากการร
องให้

พระเจ้าที่ข้าพเจ้าจินตนาการถึงเมื่อข้าพเจ้าจากไปท่ามกลางแสงเจิดจ้าเหนือช่องแคบเมสซีนา
พระองค์ทรงซ่อนอยู่ที่ไหน? ทำไมเขาถึงทิ้งเรา? ทำไมเขาถึงหลอกลวงฉันขนาดนี้?
ทำไมตอนนี้ที่ฉันได้พบพ่อของฉันแล้วเขาจึงถูกพรากไปจากฉันตลอดไป?

โศกนาฏกรรมครั้งนี้มีจุดประสงค์อะไร? ตอนนี้พระเจ้าในโดมดอสโซลาดูแตกต่าง ห่างไกล
เข้าใจยาก ดูเหมือนพระองค์ถูกสร้างขึ้นจากความมืด เข้าใจยากและเข้าใจไม่ได้ ขมขื่น
เป็นพระเจ้าที่ฉันไม่รู้ว่าจะวางใจอีกครั้งหรือเพิกเฉยไปตลอดชีวิตที่เหลือของฉัน

ฉันยังคงนั่งเฝ้ายอมอยู่ทั้งคืนและคืน ฝ้ามองด้วยสายตาดลใจในความมืด
เกือบจะหวังว่าเมื่อรุ่งเช้าทุกอย่างจะกลับมาเป็นเหมือนเมื่อก่อน

ในช่วงเวลาที่แสนสาหัสเหล่านั้น กับครอบครัวของฉันอยู่บนขอบหน้าผา
ฉันเข้าใจว่าสวรรค์ไม่ใช่สำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ

คืนหนึ่งนั้น ในเวลาเช้ามืด ข้าพเจ้าทรุดตัวลง และหลังจากนอนหลับอย่างทรมาณ
ข้าพเจ้าจมดิ่งลงสู่ความฝันอันแสนหวาน ข้าพเจ้าพบว่าตัวเองอยู่บนทะเลสาบ
แล้วบิดาของข้าพเจ้าก็ปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วยดวงตาและใบหน้าที่ยิ้มอยู่ในแสงสวรรค์
ตอนนี้ใบหน้าของเขาไม่ทรมาณอีกต่อไปและกลับมาสวยงามอีกครั้ง เขายิ้มหวานให้ฉัน
จับมือฉัน กอดฉันและเริ่มคุยกับฉัน “ลูกของฉัน เขาบอกว่า
สิ่งที่ฉันอยากบอกคุณตอนนี้คือความรักของฉัน สิ่งดี ๆ ที่ฉันต้องการสำหรับคุณ
สถานการณ์หมายความว่าเราไม่รู้จักกัน ฉันเสียใจที่ไม่เห็นคุณโตขึ้น...” .

บางครั้งฉันนึกถึงความฝันนั้นและการเดินทางครั้งสุดท้ายของฉัน

ฉันนึกถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงเรียกฉัน

ฉันชอบจินตนาการว่าเมื่อฉันข้ามประตูสวรรค์พ่อจะรอฉันอยู่

แต่งตัวเหมือนเย็นวันนั้นเขาพาฉันไปที่

โรงพยาบาลนตร์:

เรามีเรื่องมากมายที่จะเล่าให้กันและกันฟัง

เราต้องกลับมาพูดคุยกันอีกครั้งซึ่งถูกขัดจังหวะในคืนเดือนกุมภาพันธ์อันเหน็บหนาวนั้นตลอดไป ฉันคิดว่ามันจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเริ่มต้นการเดินทางครั้งสุดท้ายของฉัน

แม่ต้องสิ้นหวังกับลูกสี่คนและไม่มีเงินบำนาญเพราะพ่อเป็นนักพายผลไม้ธรรมดาๆ ความหนาวเย็นและความเจ็บปวดทั้งหมดในโลกตกมาสู่ครอบครัวผู้อพยพที่ยากจนของเรา

ห่างไกลจากแผ่นดินของเรา ห่างไกลจากชีวิต เราเป็นเพียงเม็ดทรายที่ถูกลมทะเลทรายลากไป

แม่ของฉันสูญเสียตัวเองและจิตวิญญาณทั้งหมดของเธอ เธอกลายเป็นเปลือกที่ว่างเปล่า ร่างกายของเขาหดตัวราวกับท่อนไม้ เขาไม่เคยหยุดลดน้ำหนัก

และการจ้องมองที่สูญเสียไปของเขาในใบหน้าซีดเซียวและไร้อารมณ์ ยังคงตรึงอยู่กับนาฬิกาทั้งหมดไปยังจุดที่ห่างไกล ไปยังหลุมศพของบิดาของเขา

เธอกลายเป็นเหมือนผีที่ถูกครอบงำด้วยความเป็นไปไม่ได้ที่จะลืม ฉันสัมผัสได้ถึงเวลาที่เธอจะล้มลงและจมลงสู่ความสิ้นหวังอย่างไม่มีทางออก

ฉันพยายามเขย่าเธอ ฉันคุยกับเธอเพื่อพยายามให้กำลังใจเธอ บทบาทนี้กลับกันโดยสิ้นเชิงอย่างเหลือเชื่อ ลูกสาวเป็นผู้ปลอบใจแม่ของเธอ

เล่าเรื่องราวเพื่อเตรียมเธอให้พร้อมสำหรับชีวิตโดยไม่มีสามีและช่วยให้เธอลืม ฉันเป็นลูกสาวคนโตยังไม่อายุ 15 ปี

หลังอาหารเย็น ฉันกลับไปทำงานที่ร้านขนเฟอร์เพื่อหารายได้เพิ่มอีกสองสามเซ็นต์ ฉันเป็นคนหนึ่งที่พยายามรักษาเปลวไฟแห่งความหวังให้คงอยู่ แต่ท้ายที่สุดแล้ว

แม่ของฉันก็ไม่ว่าบ้างที่ด้วยความสิ้นหวังที่แรงกล้าระหว่างเสียงร้องกับอีกเสียงหนึ่ง ทำให้เธอแบกโลกทั้งใบไว้บนบ่าของเธอ และค่อยๆ กลับไปเป็นช่างเย็บ

เย็บกระโปรงและเสื้อคลุมสองสามตัว

บทที่สิบ - ทูซาที่สวยงาม

ในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกันนั้นเอง น้องชายของฉันก็ล้มป่วยด้วยโรคหัด และฉันก็ติดโรคนี้เหมือนกัน โดยที่ไม่ได้เป็นเด็กเลย ขณะที่ฉันนอนอยู่นั้น ฉันได้ยินเสียงแม่เปิดประตู มีคนกดกริ่งประตู จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงของ zizi และ Michelillo ฉันกังวล เมื่อก่อนพวกเขาไม่เคยพาฉันไปที่โดมอดอสโซลาเพื่อพบพ่อแม่เลย และตอนนี้พวกเขาก็ปรากฏตัวแล้ว พวกเขาพักอยู่ประมาณหนึ่งสัปดาห์ แล้วก็ผิดหวังเล็กน้อยเพราะพวกเขาหวังว่าฉันจะกลับไปซิวซิลีกับพวกเขา ในเดือนพฤศจิกายน จดหมายที่มีขอบสีด้ามมาถึง ผู้เป็นแม่ตักใจและมีมือสั่นเมื่อเปิดออก ฉันเห็นเธอร้องไห้: zizi ประกาศการเสียชีวิตของคุณปู่ทูลริ พวกเขาพบว่าเขาเสียชีวิตในชนบทบอร์โดนาโรเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน เขาอายุ 87 ปี ปีต่อมามีความผิดหวังที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เมื่อการสืบสวนโดยบังเอิญนำไปสู่สาเหตุการเสียชีวิตเนื่องจากการหายใจไม่ออกโดยมีผ้าเช็ดหน้าอยู่ในลำคอ ซึ่งพบระหว่างการขุดค้น อาชญากรรมนี้เกิดขึ้นโดยผู้หญิงคนหนึ่งร่วมกับพี่ชายของเธอ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านในชนบท เพื่อขโมยเงินบำนาญจำนวน 11,000 ลีร์ ต่อมาเธอร์ับโทษจำคุก 24 ปี และเขารับโทษจำคุก 12 ปีในข้อหาสมรู้ร่วมคิด

ฉันยังคงเสร้านต่อไป ด้วยเงินเพียงเล็กน้อยเราก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกับคน 5 คนได้ คุณทิลเดแนะนำให้ฉันปลอมการเลิกจ้างเพื่อจะได้ลงทะเบียนที่สำนักงานจัดหางาน มักจะไปตรวจดูว่ามีงานอะไรบ้างแต่ก็ไม่ค่อยมีความหวัง ในเดือนเมษายนปี 53 ฉันรู้ว่าพวกเขาจ้างผู้หญิงบางคนในโรงงานแห่งหนึ่ง พวกเขาไม่ต้องการมัน พ่อของพวกเขาทำงานมาแล้ว ฉันจึงไปที่ออฟฟิศเพื่อประท้วง: ฉันต้องทำงานมากกว่าคนอื่นๆ ในที่สุด ในเดือนพฤษภาคม ฉันก็เข้าไปในโรงงานแห่งหนึ่งซึ่งผลิตแถบยางยืด เชือกผูกกรองเท้า ริปบิ้น และท่อสำหรับสายไฟ ทำงานหนักโดยมีกะรายส์ปดาร์ 6-13 และ 13-21 ในช่วงเวลานั้น ฉันก็ไปหาคนชนของเพื่อเสริมเงินเดือนและให้แม่บรรเทาทุกข์ด้วย

สิงหาคมก็มา ในช่วงวันหยุด Comare Grazia ต้องไปซิซิลีเพื่อเยี่ยมแม่ที่แก่ชราของเธอ ฉันตัดสินใจออกไปพร้อมกับ Caterina ลูกสาวของฉันด้วย เราออกรถไฟไปมิลานแล้วไปโรม ซึ่งเรามาถึงในตอนกลางคืน เราต้องรอสองสามชั่วโมงกว่ารถไฟไปซิซิลี

ที่สถานีเราพบเพื่อนชาวบ้าน และในหมู่พวกเขามีนักแสดงคนแคะจาก Novara, Salvatore Furnari และทหารคนหนึ่งซึ่งฉันจำชื่อไม่ได้ ขณะที่คุณกราเซียนอนอยู่บนม้านั่ง ฉันกับแคทเธรีนาได้รับเชิญให้ออกไปเดินเล่น พวกเขาพาเราไปที่ Piazza Esedra เพื่อกินมอตทาเรลโล รู้สึกเหมือนว่าฉันเริ่มมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อรถไฟมาถึงแล้ว คุณกราเซียก็รีบขึ้นกระเปาะสองใบไป รถไฟยังจอดไม่สนิท และเธอก็ล้มลงบนรางรถไฟ คาเทรีนา ฉันและฝูงชนทั้งหมดร้องเรียกพระบิดาวันจันทร์ขณะที่เราดึงเธอออกมาด้วยรอยฟกช้ำแต่ยังมีชีวิตอยู่อย่างปาฏิหาริย์ เธอปฏิเสธที่จะถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงรถไฟก็ออก

ก่อนเที่ยงวัน เรามาถึงสถานี Terme Vigliatore ซึ่งเราขึ้นรถบัสที่พาเราไปที่ Novara Sicilia ซึ่งเป็นแขกของ zizi และ Micherillo

พวกเขาต้อนรับเราในฐานะแขกผู้มีเกียรติ คินนันั้นเราทั้งสามคนอยู่บนเตียง ส่วนฉันกับแคทเธอรินาไม่ได้นอนขยับตาเลย นางกราเซียเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ในคืนเดียวกันนั้นมีเรื่องประหลาดใจเกิดขึ้น: ชายหนุ่มบางคนขับกีตาร์และไวโอลินขับร้องให้เราฟัง แต่ลูมิเชอริโลกลับทำให้พวกเขาวิ่งหนีด้วยความรำคาญ

แม่ของ Caterina ใช้เวลาอยู่บนเตียงเกือบตลอดเวลา เธอออกไปเยี่ยมแม่ที่แก่ชราเพียงสองครั้งในสัปดาห์ ในช่วงบ่ายฉันไปเยี่ยมเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนๆ จากห้องปฏิบัติการ วันหนึ่งฉันก็เห็นเพื่อนร่วมโรงเรียนคนหนึ่งเข้ามาถอดฉันด้วย เขาจับมือจักรยานและฉันขอให้เขาพาฉันไปชี่ ย้อนกลับไปตอนนั้น โนวาราไม่เคยเห็นผู้หญิงชี่จักรยานเลย ทันทีที่เธอรู้ zizi ก็คิดว่า "คุณกลายเป็นนกฮูกแล้ว ฉันคงจินตนาการไม่ถึงเรื่องแบบนี้"

ย้อนกลับไปทีโดโมดอสโซลา นางกราเซียกำลังดิ้นรนที่จะฟื้นตัว หลังจากการล้มครั้งนั้น อาการปวดข้อก็เข้ามาแทนที่ เขาจะมีความกล้าหาญก็ต่อเมื่อเขาไปงานปาร์ตี้กับครอบครัว ซึ่งฉันก็ได้รับเชิญด้วย

ฉันกลับไปทำงานในโรงงานและที่ร้านขนของ แต่ฉันต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ วันหนึ่ง ขณะไปเยี่ยมวัดซาน แจร์วาซิโอและโปรตาซิโอ ตอน จูเซปเป เบนเตติเข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อถามคำถามบางอย่าง ฉันเล่าความเศร้าทั้งหมดของฉันให้เขาฟัง เขาให้กำลังใจฉันและพูดว่า: "มาที่ห้องปราศรัยตอนบ่ายวันอาทิตย์ ที่นั่นคุณจะพบกับประธานกลุ่มปฏิบัติการคาทอลิก Signorina Germana ซึ่งจะแนะนำคุณให้รู้จักกับสาวๆ และให้คำแนะนำดีๆ มากมายแก่คุณ" ฉันพบว่าตัวเองสบายใจทันที: ฉันเริ่มมีเพื่อนด้วยความเขินอายเล็กน้อย ฉันกลัวไม่รู้จะพูดอย่างไร แต่ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ฉันเอาชนะความยากลำบากแรกได้ ฉันยินดีอ่านหนังสือพิมพ์ของสมาคมที่ชื่นชมผู้ก่อตั้ง
Armida Barelli ด้วยความเต็มใจ เพราะเธอ ชีวิตของฉันจึงดีขึ้น เมื่อกะโรงงานอนุญาต
ฉันไปร่วมมิสซาตอนเช้าเวลา 7 โมงเช้า และได้พบกับดอน เบเนดติ
ซึ่งฉันคิดว่าเป็นผู้อำนวยการฝ่ายจิตวิญญาณของฉัน ในวันอาทิตย์
ฉันเสนอว่าจะใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงที่แผงขายหนังสือพิมพ์หน้าโบสถ์
ต่อมาพวกเขาเชิญฉันเข้าร่วมสภา ACLI ด้วยคำมั่นสัญญาทั้งหมดเหล่านั้น
ฉันรู้สึกสำคัญและบรรลุผลสำเร็จ

เพื่อนร่วมงานในโรงงานมองว่าฉันเป็นคนหัวดี แต่ฉันไม่รู้สึกรีดอัดเลย จริงๆ
แล้วฉันได้อิฐฐานเพื่อพวกเขาและโทรกลับเมื่อพวกเขาพูดจาหยาบค้ายในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
อนเริ่มกะ

บทที่สิบเอ็ด - ไบหน้าพอร์ซเลน

วันอาทิตย์ฤดูร้อนวันหนึ่ง ประธานกลุ่มปฏิบัติการคาทอลิกเยอรมันได้จัดทริปขึ้นภูเขา ด้วยเงินเหลือเพียงเล็กน้อยก็สามารถจ่ายค่าเดินทางได้ เรามาถึงโดยรถบัสไปยัง Goglio จากนั้นนั่งกระเช้าลอยฟ้าไปยัง Alpe Devero จากนั้นจึงเดินเท้าไปยัง Crampiole ฉันนึกถึงความงามของภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยดอกไม้ ดอกโรโดเดนดรอน ดอกบัตเตอร์คัพ กล้วยไม้ป่า บลูเบอร์รี่ไว้รับประทาน

กระท่อมที่มีหลังคาหินและหน้าต่างไม้ซึ่งมีขอบหน้าต่างแขวนเจอร์เนียมสีแดงสดและสีชมพู ฉันถามเจอร์มาน่าว่าถนนสิ้นสุดที่ไหน “เมื่อเราเหนื่อยเราจะแวะกินข้าวเที่ยง” ประมาณ 13.00 น. เราแวะดื่มน้ำใสที่ไหลจากหินมุ่งหน้าสู่หุบเขา หลังจากทานอาหาร สวดมนต์ ร้องเพลง เราก็ออกเดินทางกลับ ฉันตัวสั่นด้วยความดีใจ: ฉันไม่เคยใช้วันที่สวยงามเช่นนี้มาก่อนที่บ้านฉันเล่าทุกอย่างให้แม่ฟังและเห็นรอยยิ้มของเธอ

ฉันได้รับจดหมายจากเพื่อนจาก Novara Sicilia เป็นระยะๆ เขาขอให้หางานให้เขาที่ Domodossola เพื่อที่เราจะได้พบกัน ฉันสับสนมากแต่ก็ดีใจที่มีคนมารักฉัน นอกจากนี้ยังมีเด็กชายคนหนึ่งจาก Domodossola แต่ฉันไม่ชอบเขา: ในตอนเช้าเขาดื่ม grappa หนึ่งช็อตและมักจะมึนแวมแดง

การทำสมาธิในตอนเช้าทำให้ฉันเห็นเส้นทางไปคอนแวนต์ แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ชอบเด็กและมีความคิดในการสร้างครอบครัวด้วย ฉันวางใจในพระประสงค์ของพระเจ้า ฉันใช้เวลาช่วงบ่ายวันอาทิตย์ที่ห้องปราศรัยเพื่อวางแผนคำสอนคำสอนประจำสัปดาห์กับเพื่อน

ๆ บางวันอาทิตย์เราไปที่ห้องปราศรัยของเมืองใกล้เคียง การเดินทางด้วยรถบัสทำให้ฉันลำบากใจ แต่ความกล้าหาญก็เอาชนะความทุกข์ทรมานเล็กน้อยๆ ได้

เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2497 ACLI และห้องปราศรัยได้จัดทริป "ได้แก่ การเดินทางไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของ Madonna di Oropa ในตอนเช้า และการชุมนุมโดย Honorable Pastore ในเมือง Biella ในช่วงบ่าย ฉันเป็นคนแรกๆ ที่สมัครร่วมกับเพื่อนของฉันและปีเอรีโนแฟนของเธอ เหลือรถบัส 2 คันที่เต็มไปด้วยคนหนุ่มสาว

ในหมู่พวกเขา มีเด็กชายผมบลอนด์ซีอัยที่ฉันเคยเห็นที่โหลสีกแห่งแล้ว เขาคือคนงานจากบริษัทก่อสร้างที่ผมไปโทรหาลูกค้าคนชนของ ปีเอรีโนแนะนำให้เขารู้จักกับฉัน: เขาเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขา ในระหว่างวันเขาไม่เคยละสายตามาที่ฉัน เมื่อกลับถึงบ้านฉันก็เล่าให้แม่ฟัง เย็นวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าเห็นเขาอยู่ใต้ระเบียงเล็กๆ ของห้องที่อยู่ชั้นหนึ่ง "แม่ แม่ มาดูสิ นั่นเด็กที่ฉันเจอที่ปีเอลล่า" และเธอยิ้มครี้งๆ: "เห็นได้ชัดว่าเขากำลังติดพันคุณอยู่" เย็นวันรุ่งขึ้นออกไปข้างนอกกับเพื่อนบ้านฉันพบเขาอยู่ตรงหน้าฉัน เธอถามอย่างเชินๆ ว่าเธอจะมากับเราได้ไหม ฉันยอมรับอย่างไม่แน่ใจเล็กน้อย เราทำลายกำแพงด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้และเรื่องนั้น เมื่อเลิกกะบายที่โรงงานแล้ว เขาก็มาส่งฉันกลับบ้าน เย็นวันหนึ่งฉันพาเขาขึ้นไปแนะนำให้รู้จักกับแม่ของเขา ซึ่งต้อนรับเขาเป็นอย่างดี ในเวลาว่างเขาได้เข้าร่วมการปราศรัย จากนั้นเด็กชายและเด็กหญิงก็ถูกแยกจากกัน เมื่อสิ้นสุดการประชุมเท่านั้นที่พวกเขาจะได้พบกัน เรายังเข้าร่วมการประชุม ACLI ด้วย

แม้ว่าแม่ของฉันมาจากซิซิลี ที่ซึ่งเด็กชายสองคนที่รักกันไม่สามารถออกไปข้างนอกตามลำพังได้ แต่เธอก็เชื่อใจเรา และเราเริ่มต้นการเดินทางอย่างสันติ Giuse บอกฉันว่าเขาได้พบกับพ่อของฉัน: เพื่อหารายได้เนื่องจากมีลูก 4 คนและมีเพียงพ่อเท่านั้นที่ทำงาน

เมื่อตอนเป็นเด็กเขาทำธุระบางอย่างให้กับนักการเงินในค่ายทหารซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของเขาเพียงไม่กี่กิโล บางครั้งเขาจะนำร่องเท้าไปให้พ่อซอม ฉันฟังด้วยความยินดี

เขาบอกฉันอย่างอื่น: เมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2493
ฉันเดินทางผ่านกรุงโรมเพื่อไปถึงโตโมโดสโซลาที่เราพบกันเสมือนจริง ตามที่ฉันยังเรียกเขาว่า Giuse ได้มาโดยจักรยานในปีศกดีสี่สิริ การเดินทางผจญภัย: เขาออกจาก Domodossola พร้อมกับนักบวชจากหุบเขาที่ถึบรองเท้าบูตภูเขาอย่างรวดเร็ว
แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะติดตามเขา เขาเพียงแต่หยุดเมื่อเห็นสวนผักเพื่อซื้อสลัด
ครึ่งทางของการเดินทาง Giuse ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง
ระหว่างทางเขาพบคนขายของริมถนนพร้อมจักรยานเก่าๆ บรรทุกขยะมาขาย
พวกเขาเป็นเพื่อนกันจนถึงกรุงโรม

สิงหาคมก็มา โรงงานปิดทำการในช่วงวันหยุด
และฉันตัดสินใจไปเยี่ยมโรซาน้องสาวของฉันที่กำลังพักฟื้นอยู่บนเนินเขาริมทะเลสาบเมอร์กอสโซ
โซ ฉันขอให้แมซีที่ดูแลบ้านอยู่สองสามวัน ฉันเพิ่งพูดถึงแนวคิดนี้กับ Giuse
มีผู้หญิงคนอื่นไปเที่ยวพักผ่อนในบ้าน หนึ่งในนั้นคือหลานสาวของช่างเสริมสวยของแมซี
เช้าวันที่ 15 ซึ่งเป็นวันวิสาขบูชา พระองค์ทรงเรียกเราไปที่ห้องหลังมิสซาเพื่อปฏิบัติธรรม
เขาทาบบนใบหน้าของเราด้วยครีม มาสคาร่า และลิปสติกต่างๆ เราดูเหมือนรูปปั้นซีผึ้ง
ในเวลาอาหารกลางวัน แมซีป่าจะโทรกลับไปหาหลานสาวของเธอ
เธอก็คงไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอทำกับเราแบบนี้

ในช่วงบ่าย เมื่อมองดูทะเลสาบจากหน้าต่าง ฉันเห็นจูลส์ไพล์ออกมา
ฉันไม่อยากเห็นหน้าพอร์ชเลนแบบนั้น เมื่อเห็นฉันที่ประตูเขาแทบจะจำฉันไม่ได้
ฉันขอโทษโดยอธิบายว่ามันเป็นการทดลองและสาวๆ คนอื่นๆ ก็เปลี่ยนไปเช่นกัน
ช่วงบ่ายเราเดินเล่นในสวนของบ้าน ในตอนเย็นเขาทักทายฉัน: "พบกันเร็ว ๆ
นี่ที่โตโมโดสโซลา แต่ใบหน้าของคุณสะอาดและสดชื่นเหมือนเมื่อก่อน"

บทที่สิบสอง - ไวโอเล็ต

เมื่อช่วงวันหยุดสองสัปดาห์สิ้นสุดลง ฉันกลับไปทำงานในโรงงานเป็นกะตั้งแต่ 13.00 น. ถึง 21.00 น. ขณะที่ฉันกำลังร่ำยด้ายลงในแกนหมุนของเครื่องจักร ฉันนึกถึง Giuse แต่ในขณะที่เดียวกัน ฉันก็ไม่ได้ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นเขา เวลา 21.00 น. เสียงไซเรนดังขึ้น และหัวใจของฉันก็เริ่มเต้นเร็ว หลังจากประทับตราแฟ้มแล้ว ที่ทางออกประตู ฉันเห็นจักรยานคันหนึ่งอยู่ในความมืดมิด เป็นเขาจริงๆ เขาเดินเข้ามาหาฉัน มองหน้าฉันอย่างชื่นๆ แล้วพูดว่า: "ฉันขอบคุณเรียนง่ายมาก" เขาให้ฉันนั่งบนห่วงยางของจักรยานแล้วพาฉันกลับบ้าน เขาก็แลกค่าหักทายราตรีสวัสดิ์แบบง่ายๆ เรื่องนี้เกิดขึ้นเกือบทุกวัน ในปลายวันอาทิตย์ เราออกไปปั่นจักรยานในหมู่บ้านใกล้เคียง วันหนึ่งเขาพาฉันไปที่บ้านเพื่อแนะนำให้ฉันรู้จักกับพ่อและแม่ พี่สาวสองคน และพี่ชายหนึ่งคน เธอก็แนะนำฉันให้รู้จักกับลุงและลูกพี่ลูกน้องของเธอที่ละน้อยในฐานะเพื่อน

เมื่อแม่เห็นเราจากระเบียงก็ให้เราขึ้นไปที่บ้าน ขณะที่เธอสนใจเด็กคนนั้น ฉันก็ไม่แน่ใจมาก วันที่ 8 ธันวาคม วันปฏิสนธินิรมล วันชื่อของฉัน เสียงกริ่งประตูดังขึ้น คนขายดอกไม้ไม่เป็นคนยื่นช่อดอกคาร์เนชั่นสีแดงให้ฉัน "แม่ จูสส่งความปรารถนาดีมาให้ฉัน!" ช่างน่าผิดหวังจริงๆ เมื่อฉันเปิดบันทึก ไม่ใช่เขา แต่เป็นเด็กอายุ 14 ปีที่ฉันเจอโดยบังเอิญ พร้อมลายเซ็นว่า "ฉันรักเธอ" บางทีเขาอาจจะคิดว่าฉันอายุเท่าเขา

ในวันคริสต์มาสอีฟ

Giuse

ปรากฏตัวพร้อมกับแจกันสีสดใสขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยช็อคโกแลตและการดอวยพร
ฉันขอบคุณเขาแล้วเราก็ไปรวมมิสซาเที่ยงคืนด้วยกัน เมื่อกลับถึงบ้านเขาบอกฉันว่า
"พรุ่งนี้ฉันต้องไปกินข้าวกลางวันกับครอบครัวกับครอบครัว แล้วพบกันใหม่ในวันบ็อกซิ่งเดย์"
เช้าวันที่ 26 ฉันบอกแม่ว่า "ฉันไม่ไปเที่ยวกับเด็กคนนั้นอีกแล้ว ฉันจะคืนแจกันให้เขา
ฉันไม่ต้องการภาระผูกพัน" และเธอด้วยท่าทางเคร่งขรึม: "คุณบ้าไปแล้ว
คุณทำได้ถ้าคุณยังไม่ได้กินช็อคโกแลต"

วันต่อมา จูสก็มารับผมจากที่ทำงานตามปกติ บนถนนที่ทอดยาวหรือบนท่อจักรยาน
ฉันแทบไม่ได้คุยกับเขาเลย ในวันปีใหม่ พ.ศ. 2498 ฉันไปประกอบพิธีมิสซา
เขาอยู่ที่นั่นด้วยและในที่สุดเขาก็มาส่งฉันกลับบ้าน ที่ประตูเขาพูดกับฉันว่า:
"ฉันขอทราบได้ไหมว่าคุณมีความคิดอย่างไรที่จะทำให้ฉันต้องทนทุกข์เช่นนี้"
และน้ำตาก็ไหลออกมาจากดวงตาของเขา ฟางเส้นนั้นทำให้หลังอูฐหัก และฉันก็ยิ้มให้เขา
เขาจูบฉันแล้วพูดว่า: "บายวันนี้ฉันจะไปรับคุณไปเที่ยวสายัณห์ที่ Mount Calvario
หลังจากสายัณห์ภาพยนตร์จะฉายที่สโมสร ACLI" ฉันยอมรับและเราบอกลา
ฉันรายงานเรื่องนี้ที่บ้าน และแม่ก็พูดอย่างมีความสุขว่า "คุณจะไม่พบเด็กดีๆ แบบนั้นอีก"

เวลา 14.00 น. เราออกเดินทางไปยังคัลวารีตามเส้นทางล่อซึ่งมีห้องสวดมนต์ที่ Via Crucis
เมื่อเราไปถึงเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าแล้ว เราก็ร้องเพลงสายัณห์ และหลังจากให้พรแล้ว
เราก็ไปที่คลับ ฉันจำชื่อหนังไม่ได้ แต่มันน่าเบื่อมาก
ฉันเลยแนะนำให้เรากลับไปที่นี่ไปที่โรงภาพยนตร์ Catena
ซึ่งเราจะได้เพลิดเพลินกับภาพยนตร์ที่ดีกว่าชื่อ "Violette"

ในเดือนเมษายน เราเดินทางไปตามหุบเขา Vigezzo และ Centovalli โดยรถไฟ
ไปกับพ่อแม่ของเขาเพื่อไปชมเทศกาลลอยดอกไม้ในเมืองโลการ์โน เราได้พบกับพ่อทูนหัวของ
Giuse ซึ่งแนะนำฉันว่าเป็น "แฟน" เขาเอามือล้วงกระเป๋าและหยิบเงิน 10
ฟรังก์สวิสจากกระเป๋าเงินของเขา มอบให้ Giuse และพูดว่า "ทำได้ดีมาก
คุณจะได้แต่งงานเมื่อไหร่?" เรามองหน้ากัน ไม่เคยคุยกันเลย

ในวันต่อมาเราเริ่มสนุกสนานกับแนวคิดเรื่องการแต่งงาน เรายังคุยกันเรื่องนี้ที่บ้านด้วย
แม่มีความสุขแต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความเป็นไปได้ทางการเงินเพียงเล็กน้อย
เราซื้อผ้าปูที่นอนและชุดชั้นในทีละน้อย เราไม่มีความต้องการพิเศษ
เราไปหาอาร์ทเมนต์เล็กๆ เรียบๆ เราพบมันในย่านมอตตะโบราณจึงกำหนดวันแต่งงาน:
วันจันทร์ที่ 19 กันยายน ฉันไปกับแม่ที่ร้านผ้าปั่นซาราซาเพื่อซื้อลูกไม้สำหรับชุดแต่งงาน
และนำไปให้นางทิลเด คนขนของ ซึ่งคอยสัญญาเสมอว่าฉันจะตัดเย็บด้วยความรัก

ที่ศาลากลาง แม่ของฉันต้องลงนามในหนังสือห้ามการแต่งงานเพราะฉันยังเป็นผู้เยาว์
พ่อแม่ของ Giuse ก็มีความสุขเช่นกัน
พระคุณเจ้าเพลลันดาในวัดได้กล่าวถ้อยคำให้กำลังใจฉันไว้เพราะว่า
“จงถ่อมตัวอยู่เสมอด้วยศรัทธาอันแรงกล้าที่จะเผชิญทั้งสุขและทุกข์ที่ชีวิตสงวนไว้สำหรับเรา
ข้าจะให้ท่านพบนักวิงส์แดงตามทางเดินกลางโบสถ์”

เราต้องเตรียมรายชื่อญาติและเพื่อนที่จะไปทำบุญตามปกติ แยกน้อยมาก. แม่ของ Giuse
พูดว่า "สองคนต่อครอบครัว" ค่อยๆ ครบ 35 คนแล้ว พยานได้รับเลือกแล้ว: คาร์มีโล
ลุงของจูเซ และปีเอรีโน สถาปนิกการประชุมของเราสำหรับฉัน หนึ่งในสัปดาห์ก่อนงานแต่งงาน
ห้องปราศรัยของผู้ชายซึ่งนำโดย Don Giuseppe Briacca ได้เตรียมงานปาร์ตี้ให้เรา
อาจารย์ฟุริกะวาดภาพคำทักทายบนกระดานดำและสร้างม้วนหนังสือพร้อมรายชื่อเพื่อน
นอกจากนี้ยังมีโต๊ะที่เต็มไปด้วยขนมอบและเครื่องดื่ม
ไม่เคยมีงานปาร์ตี้แบบนั้นในปราศรัยมาก่อน
โบสถ์วิทยาลัยของนักบุญเจอร์วาซิโอและโปรตาซิโอกำลังได้รับการปรับปรุงใหม่
และทางเดินเต็มไปด้วยเศษหินและก้อนหิน
แต่สตรีที่เต็มใจบางคนพยายามทำความสะอาดอย่างเต็มที่เพื่อเป็นเกียรติแก่จูเซปเปและคอนเซ
ตตา

เมื่อวันที่ 16 กันยายน Zizi และ Micherillo มาถึง โดยย้ายเนื่องจาก Concettina
กำลังจะแต่งงาน และเขาต้องพาเธอไปที่แท่นบูชา แทนที่พ่อของเธอที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป

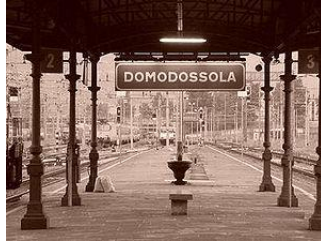
ในขณะที่เดียวกันก็มีของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มาให้ เช่น หม้อกาแฟ เครื่องบดกาแฟ แก้วโรโซลิโอ ชุดจานรองและช้อนส้อมจากญาติและเพื่อนที่ได้รับความโปรดปราน ชุดครัวจากปีแอร์โนและลุงของเขา องค์กัรสตรีคาทอลิกมอบภาพวาดข้างเตียงร่วมกับครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ ผู้ช่วยดอน เบนเนตตีมอบแจกันดอกไม้สีเซียวยางามประดับด้วยเงิน

คืนก่อนนั้นยาวนาน ข้าพเจ้านึกถึงคุณแม่ที่มีลูกเล็กๆ สามคนและมีทรัพยากรน้อย “คุณมีศรัทธาน้อย โรงเรียนปราศรัยสอนคุณว่าชีวิตมีความรอบคอบเสมอไปหรือเปล่า” ฉันพูดกับตัวเอง วันจันทร์ที่ 19 ฉันตื่นนอนตอนเจ็ดโมง นางทิลเต้มาในชุดลูกไม้ เขาแต่งตัวให้ฉันและจัดผ้าคลุมที่ฉันซื้อในมิลาน เวลา 9.00 น. แท็กซี่มารับฉันไปโบสถ์ ฉันสับสนฉันพบทะเลคนเฝ้าดูฉัน Giuse อยู่ที่แท่นบูชาพร้อมช่อดอกไม้สีส้มรอฉันอยู่ พร้อมด้วย Rosa น้องสาวของเขา เพราะแม่ Olimpia คงตื่นเต้นเกินไปกับลูกคนแรกที่จะแต่งงาน ฉันเข้าร่วมกับเขาพร้อมกับลุงมิเชอริลโลบนนักวิ่งสีแดง

มวลก็เริ่มขึ้น พระคุณเจ้าเฟลลันดาก็แสดงอารมณ์เช่นกัน ฉันจำคำเทศนาที่ให้กำลังใจ คำอวยพรของแหวน คำสัญญาแห่งความซื่อสัตย์ตลอดชีวิต และลายเซ็นเมื่อสิ้นสุดพิธี ระหว่างทางออกจากแม่ของปีแอร์โนซึ่งกลายเป็นป่าของฉันในขณะนั้นด้วย ได้ติดตราสัญลักษณ์สตรีแห่งการปฏิบัติศาสนกิจคาทอลิกไว้บนหน้าอกของฉัน

บทที่สิบสาม - ชีวิตใหม่

เมื่อการเฉลิมฉลองในโบสถ์สิ้นสุดลง เครื่องดื่มก็ตามมาที่บาร์ Grandazzi ในย่าน Castellazzo ระหว่างการจับครั้งหนึ่งกับแขก เรามีเครื่องดื่มเรียกน้ำย่อยพร้อมพิซซาและขนมอบ การทักทายและจูบแบบพิเศษกับพ่อตา Olimpia และ Armando ที่ไปกับแม่เพื่อรับกระเป๋าเดินทาง จากนั้นจึงรีบไปที่สถานีเพื่อขึ้นรถไฟเวลา 12.15 น. เพื่อไปฮันนิมุน

แม่ก็ร้องไห้จนตาแตก เราเข้าไปในช่อง นายสถานีประกาศออกเดินทางพร้อมกับนกหวีด ขณะที่ฉันกับ Giuse โนมตัวออกไปนอกหน้าต่างเพื่อกล่าวคำอำลาครั้งสุดท้าย การผจญภัยในชีวิตของเราเริ่มต้นขึ้น

เมื่อเรามาถึงฟลอเรนซ์ เราก็มุ่งหน้าไปยังโรงแรมที่ระบุโดยคุณนายทิลเด ซึ่งเป็นคนชนของที่ทางเข้าหรรูเราได้รับการต้อนรับด้วยเสียงเพลง จากนั้นพ่อบ้านก็พาเราไปที่ห้องชั้นสาม สำหรับเราทุกอย่างยังใหม่อยู่ แม้แต่นอนเตียงคู่ก็ตาม

วันแรกที่เราเยี่ยมชมเมือง วันที่สองเราไปที่ Piazzale Michelangelo ซึ่งคุณสามารถชื่นชมเมืองฟลอเรนซ์ทั้งหมดได้ เราถ่ายรูปกัน: กล้องของ Giuse สามารถถ่ายภาพขาวดำได้แปดภาพด้วยฟิล์มหนึ่งม้วน

วันที่สามออกเดินทางสู่กรุงโรม โรงแรมมีความเรียบง่ายมากขึ้นเพราะเงินที่ประหยัดได้ด้วยการเสียสละต้องเพียงพอ เราแวะพักสองสามวันเพื่อเยี่ยมชมมหาวิหารสี่แห่งที่ Giuse ได้เห็นในปีศักดิ์สิทธิ์และน้ำพุเทรวี นอกจากนี้เรายังกลับไปน้ำพุ Esedra ซึ่งเป็นน้ำพุในคินอันโดงตั้งในปี 1953 เมื่อ Signora Grazia ตกอยู่ใต้รถไฟ

ถึงเวลาออกเดินทางสู่ซิชิลี หลังจากการเดินทางอันยาวนาน รถไฟก็มาถึงเมืองคาลาเบรีย และในที่สุดก็สามารถเห็นซิชิลีได้จากวิลลาซานจีโอวานนี Giuse ตี๋มด่ำกับช่วงเวลาเหล่านั้น: รถไฟกำลังบรรทุกขึ้นเรือเฟอร์รี่ และมีเรือ Madonnina อยู่สูงขึ้นไปตรงทางเข้าท่าเรือเมสซีนา

ลุงคาร์มีโล น้องชายของแม่ พร้อมด้วยเกตานา ภรรยาของเขา และลูกสาว โรเซตตา และอันโตเนียตตา กำลังรอพวกเราอยู่ที่สถานี

พวกเขาต้อนรับเราเหมือนเจ้าชายสองคน เราพักอยู่สองวันเพื่อเยี่ยมชมเมสซีนา: นาฬิกาในมหาวิหารที่ฉันเคยเห็นตอนเด็กๆ, มาดอนนาติมอนต์ลิต และจัตุรัสที่สวยงามอื่นๆ

บ้านหลังนั้นมีข้อบกพร่องเพียงข้อเดียวคือในเวลาอาหารเย็นลุงและลูกพี่ลูกน้องแต่งตัวและแทนที่จะนั่งที่โต๊ะพวกเขาพูดว่า: "ไปเดินเล่นริมทะเลกันเถอะ" ฉันกับ Giuse ออกไปข้างนอกด้วยความรู้สึกหิวโหย ประมาณ 23.00 น. เราก็กลับบ้าน และป้าก็เริ่มทำอาหาร คินหนึ่งเขาใส่หอยทากในเปลือกหอยในซอส แต่สิ่งที่สำคัญคือความรัก ไม่ใช่หนี้

ในวันที่สามพวกเขาพาเราไปขึ้นรถไฟพร้อมกับน้ำตาไหลเล็กน้อย ลุงมิเคอริโลอยู่ที่สถานี Terme Vigliatore พร้อมคนขับแท็กซี่เพื่อไปยังโนวารา Zizi ป้า Maricchia และป้า Peppina กำลังรอเราอยู่ที่หมู่บ้าน ดูเหมือนเจ้าชายแห่ง Domodossola จะมาถึงจริงๆ

วันรุ่งขึ้นเราไปที่ Badiavecchia เพื่อเยี่ยมชมคุณย่า Concetta ของพ่อฉัน รวมถึงลุง พี่สาว และน้องชายของพ่อฉัน ในจัตุรัสเล็กๆ ที่มีร้านขายยาสูบของคุณยาย ชาวบ้านหลายคนที่ยังจำฉันตั้งแต่ยังเป็นเด็กมารวมตัวกันและตะโกนเรียกคนอื่นๆ ว่า "คอนเซตตินามาพร้อมกับสามีของเธอแล้ว!"

จูบ กอด หน้าแดง มันดูเหมือนเป็นความฝันสำหรับฉัน ห้าปีผ่านไปแล้วตั้งแต่ฉันออกจากประเทศ

สองวันต่อมา คนขับแท็กซี่ "Cauzi i Lupu" เดินทางไปทาโอรีมินาพร้อมกับเรา ตอนเที่ยงเขาพาเราไปที่ร้านอาหารซึ่งมีถุงมือสีขาวเสิร์ฟให้เรา

ฉันกับจุมมองหน้ากันและพูดว่า:

"เราจะมีเงินเพียงพอหรือไม่"

เมื่อไปเยือนหาโอริมินาและคาสเตลโมลาท่ามกลางฝนที่ตกลงมา

ในตอนเย็นเรากลับมาที่โนวารา เหนื่อยแต่ก็พอใจ

วันรุ่งขึ้นก็ถึงเวลาที่ต้องกลับไปโดโมดอสโซลาแล้ว ความมุ่งมั่นของชีวิตใหม่รอเราอยู่

บทที่สิบสี่ - รุ่งแรกของเรา

แม้ว่าฉันได้เดินทางไปโดโมดอสโซลาแล้วในปี 1950 และ 1953 แต่ก็เหมือนกับว่าฉันได้ออกเดินทางเป็นครั้งแรก: ฉันกำลังมุ่งหน้าไปสู่ชีวิตใหม่ในฐานะคูรัก

เมื่อเราขึ้นรถไฟบนเรือเฟอร์รี่เสร็จแล้ว เราก็ขึ้นไปທີ່ระเบียงเพื่อดูมาตอนนินาของท่าเรือและชิซิลีเคลื่อนตัวออกไปอย่างช้าๆ

เรากลับมาที่รถม้าทั้งน้ำตาโดยนั่งอยู่บนม้านั่งไม้ ตอนนั้นไม่มีเตียงสองชั้น

เมื่อตกกลางคืนเราก็เริ่มง่วงนอนโดยห้อยคอ เราลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่างเป็นระยะๆ ที่สถานีสำคัญ นายสถานีประกาศชื่อเมืองเสียงดัง ในเนเปิลส์ มี "กัวลิโอนี" ชายพิชซ่าบนทางเท้า พวกเขาได้รับเงินจากนักเดินทางอย่างเจ้าเล่ห์ก่อน จากนั้นรถไฟก็ออกเดินทาง เหลือเพียงเงินและพิชซ่า

เราก็เข้าไปใกล้มีลานมากขึ้นเรื่อยๆ บนรถไฟไปโดโมดอสโซลา ฉันรู้สึกอีกครั้งถึงอารมณ์ที่ฉันได้สัมผัสเป็นครั้งแรกเมื่อ 5 ปีก่อน: ทะเลสาบมัจจอเร เทือกเขาออสโซลา หลังคาหิน ครั้งนี้ร่วมกับสามีของฉัน Giuse ประมาณเที่ยงเราก็ถึงที่หมาย พ่อและแม่ของ Giuse Armando กำลังรอเราอยู่ ถือเป็นการเฉลิมฉลอง หากพวกเขาสามารถทำให้ระฆังดังได้

รับประทานอาหารกลางวันจานด่วนกับคุณแม่โอลิมเปีย จากนั้นไปพักผ่อนในเรือนเพาะชำแห่งใหม่ของเราในเขตมอตตา วันรุ่งขึ้น ฉันกลับมาทำงานในโรงงานอีกครั้ง และจูเซก็กลับมาที่สถานที่ก่อสร้าง

ฉันนึกถึงแม่ที่ขาดการสนับสนุน แต่ตอน เบเนตตี ผู้อำนวยการฝ่ายจิตวิญญาณสนับสนุนให้ฉันสวดภาวนา ทำให้ฉันมั่นใจว่ามีคนมากมายรักเธอ บางครั้งฉันกับจูเซไปกินข้าวกลางวันที่บ้านของเธอ และเธอก็ชอบมัน ขณะเดียวกัน พี่สาวคนหนึ่งของฉันก็หางานทำเพื่อช่วยเหลือครอบครัวครั้งใหม่

หลังจากนั้นไม่นาน
และพ่ออาร์มันโดว่าพวกเขาจะกลายเป็นปู่ตายายในเดือนกรกฎาคม

เราก็ประกาศกับแม่

แม่โอลิมเปีย

ฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายขณะตั้งครรภ์
จากนั้นคนงานก็ไม่ได้รับการปกป้องเหมือนตอนนี้
สามารถหางานที่ดีกว่าในสถานที่ก่อสร้างกลางแจ้ง
โรงงานขนาดเล็กที่ผลิตสิ่งของที่ทำจากไม้ เช่น ปลั๊กถัก เครื่องมือสำหรับคลี่สายขนแกะ และ
"paungi" (ลูกข้างไม้) เมื่อถึงเดือนที่ 5 เราเริ่มไปเยี่ยมชมร้านค้าต่างๆ
เพื่อหารถเข็นสำหรับเด็กแรกเกิดในอนาคต
และเราต้องตัดสินใจย้ายบ้าน

แต่งงานกำลังรออยู่

Giuse

เช่น

ตอนนั้นไม่มีเอเจนซีก็ไปถามโนนนี่
พรอวิเดนซ์ทำให้เราพบอพาร์ทเมนต์บนชั้นสองของบ้านใน
ใกล้กับโรงทำขน

Via

Scapaccino

ภายในเวลาอันสั้นเราก็จัดระเบียบการย้าย
แต่ก็ไม่ไกลจากที่ทำงานของฉันมากนัก

เราไม่ได้อยู่ในใจกลางเมืองอีกต่อไป

ค่าเช่าต่อเดือนอยู่ที่ 8,000 ลีร์ ซึ่งมากกว่าค่าจ้างเพียงเล็กน้อยของเรา
แต่อพาร์ทเมนต์ก็ให้การต้อนรับที่อบอุ่นและสว่างสดใส
ในลานบ้านเราอาจมีพื้นที่สองสามตารางเมตรสำหรับปลูกสมุนไพรและดอกไม้หอมได้
ความปรารถนาของฉัน

เมื่อเราได้รับกุญแจแล้ว

เราก็ทำความสะอาดห้องและตกแต่งหน้าต่างด้วยผ้าม่านที่สวยงามพร้อมม่านแขวนและผ้าม่าน
ลูกไม้ในห้องครัว เมื่อการย้ายเสร็จสิ้น ชีวิตก็ดำเนินต่อไปตามปกติ
ห้องของฉันเริ่มชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ

วันหนึ่งเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งถามฉันว่าฉันจะกลับบ้านเพื่อลาคลอดบุตรเมื่อใด

และแนะนำให้ไปหาสูตินรีแพทย์

ฉันก็เลยนัดหมายเป็นการส่วนตัว

หมอบเกือบฉันที่รอนานเกินไป “เดือนที่ 6 คุณไม่สามารถทำงานได้ และเข้าสู่เดือนที่ 7 แล้ว คุณเสี่ยง” วันรุ่งขึ้น ฉันส่งเอกสารไปที่สำนักงาน และแม้แต่นักงานยังบอกว่าฉันไร้เดียงสา

ระหว่างนั้นฉันก็เตรียมเลย์เอาต์ด้วยการถักเสื้อเวตเตอร์ เสื้อเชิ้ต รองเท้า และผ้าอ้อมที่ทำจากผ้าปูที่นอนเก่าที่แม่เตรียมไว้ให้

เรายังไปซื้อรถเข็นเด็กด้วย ซึ่งฉันเตรียมผ้าปูที่นอนให้ฉันปักด้วยสีกลางๆ ไม่รู้ว่าเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง ในที่สุด ในตอนเย็นของวันที่ 2 กรกฎาคม น้ำของฉันก็แตก และเมื่อกระเป๋าของเราเต็มไปหมดแล้ว เราก็เดินเท้าไปโรงพยาบาล นรีแพทย์ที่ตรวจฉันบอก Giuse ว่าเขาสามารถกลับบ้านได้ งานเพิ่งเริ่มต้นและใช้เวลาประมาณ 20 ชั่วโมง วันรุ่งขึ้นเขากลับไปที่โรงพยาบาลคลอดบุตรขณะที่ฉันยังรออยู่ในห้องคลอด

เมื่อถึงจุดหนึ่งก็มีเด็กชายคนหนึ่งเกิด และนางพยาบาลก็ไปบอกพ่อของทารกที่เกือบจะรู้สึกไม่สบายด้วยอารมณ์ ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงเธอก็สามารถกอดลูกคนแรกของเราได้ ซึ่งชื่ออาร์มันโดเหมือนปู่ของเขา หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง ปู่ตายาย ลุง และลูกพี่ลูกน้องก็ได้รับแจ้งด้วย ดูเหมือนว่าเขาเป็นทารกคนแรกในโลก

บทที่สิบห้า - เราขอบคุณพระเจ้า...

พยาบาลในแผนกสูติกรรมนำสิ่งมีชีวิตที่มีเนื้อและเลือดนี้มาที่เตียงของฉันไม่กี่ชั่วโมงหลังคลอด พวกเขาวางมันไว้ที่หน้าอกของฉัน นอกจากตุ๊กตาผ้าที่ซื้ทำเพื่อฉันตอนเด็กๆ

พักรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ก่อนกลับบ้านเราไปโบสถ์ของโรงพยาบาลเพื่อ "ชำระล้าง" ซึ่งเป็นคำอวยพรจากบาทหลวง

ในวอร์ดทุกอย่างพร้อมกลับบ้านแล้ว แต่หัวของฉันเริ่มบ่นป่วน ผดุงครรภ์ตรวจวัดไข้ 39. ฉันกับตุ๊กตาต้องอยู่ต่ออีกสองวัน ในที่สุดวันพฤหัสบดีที่ 12 เกือบหายดีเราก็กลับบ้าน ในวันอาทิตย์ที่ 15 อาร์มันโดถูกนำตัวบนรถเข็นคันใหม่ไปยังอ่างบำบัดสมาโดยมีจูเซปเป พ่อของเขา มาริโอซูเซีย เพื่อนของเขาเป็นแม่ทูนหัว และบาซิลิโอ พ่อทูนหัวของเขา ซึ่งเป็นเพื่อนของห้องปราศรัย ฉันไม่มีความสุขที่ได้ไปร่วมงานนี้ เพราะผู้ใหญ่ที่ไม่เชื่อไสยศาสตร์แนะนำให้เราอยู่บ้าน ฉันพอใจกับการเตรียมเครื่องดื่มเล็กน้อย

ชีวิตสามคนนั้นแตกต่างกันออกไป แต่ฉันทำได้ดีทีเดียว ฉันมีนมเยอะมาก ลูกกำลังโต และฉันก็พาเขาไปตรวจสุขภาพที่ศูนย์รับเลี้ยงเด็กทุกสัปดาห์

น่าเสียดาย เมื่อครบสองเดือนฉันก็กลับไปทำงานในโรงงานอีกครั้ง ตอนนั้นไม่มีสถานรับเลี้ยงเด็ก คุณยาตกลงที่จะดูแลเขาคนละหนึ่งสัปดาห์

เมื่อฉันทำงานกะหกโมงเช้า จูสจะพันผ้าให้เขาก่อนไปทำงานและพาเขาไปยังจุดหมายปลายทาง เด็กคนนี้กำลังหมดสติอยู่และฉันก็ร้องไห้ไปพร้อมกับเขา

น่าเสียดายที่ฉันไม่สามารถออกจากงานได้ ที่ละเล็กที่ละน้อย ด้วยศรัทธา เราเดินทางต่อไปแบบสามคน มื้อแรก ก้าวแรกเป็นสิ่งมหัศจรรย์ ในวันแรกของโรงเรียนอนุบาล Giuse ก็ไ้งานที่มีรายรับดีกว่าในที่สุด เขาเป็นภารโรงที่โรงเรียนประถมได้สองสามปี จากนั้นเขาก็ถูกเรียกตัวไปที่เทศบาลเพื่อรับตำแหน่งผู้ประนีประนอม

ทำให้เกิดโอกาสที่จะลาออกจากงานในโรงงานและอุทิศตนให้กับลูกกระหวางรอมอบน้องชายให้กับเขา วันที่ 17 สิงหาคม 1962 เรารู้สึกยินดีกับการคลอดบุตรคนที่สอง ลูเซียโนมีผมสีบลอนด์ตรงข้ามกับอาร์มันโด เทพนิยาย ในวันอาทิตย์ที่ 26 เขาได้รับบัพติศมากับลูเซบิดาของเขา มาริอุสเซีย แม่อุปถัมภ์ของเขา และอันโตนิโอ พ่อทูนหัวของเขา น้องชายของลูเซคราวนี้ฉันก็ต้องอยู่บ้านเหมือนกัน

เมื่อลาคลอดบุตรฉันก็ลาออกจากงานเพื่ออุทิศตนให้กับลูกๆ ที่น่ารักทั้งสองคน

วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2505 อาร์มันโดเริ่มชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีผ้ากันเปื้อนสีน้ำเงินและกระเป๋านักเรียนอยู่บนไหล่ เรามอบน้ำตาให้กับครู Leopardi เล็กน้อย

ในช่วงเวลาเดียวกัน

นายกเทศมนตรีของโดโมดอสโซลาได้เรียกตัวลูเซมาและเสนอที่พักให้เขาบนชั้นสองของอาคารเมือง ซึ่งยังคงว่างเมื่อผู้ส่งสารของเทศบาลเกษียณ ในอีกไม่กี่วันเราก็ได้จัดการเคลื่อนไหวน่าสนใจเรื่องความสะอาดครบครันในศูนย์ ในตอนเย็นเมื่อประตูบานใหญ่ปิดลงเราก็เป็นผู้ปกครองเมือง

เราสามารถชมการสาธิตได้อย่างสบายใจจากกระเบื้องห้องทำงานของนายกเทศมนตรีจากหน้าต่างของเรา เราสามารถมองเห็นส่วนหนึ่งของตลาดที่มีประเพณีเก่าแก่นับศตวรรษ

ในขณะเดียวกัน Luciano ก็กำลังก้าวแรก: เขากลายเป็นมาสคอตของพนักงานเทศบาล

เพื่อเสริมค่าจ้างของ Giuse ฉันอยากจะประดิษฐ์งานขึ้นมา ฉันเริ่มตกแต่งหน้าต่าง เตียงและหมอนให้เพื่อนๆ ขาวลือแพร์สะพัด ฉันเลยกลายเป็น "สาวมาน" ในเวลาว่าง Giuse เรียนรู้ที่จะเตรียมการประกอบเชือก

และขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เรามีชีวิตที่สะดวกสบายมากขึ้น

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2511 ลูเซียโนก็เริ่มเรียนโรงเรียนกับอาจารย์ลุยซา เซอร์รีด้วย

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในฤดูร้อนเราไปเที่ยวพักผ่อนทั่วอิตาลีพร้อมกับเต็นท์แคมป์ปิ้ง บางครั้งก็ไปจนถึงซิซิลี ไปยังบ้านเกิดของฉัน

ในเดือนกรกฎาคม ปี 1973 เรากำลังตั้งแคมป์ที่วัล ดาออสตา และฉันเริ่มมีอาการแรกของการตั้งครรภ์ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2517 ดาเนียลาน้องสาวคนเล็กมาถึงอาร์มันโตซึ่งอายุเกือบสิบแปดปีและลูเซียโนซึ่งอายุสิบสองปี มันเป็นช่วงเทศกาลและผู้คนที่มองดูรีบับันสีชมพูที่ประตูศาลาว่าการคิดว่ามันเป็นเรื่องตลก บาทหลวงประจำตำบลแนะนำให้เราเฉลิมฉลองพิธีบัพติศมาในคืนอีสเตอร์ โดยมีจานนาเพื่อนของเราเป็นแม่อุปถัมภ์ และเบนิโตลูกเขยของเราเป็นพ่อทูนหัว

นอกจากเรื่องไสยศาสตร์แล้ว ครั้งนี้ผมยังได้ร่วมกิจกรรมในคืนวันที่ 13 เมษายนด้วย วันรุ่งขึ้นมีแขกรับเชิญที่ห้องปราศรัยจำนวนหนึ่งร้อยคน

ดาเนียลาก็โตขึ้นเช่นกัน และตอนนี้เราก็แก่แล้ว ลูกสามคนของเราให้หลาน 7 คนแก่เรา ได้แก่ สเตฟาโน เวอร์จีเนีย เกรตา ลอเรนโซ รีเบคก้า เลติเชีย และมัดเตโอ

เรื่องราวกำลังจะจบลง เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2015 ฉันกับ Giuse ฉลองครบรอบ 60 ปีด้วยกัน

เราขอบคุณพระเจ้า แม่พระ และทุกคนที่รักเรา

La Mazza Concetta Maglio เกิดที่เมือง *Novara di Sicilia* เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2479

ดัชนี

1. บ้านพ่อ
2. ออกจากโลกนี้
3. เกมบนทราย
4. น้ำมัน โยแมงมุม และดาปีศาจ
5. นกฮูก
6. Vossia ขออภัย (แสงแห่งดวงดาว)
7. เอมีเลีย
8. การบินของนกนางแอ่น
9. ประตูลสวรรค์
10. พูซาที่สวยงาม
11. หน้าพอร์ซเลน
12. สีม่วง
13. ชีวิตใหม่
14. รังแรกของเรา
15. เราขอบคุณพระเจ้า...

